

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

LISA KLEYPAS

DRAGOSTE ȘI MÎNDRIE

LISA KLEYPAS REVINE CU UNUL
DINTRE CELE MAI SENZUALE ȘI MAI PLINE
DE IUBIRE ROMANE ALE SALE !

Lisa Kleypas

**DRAGOSTE ȘI
MÂNDRIE**

Smooth talking stranger

By Lisa Kleypas

Editura Miron, 2014

Lisa Kleypas revine cu unul
DINTRE CELE MAI SENZUALE ȘI MAI PLINE
DE IUBIRE ROMANE ALE SALE!

El se pricepe la cuvinte... Un playboy multimilionar, un adevărat cuceritor, Jack Travis are o reputație mare cât tot Texasul. Conduce prea repede, trăiește prea din plin și iubește mai multe femei decît poate să numere. Ea e foarte serioasă... În rubrica ei dintr-o revistă pentru femei , Ella Varner le dă mereu cititoarelor ei sfaturi foarte practice. Atunci cînd se trezește în brațe cu bebelușul surorii ei nechibzuite, ea hotărăște să-i ceară lui Jack Travis să facă un test de paternitate. Nu mai încape îndoială...

Ella e cucerită pe loc de înfățișarea și farmecul lui Jack Travis, dar nu se lasă convinsă de cuvintele lui bine alese. Acest mare cuceritor trebuie, după părerea ei, să-și asume responsabilitatea pentru propriile acțiuni, iar Ella îl obligă să se țină de cuvînt. Dacă ar putea, totuși, să ignore atracția nerostită dintre ei...

Unu

— Nu răspunde, am rostit cînd am auzit telefonul fix din apartamentul nostru sunând.

Poate că a fost o premoniție sau paranoia, dar ceva din sunetul acela a tăiat adînc prin straturile de emoții pozitive pe care le țesusem în jurul meu.

— Are prefix 281, mi-a spus Dane, iubitul meu, continuând să soteze tofu în tigaia în care tocmai

pusese o cutie de sos din roșii organice.

Dane era vegan, așa că folosea proteine din soia în loc de carne de vită ca să prepare chili, iar asta era suficient cât să facă pe cineva născut în Texas să plângă de supărare. De dragul lui, însă, eu încercam să mă obișnuiesc cu felul acela de-a mânca.

— Uită-te la număr, a continuat.

Într-adevăr, prefixul era 281, deci ne suna cineva din Houston. Acele trei numere erau suficiente ca să-mi facă stomacul să se strângă.

— E mama sau sora mea, am spus speriată. Lasă robotul să răspundă.

Nu mai vorbisem cu niciuna dintre ele două de mai bine de doi ani. Telefonul a continuat să sune. Dane s-a oprit din amestecat feliile de legume în sosul din tigaie și mi-a spus:

— Nu poți să fugi la nesfârșit de ceea ce te sperie. Nu le spui tu asta mereu cititorilor tăi?

Sciam pentru revista „Vibe”, o publicație despre relații, sex și cultură urbană. Rubrica mea se numea „Sfaturi de la o femeie independentă” și își începuse existența ca o publicație studențească pe care ajunseseră repede să o citească mulți. După ce am absolvit facultatea, le-am propus celor de la „Vibe” să preiau rubrica, iar ei au fost de acord.

Majoritatea sfaturilor mele erau publicate în revistă, dar trimiteam și răspunsuri private celor care-mi cereau asta și plăteau. Ca să-mi suplimentez veniturile, sciam din când în când

Într-o revistă pentru femei.

— Nu fug de ce mă sperie, i-am răspuns lui Dane. Fug de rudele mele.

Telefonul a sunat în continuare.

— Ridică receptorul și gata, Ella. Tu le spui mereu oamenilor să dea piept cu problemele pe care le au.

— Da, dar prefer ca pe ale mele să le ignor și să le las să putrezească.

M-am apropiat de telefon și am recunoscut numărul.

— Dumnezeule, e mama!

Țârâitul a continuat.

— Hai, m-a îndemnat Dane. Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

M-am uitat la telefon cu teamă și cu dezgust.

— În treizeci de secunde ar putea să spună ceva care să mă facă să am nevoie de terapie pe termen nelimitat.

Țââr.

— Dacă nu afli ce vrea, mi-a spus Dane, o să te îngrijorezi toată noaptea din cauza asta.

Am răsuflat cu zgomot și am ridicat grăbită receptorul.

— Alo?

— Ella, e o urgență!

Pentru mama mea, Candy Varner, totul era o urgență, îi plăcea să șocheze, să uimească, să exprime totul cât mai dramatic în relația cu noi,

copiii ei, însă reușise să ascundă asta de ochii lumii cu atâta pricepere, încât foarte puțini bănuiau ce se întâmpla în spatele ușilor închise. Ne ceruse să păstrăm aparența unei vieți fericite de familie, iar eu și Tara, sora mea, nici nu ne gândiserăm să-i încălcăm cuvântul.

Din când în când, mama voia să interacționeze cu noi, dar devenea curând iritată și își pierdea răbdarea. Eu și Tara am învățat repede să căutăm semnele că dispoziția ei se schimba. Eram ca niște vânători de furtună, încercam să rămânem aproape, fără să ne lăsăm, totuși, prinse de furia tornadei.

M-am îndreptat spre sufragerie, departe de Dane și de clinchetul tigăilor.

— Ce mai faci, mamă? Ce s-a întâmplat?

— Ți-am spus! E o urgență! Azi a venit Tara pe aici, din senin. Are un copil.

— E al ei?

— De unde să aibă copilul alteia? Da, e al ei. Nu știai că-i gravidă?

— Nu, am reușit să spun, apucând cu mâna marginea canapelei.

M-am sprijinit de ea mai mult stând decât în picioare. Mi-era rău de la stomac.

— N-am știut. Nu ținem legătura.

— Când ai sunat-o ultima oară? Te-ai gândit vreun pic la oricare dintre noi, Ella? Singurele tale rude? Suntem și noi pe lista priorităților tale?

Am rămas mută și inima a început să-mi bată

mai tare, în timp ce un sentiment neplăcut, familiar, pe care numai în copilărie îl mai simțisem, s-a abătut asupra mea. Dar nu mai eram un copil. Mi-am amintit că sunt o femeie matură, cu licență, carieră, un iubit stabil și un cerc de prieteni buni, apoi am reușit să-i răspund pe un ton calm:

— V-am trimis felicitări.

— N-au fost sincere. De Ziua Mamei, ultima dată, nu mi-ai scris nimic despre toate lucrurile pe care le-am făcut pentru tine când erai mică. Nimic despre toate momentele fericite.

Am dus mâna la frunte, parcă încercând să-mi împiedic capul să explodeze.

— Mamă, Tara e cu tine acum?

— Te-aș mai fi sunat dacă era? S-a decis să...

Vocea mamei mele a fost întreruptă de plânsetul furios al unui bebeluș.

— Auzi ce trebuie să suport? L-a lăsat aici, Ella! A plecat! Eu ce fac acum?

— A spus când se întoarce?

— Nu.

— Și n-a venit cu un bărbat? Ți-a spus cine e tatăl copilului?

— Nu cred că știe. Și-a distrus viața, Ella. Nimeni n-o s-o mai ia de nevastă acum.

— S-ar putea să fii surprinsă, am răspuns. Multe femei nemăritate fac copii în ziua de azi.

— Există oricum stigmatul. Știi bine prin ce-am trecut eu, ca tu și Tara să nu pățiți așa ceva.

— După ultimul tău soț, am răspuns, cred că

am fi preferat oprobiul public.

Tonul ei a devenit deodată înghețat.

— Roger a fost un bărbat bun. Căsnicia cu el ar fi durat mai mult dacă tu și Tara ați fi învățat să vă înțelegeți cu el. N-a fost vina mea că propriii mei copii l-au îndepărtat de mine. V-a iubit, fetelor, iar voi nu i-ați dat nicio șansă.

Am dat ochii peste cap.

— Roger ne-a iubit cam prea mult, mama.

— Ce vrei să spui?

— Trebuia să blocăm ușa de la dormitor cu un scaun, noaptea, ca să nu între peste noi. Și nu cred că venea să ne învelească.

— Asta e doar în mintea ta. Nu te crede nimeni când spui lucrurile astea, Ella.

— Tara mă crede.

— Ea nu-și amintește nimic despre Roger, m-a informat mama pe un ton triumfător. Absolut nimic.

— Și ție ți se pare normal să uiți episoade întregi din copilărie? Nu crezi că ar trebui să-și amintească măcar un lucru, oricât de mic, despre Roger?

— Cred că amnezia asta e un semn că se droghează și bea. Metehnele astea vin din familia lui taică-tu.

— Dar sunt și un semn de traumă sau abuz în copilărie. Mamă, ești sigură că Tara n-a plecat doar până la magazin?

— Da, sunt sigură. Mi-a lăsat un bilet de adio.

— Ai încercat s-o suni pe mobil?

— Sigur că da! Nu-mi răspunde.

Mama avea un ton gâtuit de nerăbdare.

— Mi-am sacrificat anii cei mai frumoși ca să am grijă de voi și nu vreau să mai trec încă o dată prin asta. Sunt prea tânără ca să am un nepot. Nu vreau să afle nimeni despre el. Vino încoace înainte să-l vadă cineva, Ella. N-ai decât să faci ceva cu copilul ăsta, sau îl dau la orfelinat.

Am pălit când i-am auzit tonul hotărât. Știam că nu sunt vorbe goale.

— Să nu faci nimic, am spus. Nu da bebelușul nimănui. Ajung în câteva ore.

— Trebuie să anulez întâlnirea pe care o aveam în seara asta, a spus ea pe un ton posomorât și amenințător.

— Îmi pare rău, mamă. Vin cât pot de repede. Plec chiar acum, doar mai rezistă puțin. Așteaptă, bine?

Mi-a închis. Eram speriată, iar curentul produs de aparatul de aer condiționat mă făcea să tremur. „Un bebeluș”, m-am gândit nefericită. „Bebeluşul Tarei”. Am intrat cu pași mari în bucătărie.

— Până acum câteva minute, am spus, credeam că lucrul cel mai rău care se putea întâmpla era să gătești tu prost.

Dane luase tigaia de pe foc și turna ceva portocaliu-aprins într-un pahar de martini. S-a răsucit și mi-a întins băutura, privindu-mă cu ochii lui verzi, înțelegători.

— Bea puțin din ăsta.

Am luat o înghițitură din amestecul dulce, cu gust de ghimbir, și m-am strâmbat.

— Mulțumesc. Chiar mă gândeam că mi-ar trebui un pahar de tărie din suc de morcovi.

Am pus paharul deoparte.

— Nu pot să beau prea mult, fiindcă trebuie să conduc în seara asta, și să nu cumva să-mi crească alcoolemia.

L-am privit expresia îngrijorată, dar calmă, și sănătatea, normalitatea lui m-au învăluit ca o pătură. Dane era chipeș într-un fel obișnuit, blond, suplu, cu aspectul cuiva abia întors de la plajă. De obicei se îmbrăca în blugi sau în pantaloni de în și se încălța cu sandale împletite, de parcă ar fi fost oricând gata să meargă în excursie la ecuator. Dacă i-ai fi cerut să-ți povestească despre vacanța lui ideală, probabil că ar fi ales o călătorie de supraviețuire printr-o junglă exotică, echipat numai cu o ploscă din nailon și cu un briceag.

Deși nu le cunoștea pe mama sau pe sora mea, îi povestisem multe despre ele, descoperind amintiri fragile ca niște artefacte demult uitate. Nu mi-era ușor să vorbesc despre trecut. Aveam suficientă încredere în Dane încât să-i spun lucrurile cele mai ușor de dezvăluit: părinții mei divorțaseră, iar tata ne părăsise când eu aveam numai cinci ani. Nu mai auzisem decât că se recăsătorise, că avea alți copii și că în viața lui nu mai era loc pentru mine și sora mea.

Indiferent dacă fusese sau nu un tată bun, nu puteam să-l găesc vinovat că încercase să scape. Mă deranja totuși că, știind ce fel de părinte era mama, ne lăsase singure cu ea. Poate se gândise că, fiind fete, ne-ar fi fost mai bine așa. Poate sperase că, în timp, mama avea să se schimbe. Poate îi fusese teamă ca nu cumva una sau amândouă dintre fiicele lui să ajungă exact ca soția sa, iar asta să fie un lucru pe care el să nu-l poată suporta.

În viața mea nu existase nicio figură masculină importantă până când nu-l întâlнисem pe Dane, la Universitatea din Texas. Iubitul meu era mereu blând, îmi înțelegea stările și nu-mi cerea niciodată mai mult decât puteam să-i ofer. El m-a ajutat să mă simt în siguranță pentru prima dată în viața mea.

Cu toate astea, ceva lipsea dintre noi, ceva ce mă deranja așa cum te deranjează o pietricică în pantof. Orice ar fi fost, ne împiedica să ajungem pe cât de apropiați am fi putut fi.

Stăteam amândoi în picioare, în bucătărie, iar Dane mia pus o mână caldă pe umăr. Spaima care mă făcea să tremur și-mi răcise sângele a început să dispară.

— Din ce-am auzit, a rostit el, Tara a adus pe lume un copil despre care nimeni n-a știut nimic, iar acum mama ta are de gând să-l vândă pe e-bay.

— Vrea să-l dea la orfelinat, am spus. Nu i-a venit încă ideea să-l vândă pe internet.

— Ce se așteaptă să faci tu?

— Vrea să iau eu copilul, am răspuns, cuprinzându-mi talia cu brațele. Nu cred că s-a gândit mai departe de atât.

— Și nu știe nimeni unde e Tara?

Am clătinat din cap.

— Vrei să merg cu tine? m-a întrebat Dane cu blândețe.

— Nu, am răspuns, aproape înainte ca el să apuce să termine fraza. Ai prea multe de făcut aici.

Își înființase de curând propria companie cu echipamente de monitorizare a mediului și i-ar fi fost greu să-și ia liber.

— Nu știi cât o să ne ia s-o găsim pe Tara sau în ce stare o să fie când o să dăm de ea.

— Și dacă rămâi cu copilul ăsta pe cap? Nu, lasă-mă să reformulez. Ce-o să faci ca să nu rămâi cu el pe cap?

— Aș putea să-l aduc aici câteva zile? Doar cât să...

Dane clătina ferm din cap.

— Nu-l aduce aici, Ella. Fără copii.

L-am aruncat o privire supărată.

— Dar dacă ar fi un pui de urs polar sau de pinguin de Galapagos? Pun pariu că atunci l-ai vrea.

— Aș face o excepție pentru speciile pe cale de dispariție, a recunoscut el.

— Copilul ăsta e și el în pericol de dispariție. Doar stă cu mama.

— Du-te la Houston și rezolvă situația. O să aștept să te întorci.

Dane a făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Singură.

S-a răsucit spre aragaz și a ridicat tigaia cu sos, apoi a răsturnat conținutul peste paste integrale dintr-un bol pe care-l avea alături și a presărat brânză de soia pe deasupra.

— Mănâncă înainte să pleci. O să ai nevoie de energie.

— Nu, mulțumesc. Mi-a pierit pofta de mâncare.

Dane a zâmbit larg.

— Ba pe naiba. La nici zece minute după ce pleci de-aici o să te oprești la primul Whataburger.

— Crezi că aș fi în stare să te înșel? am întrebat cu toată indignarea nevinovată de care eram în stare în acel moment.

— Nu cu un alt bărbat, dar cu un cheeseburger, fără să clipești.

Doi

Am urât întotdeauna drumul de trei ore dintre Austin și Houston, însă tot acel timp petrecut în tăcere mi-a dat ocazia să mă gândesc la copilăria mea și să încerc să-mi dau seama ce ar

fi putut-o face pe Tara să aibă un copil de care nu era pregătită să aibă grijă.

Am înțeles devreme în viață că orice e prea mult, strică, inclusiv frumusețea. Eu am avut norocul să mă nasc moderat de drăguță, cu ochi albaștri și părul blond, cu un ten alb, care expus la soarele nemilos al Texasului se colora într-un roșu foarte aprins.

— Nu ai melatonină deloc, se minunase Dane cândva. Parcă ai fi fost menită să-ți petreci viața într-o bibliotecă.

Aveam un metru șaizeci, un trup bine proporționat și picioare frumoase. Tara, pe de altă parte, aparținea tărâmului zeițelor. Parcă natura, după ce experimentase cu mine, se hotărâse să creeze piesa de rezistență. Tara trăsese lozul norocos al geneticii și avea trăsături fine, frumos sculptate, cu păr de un blond foarte deschis, des, și buze moi, voluptoase, pe care nici cel mai bun chirurg estetician nu le-ar fi putut reproduce. Avea un metru optzeci și purta mărimea XXS, așa că lumea credea adesea că e supermodel. Singurul motiv pentru care Tara nu urmase acea carieră era că îi lipsea cu desăvârșire nivelul minim de disciplină și ambiție necesare ca să devii vedetă în modă.

Din aceste motive, dar nu numai, n-am invidiat-o niciodată pe sora mea. Frumusețea ei atât de mare îi îndepărta pe ceilalți și în același timp îi tenta să profite de ea. Îi făcea să

presupună automat că sora mea era proastă și, sinceră să fiu, pentru că avea atâtea daruri fizice, ea într-adevăr nu se simțise prea înclinată să-și demonstreze capacitățile intelectuale.

Nimeni nu se aștepta de la o femeie foarte frumoasă să fie deșteaptă și, dacă era, majoritatea oamenilor găseau acest lucru nu tocmai pe placul lor. Există doar o anumită măsură de noroc pe care suntem dispuși să le-o iertăm celorlalți, așa că frumusețea nu-i adusese surorii mele decât necazuri. Ultima dată când o văzusem existau deja în viața ei mult prea mulți bărbați. La fel ca și în viața mamei.

Câțiva dintre iubiții ei de când eram noi mici au fost cumsecade. La început au văzut-o ca pe o femeie frumoasă și plină de viață, o mamă singură care lucra, devotată celor două fiice ale ei. Până la urmă, însă, ajungeau să înțeleagă că mama era o femeie care avea mare nevoie de iubire, dar care nu putea să o ofere la rândul ei. O femeie care se străduia să-i controleze și să-i domine pe cei care încercau să se apropie de ea, îndepărtându-i pe unii și aducându-i mai aproape pe alții noi, într-un du-te vino constant de iubiți și prieteni.

Al doilea ei soț, Steve, n-a rezistat decât patru luni înainte să depună actele de divorț. Bărbatul acela a fost o influență rațională și blândă în viața noastră, și chiar dacă perioada pe care am petrecut-o cu el a fost scurtă, atunci am învățat că nu toți adulții sunt ca mama. Când și-a luat la

revedere de la mine și de la Tara, Steve ne-a spus cu regret că suntem fete bune și că și-ar fi dorit să poată să ne ia cu el. La un timp după aceea, mama ne-a spus că el a plecat din cauza noastră și a adăugat că n-o să avem niciodată o familie dacă nu învățăm să ne purtăm frumos.

Când aveam eu zece ani, mama s-a măritat cu Roger, ultimul dintre soții ei, fără ca măcar să ne spună dinainte mie și Tarei. Roger era carismatic, chipeș și prietenos, așa că la început l-am iubit. N-a trecut mult, însă, și bărbatul care ne citea povești seara, la culcare, a început să ne arate și pagini din reviste deochiate. Îi plăcea să joace cu noi jocuri de-a gâdilatul care durau prea mult și care n-aveau nimic în comun cu ce ar trebui să facă un bărbat adult care are în grijă niște fetițe.

Tatălui nostru vitreg începuse să-i placă mai mult Tara, pe care o scotea la plimbare, numai ei doi, și îi cumpăra cadouri speciale. Sora mea a început să aibă coșmaruri și ticuri nervoase și mănânce din ce în ce mai puțin. Curând m-a rugat să n-o mai las singură cu Roger.

Mama s-a înfuriat când am încercat să-i spunem ce se întâmpla, ba chiar ne-a pedepsit pentru că, a spus ea, mințeam. Ne-a fost frică să spunem altcuiva, fiindcă eram sigure că, dacă mama nu ne credea, nici alții n-aveau să ne creadă. Singura opțiune era s-o apăr pe Tara cât puteam de mult. Acasă eram alături de ea în fiecare clipă. Dormea cu mine în pat și noaptea blocam ușa cu un scaun.

Într-o seară, Roger a bătut la ușa aproape zece minute.

— Hai, Tara, lasă-mă să intru. Nu-ți mai iau cadouri dacă nu deschizi. Vreau doar să vorbesc cu tine. Tara...

A împins ușa cu și mai multă putere, iar scaunul de sub clanță a protestat, scârțâind.

— M-am purtat frumos cu tine ieri, nu-i așa? Ți-am spus că te iubesc. N-o să mă mai port frumos dacă nu dai scaunul la o parte. Deschide, Tara, sau îi spun maică-tii că ești obraznică și o să te pedepsească.

Surioara mea s-a ghemuit lângă mine, tremurând, și și-a acoperit urechile cu palmele.

— Să nu-l lași să între, Ella, a șoptit. Te rog.

Și mie mi-era frică, dar am învelit-o mai bine și m-am dat jos din pat.

— Tara doarme, am spus, destul de tare cât să mă audă monstrul de la ușa.

— Deschide, nemernică mică!

Balamalele au scârțâit chinuit când el a continuat să forțeze ușa. Unde era mama? De ce nu făcea nimic?

La lumina lămpiței noastre de noapte, am căutat grăbită și speriată sub pat, după cutia în care țineam instrumentele pentru lucru manual. Am strâns în pumn mânerul rece al unei foarfece din metal pe care o foloseam ca să decupăm păpuși din hârtie, fotografiile din reviste și partea de sus a cutiilor de cereale.

Am auzit un sunet înfundat când Roger a

Început să lovească ușa cu umărul, destul de tare încât scaunul să se crape. Între fiecare două lovituri o auzeam pe sora mea plângând. M-a cuprins un val de adrenalină care mi-a făcut inima să bată ca o tobă furioasă. Respirând greu, m-am apropiat de ușă cu foarfecă în mână. Încă o lovitură, apoi încă una. Lemnul vibra și se crăpa. O undă de lumină din hoi a pătruns cu viteză în dormitor atunci când Roger a reușit să deschidă ușa suficient cât să bage mâna prin ea. Când a început să împingă scaunul la o parte, eu m-am repezit înainte și i-am înfipt foarfecă în mână. Am simțit cum metalul intră în ceva moale, a urmat un mormăit furios și îndurerat, apoi nimic, doar sunetul unor pași care se îndepărtau.

Cu foarfecă încă în mână, m-am urcat înapoi în pat, lângă Tara.

— Mi-e frică, mi-a spus sora mea, plângând și udându-mi umărul cămășii de noapte. Să nu-l lași să mă ia, Ella.

— N-o să te ia, am spus, încordată și tremurând. Dacă se întoarce, îl înjunghii ca pe porc. Culcă-te acum.

Ea a adormit, lipită de mine, iar eu am rămas trează, tresărind la fiecare zgomot.

De dimineață am descoperit că Roger plecase definitiv din casa noastră. Mama nu ne-a întrebat niciodată despre acea noapte sau despre ce se întâmplase, și nici despre ce simțeam fiindcă Roger dispăruse așa de brusc din viața noastră.

Singurul lucru pe care l-a spus a fost:

— N-o să mai aveți niciodată alt tătic, fiindcă nu meritați unul.

Au urmat destui bărbați, unii dintre ei mai răi decât alții, dar niciunul la fel de rău ca Roger. Cel mai ciudat era că Tara nu și-l amintea deloc, nici pe el, nici noaptea în care-i înfipsesem eu foarfecă în mână. Când i-am povestit, câțiva ani mai târziu, a rămas foarte uimită.

— Ești sigură? m-a întrebat, încruntându-se nedumerită. Poate ai visat.

— A trebuit să spăl foarfecă în dimineața aia, am răspuns, speriată de privirea ei pierdută. Era sânge pe ea, și scaunul se crăpase în două locuri. Nu-ți mai amintești?

Tara a clătinat din cap, neștiind ce să spună.

După acea experiență, după convoiul de bărbați care trecuse prin viața mamei, eu eram speriată și în gardă, mi- era frică să am încredere în vreun bărbat, dar Tara parcă o luase în direcția opusă pe măsură ce trecuse timpul. Ea avea nenumărați parteneri și făcea sex foarte des. M-am întrebat adesea câtă plăcere simțea, dacă simțea vreo plăcere.

Dorința s-o protejez și s-o îngrijesc nu m-a părăsit niciodată. În timpul adolescenței am condus de multe ori în locuri străine, noaptea, ca s-o iau de pe unde o lăsau iubiții ei. I- am dat banii pe care-i câștigasem lucrând pe un post de chelneriță, ca să-și cumpere rochie pentru balul de sfârșit de an școlar, și am dus-o la doctor ca

să-i prescrie anticoncepționale. Avea cincisprezece ani.

— Mama spune că sunt o femeie ușoară, mi-a șoptit sora mea în camera de așteptare a doctorului. E supărată că nu mai sunt virgină.

— E corpul tău, i-am șoptit la rândul meu, strângându-i mâna rece în mâna mea. Poți să faci ce vrei cu el, doar să nu rămâi însărcinată. Și cred că n-ar trebui să te culci cu nimeni dacă nu ești sigură că te iubește.

— Toți spun că mă iubesc, a răspuns ea zâmbind amar. De unde să știu care vorbește serios?

Am clătinat din cap neputincioasă.

— Ești virgină, Ella? m-a întrebat sora mea după un moment.

— Da.

— De asta s-a despărțit Bryan de tine săptămâna trecută? N-ai vrut să te culci cu el?

Am clătinat din cap.

— Eu m-am despărțit de el.

M-am uitat în ochii ei albaștri, blânzi, și am încercat să zâmbesc amuzat, dar sunt sigură că a fost mai degrabă o grimasă.

— Am venit acasă de la școală și l-am găsit cu mama.

— Ce făceau?

Am ezitat multă vreme înainte să răspund. N-am spus decât:

— Beau împreună.

Crezusem că am plâns până mi-au secăt toate

lacrimile, dar am dat din cap și ochii mi s-au umezit iar. Deși Tara e mai mică decât mine, atunci m-a tras mai aproape, ca să mă consoleze, iar eu mi-am pus capul pe umărul ei îngust. Am stat așa, împreună, până când asistenta a venit și a strigat-o.

Nu cred că vreuna dintre noi ar fi putut să supraviețuiască dacă n-ar fi fost cealaltă. Eram, fiecare, legătura celeilalte cu trecutul, iar acest lucru ne întărea, dar era și cea mai mare slăbiciune a noastră.

Ca să fiu cinstită, cred că mi-ar fi plăcut mai mult Houstonul dacă nu l-aș fi privit prin lentila amintirilor. Era un oraș plat, umed ca o șosetă uitată în mașina de spălat, surprinzător de verde pe alocuri și așezat la capătul unui petic lung de pădure deasă care se întindea până-n estul Texasului. Se construia mult și furios în fiecare locșor al păienjenişului care era planul oraşului - apartamente, clădiri de închiriat și de birouri, garsoniere. Era un loc foarte viu, strălucitor și spectaculos, dar în același timp aglomerat și murdar.

Treptat, peticele de verdeață fuseseră înlocuite de asfalt fierbinte ce despărțea insule de magazine și mall-uri. Din loc în loc se înălța câte un zgârie-nori, precum o tulpină mai înaltă a vegetației formată de clădirile oraşului.

Mama locuia în sudul Houstonului, într-un cartier al clasei de mijloc construit în jurul unei piețe unde cândva existaseră restaurante și

magazine. Acum, în locul lor se înălța un magazin imens, cu unelte și vopseluri. Casa mamei avea două dormitoare și era construită în stil colonial, cu stâlpi înguști, albi, și o verandă îngustă. Am condus pe strada noastră, temându-mă tot timpul de momentul în care aveam să parchez în fața casei.

M-am oprit în poarta garajului, am sărit jos din Prius-ul meu și m-am grăbit să ajung la ușa din față. Înainte să apuc să apăs pe sonerie, mama a și deschis. Vorbea la telefon cu o voce scăzută, seducătoare.

— Promit să mă revanșez, a rostit alintat. Data viitoare, a adăugat, râzând puțin. Cred că știi cum...

Am închis ușa și am așteptat, neștiind ce să fac, în timp ce ea a continuat să vorbească. Arăta la fel ca întotdeauna: subțire, în formă și îmbrăcată ca un star pop adolescent, deși avea aproape cincizeci de ani. Purta un maiou strâmt, o fustă mini, din blug, o curea cu strasuri și sandale cu toc înalt. Pielea îi era întinsă și proaspătă precum pielea unui strugure. Se vopsise blond-Hilton și își dăduse cu fixativ părul atent ondulat, lung până la umeri. Când s-a uitat la mine am știut imediat ce părere avea despre cămașa mea albă, din bumbac, care se încheia, practic, în față.

În timp ce asculta ce-i spune cel de la capătul celălalt al firului, mi-a făcut semn spre holul care ducea la dormitoare. Am aprobat din cap și m-

am dus să caut bebelușul. Casa mirosea a aer condiționat, a covoare vechi și a deodorant de cameră cu iz tropical, iar camerele erau întunecate și tăcute.

O lampă mică era aprinsă în dormitorul mamei. Inima a început să-mi bată mai repede pe măsură ce m-am apropiat de pat. Copilul era așezat în mijlocul patului și nu era mai mare decât o franzelă. Era băiat, îmbrăcat în albastru, cu mânuțele întinse în afară și cu gura strânsă în somn. M-am așezat lângă el și l-am privit. Semăna cu un bătrânel cu chipul roz și pielea fină, lipsit de apărare. Pleoapele îi erau atât de fragile încât aveau o nuanță albăstruie, închise peste ochii adormiți. Capul micuț îi era acoperit cu păr negru, moale, iar degetele aveau unghii mici cât ghearele de vrăbiuță.

Neajutorarea absolută a copilașului mă speria. Avea să plângă la trezire, și din el o să curgă lichide. Avea nevoie de lucruri, lucruri misterioase despre care eu nu știam nimic și despre care nu voiam deloc să învăț.

Aproape că o înțelegeam pe Tara fiindcă lăsase problema asta copleșitoare pe seama altcuiva. Aproape. În rest, îmi venea s-o omor fiindcă știa sigur ce idee proastă era să lase copilul cu mama, și că ea nu l-ar fi păstrat în ruptul capului. Știusese că mama avea să mă cheme pe mine. Eu am fost mereu cea care a rezolvat problemele familiei, asta până când am ales să mă retrag, doar ca să nu-mi pierd mințile.

Mama și sora mea nu mă iertaseră încă pentru asta.

Mă întrebasesem adesea cum aveam să ne reîntâlnim, dacă ne schimbaserăm suficient încât să putem avea o relație oarecum normală. Sperasem că, poate, o să se întâmple ca într-unul dintre filmele de pe canalele pentru femei, cu multe îmbrățișări și râsete, cu noi toate așezate în balansoarul de pe verandă. Ar fi fost plăcut, dar familia mea nu era așa.

Băiețelul a continuat să doarmă, iar eu i-am ascultat răsuflarea ușoară, ca a unui pui de pisică. Era mic și singur, iar asta m-a făcut să simt o greutate în suflet, un fel de tristețe amestecată cu furie. N-aveam de gând s-o las pe Tara să fugă de responsabilitate, mi-am jurat hotărâtă. Aveam s-o găsesc și s-o oblig să suporte consecințele acțiunilor sale. Dacă nu, aveam de gând să dau de tatăl copilului și să insist să-și asume și el răspunderea.

— Să nu-l trezești, am auzit-o pe mama rostind din prag. Mi-a luat două ore să-l adorm.

— Bună, mamă, am răspuns. Arăți minunat.

— Am un antrenor personal, care abia dacă poate să-și ia mâinile de pe mine. Te-ai îngrășat, Ella. Ai grijă, semeni la corp cu femeile din familia tatălui tău, și ele au fost mereu supraponderale.

— Fac sport, am răspuns enervată.

Nu eram deloc grasă. Aveam forme, eram puternică și mergeam la yoga de trei ori pe

săptămână.

— Dane nu se plânge, am adăugat defensiv, înainte să- mi dau seama ce spun și să pot să mă opresc.

Mi-a venit să-mi trag o palmă imediat după ce am lăsat cuvintele să-mi scape.

— Nu contează ce părere au alții, dacă eu sunt mulțumită.

Mama mi-a aruncat o privire plină de dispreț.

— Tot cu el ești?

— Da, și aș vrea să mă întorc cât de curând, ceea ce înseamnă că trebuie s-o găsim pe Tara. Poți să-mi mai spui o dată ce s-a întâmplat?

— Hai în bucătărie.

M-am ridicat cu grijă de pe pat, am ieșit din dormitor și am urmat-o.

— Tara a venit fără să mă sune înainte, mi-a explicat mama când am ajuns în bucătărie, și mi-a spus că el e nepotul meu. Pur și simplu. Eu am lăsat-o să intre, i-am pus niște ceai și ne-am așezat ca să vorbim. Mi-a spus că stă la verișoara voastră, Liza, și că lucrează la o agenție de recrutare. A lăsat-o gravidă unul dintre iubiții ei, care nu poate s-o ajute. Știi ce înseamnă asta. Ori n-are bani, ori e deja însurat, i-am spus Tarei să dea copilul la orfelinat, dar a zis că nu vrea, așa că i-am spus că viața ei n-o să mai fie la fel și că totul se schimbă după ce faci un copil. Ea a zis că începe să-și dea seama de asta, apoi a pregătit niște lapte praf pentru băiat și l-a hrănit, iar eu m-am dus să mă culc

puțin. Când m-am trezit, ea plecase și lăsase copilul aici. Trebuie să-l scoți din casă până mâine, fiindcă iubitul meu nu trebuie să afle despre el.

— De ce nu?

— Nu vreau să mă considere bunică.

— Și alte femei de vârsta ta au nepoți, am spus pe un ton calm.

— Eu nu am vârsta mea, Ella. Toată lumea crede că sunt mult mai tânără.

A părut ofensată de expresia de pe chipul meu.

— Ar trebui să te bucuri. Așa o să fii și tu la vârsta mea.

— Nu cred că o să arăt ca tine, am spus cu tristețe. Eu nu arăt ca tine nici acum.

— Ai putea, dacă ți-ai da silința. De ce ai părut atât de scurt? N-ai o formă potrivită a feței pentru tunsoarea asta.

Mi-am atins părul, tuns bob, care ajungea până la bărbie. Acela era singurul mod practic de a-l purta, așa subțire și drept cum era.

— Pot să văd și eu biletul pe care l-a lăsat Tara?

Mama mi-a adus un plic și l-a pus pe masă.

— E acolo, cu tot cu documentele din spital.

Am deschis plicul și înăuntru am găsit, deasupra celorlalte hârtii, o foaie dintr-o agendă. La vederea scrisului atât de familiar al surorii mele am simțit un fior dureros. Cuvintele fuseseră scrise apăsat, cu un pix care aproape

că perforase hârtia din disperarea cu care fusese mânăuit.

„Dragă mama,

Trebuie să plec, să mă lămuresc. Nu știu când mă întorc. Prin prezenta vă las ție sau surorii mele, Ella, autoritatea să-l îngrijești pe copilul meu și să-i fiți tutori până când sunt pregătită să vin să-l iau.

A ta,

Tara Sue Varner”

— „Prin prezenta”, am murmurat, zâmbind trist și sprijinindu-mi fruntea în palmă.

Sora mea probabil crezuse că exprimarea care semăna cu una oficială avea să facă hârtia mai importantă decât era.

— Cred că ar trebui să anunțăm Protecția Copilului, ca nu cumva să poată susține cineva că bebelușul a fost abandonat.

Printre actele din plic am găsit un certificat de naștere, în dreptul tatălui nu era trecut niciun nume. Copilul avea exact o săptămână și îl chema Luca Varner.

— Luca? am întrebat. De ce i-a pus numele ăsta? Cunoaștem noi vreun Luca?

Mama a scos din frigider o cutie de suc dietetic.

— Vărul tău, Porky. Cred că numele lui real e Luca, deși Tara nu-l cunoaște.

— Am un văr Porky?

— E văr de-al doilea. Unul dintre băieții lui Big Boy.

Cineva din marea familie extinsă, cu care noi n-aveam de-a face fiindcă erau prea multe personalități explozive și prea multe tulburări mintale ca să le aducem la un loc. Noi toți eram ca un catalog viu al DSM-ului IV, manualul psihiatric al tulburărilor mintale. Mi-am îndreptat din nou atenția spre certificat și am spus:

— A născut la Women's Hospital. Știi cine era cu ea? A spus ceva despre asta?

— A fost acolo cu verișoara voastră, Liza, a răspuns mama pe un ton ursuz. Trebuie s-o suni ca să afli detalii, fiindcă mie n-a vrut să-mi spună nimic.

— Așa o să fac. Eu...

Am clătinat uimită din cap.

— Și Tara cum se simte? Ți s-a părut deprimată? Speriată? Părea bolnavă?

Mama și-a turnat conținutul cutiei cu suc într-un pahar cu gheață și a privit spuma roz cum se ridică până aproape de buză.

— Era mare și părea obosită. Doar atât am observat.

— Poate e vreun fel de problemă postpartum. S-ar putea să aibă nevoie de antidepresive.

Mama a turnat puțină vodcă în suc.

— Nu contează ce pastile îi dai, că tot n-o să vrea copilul ăla.

După ce-a luat o înghițitură din lichidul

acidulat și strălucitor, a continuat:

— Nu-i făcută să aibă copii, așa cum n-am fost nici eu.

— Tu de ce ne-ai făcut, mamă? am întrebat încet.

— Asta făceau femeile după ce se măritau. Mi-am dat toată silința, am făcut sacrificii ca să aveți cea mai bună copilărie posibilă, dar niciuna dintre voi nu pare să-și amintească asta. Copiii sunt tare nerecunoscători, și e păcat. Mai ales fetele.

N-aveam cum să-i descriu cât mă străduisem să găsesc fiecare amintire plăcută din copilărie, cum fiecare moment de afecțiune din partea ei, o îmbrățișare, o poveste la culcare, fuseseră ca un dar din ceruri. În cea mai mare parte din timp, eu și Tara ne-am simțit de parcă ni s-ar fi tras covorul de sub picioare. N-aveam cum s-o fac să priceapă că lipsa ei de instinct matern, lipsa ei de interes să ne apere, făcuse ca mie și surorii mele să ne fie greu să avem relații normale cu alții.

— Îmi pare rău, mamă, am reușit să spun cu regret.

Am fost sigură că mama n-a priceput pentru ce-mi părea mie rău. Din dormitor s-a auzit un plânset ascuțit, strident, care mi-a înghețat sângele în vene. Avea nevoie de ceva.

— E timpul să-și bea laptele, a spus mama îndreptându-se spre frigider. Îl încălzesc eu cât îl aduci tu pe el aici.

Încă un strigăt, și mai ascuțit. Mă dureau măselele din cauza lui, de parcă aș fi mușcat dintr-o foaie de aluminiu. M-am grăbit spre dormitor și am văzut o formă mică pe pat, zbătându-se ca un pui de focă. Îmi bătea inima atât de repede că abia dacă mai simțeam pauza dintre bătăi.

M-am aplecat și am întins temătoare mâinile, nesigură cum să-l ridic. Nu mă pricepeam la copii. Nu-mi dorisem niciodată să-i iau în brațe pe copiii prietenelor mele, fiindcă nu-mi plăceau. Mi-am strecurat mâinile pe sub trupul mic și moale și pe sub cap. Știam că trebuie să-i susțin capul și gâtul. Cumva, am reușit să-l strâng la piept, cu greutatea sa fragilă și în același timp solidă, iar plânsetul s-a potolit puțin. Bebelușul s-a uitat la mine cu ochii strânși, precum Clint Eastwood, apoi a început din nou să strige. Era atât de lipsit de apărare, de neajutorat! N-am avut decât un singur gând coerent pe drumul spre bucătărie, anume că nimeni din familia mea, nici măcar eu, nu trebuia lăsat să aibă grijă de cineva atât de mic.

M-am așezat și l-am re poziționat neîndemânatic pe Luca la mine în brațe, iar mama mi-a adus un biberon. Am pus cu grijă tetina din cauciuc, care nu semăna deloc cu un sân de femeie, pe gura mică a copilului. El a cuprins-o cu buzele și s-a liniștit, atent numai la mâncare. Nu mi-am dat seama că-mi țineam răsuflarea decât atunci când am oftat, ușurată.

— Poți să rămâi aici la noapte, mi-a spus mama, dar trebuie să pleci mâine și să-l iei cu tine. Sunt mult, mult prea ocupată ca să mă ocup de asta.

Am strâns din dinți ca să nu izbucnesc și să nu protestez. Nu era cinstit. Nu era vina mea. Și eu eram ocupată și trebuia să mă întorc la viața mea. Am tăcut nu doar fiindcă știam că mamei nu-i păsa, dar și pentru că acela care avea cu adevărat ghinion era cel care nu putea să-și spună păsul, să se apere. Luca era ca un cartof fierbinte, condamnat să fie aruncat de la unul la altul până când cineva era obligat să-l păstreze.

În acel moment m-am gândit prima dată că, poate, tatăl lui era un criminal sau un drogat. Cu câți bărbați se culcase Tara și, oare, aveam să fiu nevoită să-i găsesc pe toți și să-i pun să facă teste de paternitate? Dacă vreunul dintre ei refuza? Oare va trebui să angajez un avocat? Vai, ce perioadă distractivă urma!

Mama mi-a arătat cum să-l ajut să elimine gazele și cum să-i schimb scutecele. M-a surprins competența de care dădea dovadă, mai ales că trecuse, cu siguranță, foarte multă vreme de când făcuse vreunul dintre toate lucrurile acelea. Am încercat să mi-o imaginez ca pe o mamă tânără, ocupându-se cu răbdare de îngrijirea unui bebeluș. Nu-mi puteam închipui că-i făcuse vreo plăcere. Mama mea, având drept companion doar un bebeluș, o creatură nevolnică, gălăgioasă, care nu putea să

vorbească... nu, era imposibil de imaginat.

Mi-am adus bagajul din mașină și m-am schimbat în pijama, apoi am mers cu tot cu bebeluș în dormitorul pentru oaspeți.

— El unde doarme? am întrebat, fiindcă nu știam ce e de făcut dacă n-ai un pătuț pentru copii.

— Pune-l lângă tine, în pat, mi-a sugerat mama.

— Dar dacă mă rostogolesc peste el sau îl împing pe jos, din greșeală?

— Atunci pune o pătură pe covor.

— Dar, mamă...

— Mă duc la culcare, mi-a răspuns ea ieșind. Sunt obosită. Am avut grijă toată ziua de copilul ăsta.

Luca a așteptat în port-bebe-ul lui din plastic, iar eu am așternut o pătură pe jos, pentru noi amândoi. După ce l-am așezat pe el pe partea lui, m-am așezat în cealaltă parte și am scos mobilul, ca s-o sun pe Liza.

— Tara e cu tine? m-a întrebat ea imediat ce am spus „Bună”.

— Eu speram să fie cu tine.

— Nu e. Am încercat s-o sun de o mie de ori, dar nu răspunde.

Deși Liza era de vârsta mea și o plăcusem întotdeauna, nu aveam cine știe ce relație cu ea. La fel ca majoritatea femeilor din familia mamei, Liza era blondă, avea picioare lungi și un apetit inepuizabil pentru atenția bărbaților. Cu chipul

prelung și zâmbetul cabalin, nu era la fel de frumoasă ca Tara, dar avea acel ceva, acea calitate inconfundabilă căreia bărbații nu puteau să-i reziste. Dacă treceai cu ea printr-un restaurant, ei se întorceau cu tot cu scaun ca s-o privească mergând.

În timp, Liza reușise să intre în câteva cercuri de oameni influenți. Se întâlnea cu bărbați bogați din Houston și cu prietenii lor, devenind un fel de satelit al acestora, sau altfel spus, mai puțin amabil, un fel de damă de companie pentru milionari. Nu mă îndoiam că, dacă sora mea locuise cu Liza, se bucurase de „resturile” aruncate de aceasta.

Am vorbit câteva minute, și verișoara mea mi-a spus că are câteva idei legate de locul unde ar fi putut să se ducă Tara. Urma să dea câteva telefoane. Era convinsă că sora mea n-a pățit nimic, fiindcă nu părea deprimată sau cu mintea rătăcită, ci numai nehotărâtă în privința bebelușului.

— Tara nu știa ce să facă, mi-a spus Liza. Nu era sigură că vrea să păstreze băiatul. S-a răzgândit de atâtea ori în ultimele luni că am renunțat să încerc să ghicesc ce-o să facă până la urmă.

— A mers la vreun fel de consilierie?

— Nu cred.

— Dar tatăl? am întrebat pe un ton apăsător.
Cine e tatăl copilului?

A urmat o tăcere lungă.

— Nu cred că Tara știe sigur.

— Dar probabil că are măcar o bănuială.

— Credea că știe, dar... O știi. Nu-i foarte organizată.

— Cât de organizată trebuie să fii ca să știi cu cine te-ai culcat în ultima vreme?

— Amândouă am petrecut mult într-o perioadă și e greu să-ți dai seama de momentul în care a rămas gravidă. Cred că aș putea să-ți fac o listă cu toți cei cu care a ieșit.

— Mulțumesc. Cine e primul pe listă? Cine crede Tara că e tatăl copilului?

A urmat o altă pauză lungă.

— Mi-a spus că s-ar putea să fie Jack Travis.

— Cine-i Jack Travis?

Liza a râs de parcă nu-i venea să creadă.

— Numele nu-ți spune nimic, Ella?

Am făcut ochii mari.

— Vrei să spui că e din acea familie Travis?

— E fiul mijlociu.

Capul cunoscutei familii din Houston era Churchill Travis, un investitor miliardar care apărea ca invitat la tot felul de emisiuni financiare. Numărul lui de telefon era în agenda cu celebrități a celor care lucrau în media, a politicienilor și a vedetelor. Îl văzusem la CNN de mai multe ori, în ziare și în revistele din Texas. El și copiii lui trăiau în lumea mică a acelorora care numai rareori erau obligați să-și asume consecințele propriilor acțiuni. Erau deasupra economiei, a amenințărilor din partea oricărui

individ sau guvern și nu-i puteai trage la răspundere pentru nimic. Făceau, practic, parte dintr-o altă specie. Oricine ar fi fost fiul lui Churchill Travis, acela era, probabil, un netot răsfațat.

— Minunat, am spus încet. Presupun că a fost doar o aventură?

— Nu e cazul să vorbești pe un ton așa de ofensat, Ella.

— Liza, nu știu cum să pun întrebarea asta fără să pară că-i judec.

— A fost o aventură de-o noapte, da, a răspuns scurt verișoara mea.

— Deci Travis nu se așteaptă la așa ceva, am gândit cu voce tare. Sau poate că se așteaptă. Poate i se întâmplă des. Copii surpriză, răsărind ca margaretele.

— Jack se întâlnește cu multe femei, a recunoscut Liza.

— Tu ai ieșit cu el?

— Ne-am întâlnit în aceleași cercuri. Sunt prietenă cu Heidi Donovan, care mai iese cu el din când în când.

— Cu ce se ocupă, în afară de să aștepte să moară taică-su?

— Jack nu e genul ăla, a răspuns repede Liza. Are compania lui, ceva cu administrare de proprietăți... Sediul e în clădirea de la 1800 Main. O știi? Cea din centru, cu pereți de sticlă și acoperișul ciudat?

— Da, știu unde e.

Îmi plăcea mult clădirea respectivă, toată numai din sticlă, cu înflorituri în stil art deco și cu o piramidă deasupra.

— Poți să faci rost de numărul lui pentru mine?

— Aș putea să încerc.

— Între timp scrii și lista?

— Da, dacă vrei tu... Dar nu cred că Tara ar fi prea încântată dacă ar afla ce facem.

— Nu cred că Tara e prea încântată de ceva zilele astea, am spus. Ajută-mă s-o găsesc, Liza. Vreau să știu că e bine și să aflu cu ce pot s-o ajut. Vreau să-l găsesc pe tatăl copilului și să-i fac un rost bietului bebeluș abandonat.

— Nu e abandonat, m-a contrazis verișoara mea. Un copil nu se consideră abandonat dacă știi unde l-ai lăsat.

Am vrut să-i explic de ce argumentul ei nu era logic, dar mi-am dat repede seama că ar fi fost o pierdere de vreme.

— Te rog să scrii lista, Liza. Dacă Jack Travis nu e tatăl copilului, atunci trebuie să-l oblig pe fiecare dintre bărbații cu care s-a culcat Tara anul trecut să facă un test de paternitate.

— De ce vrei să creezi probleme, Ella? Nu poți să ai și tu grijă de băiat și atât, cum te-a rugat sora ta?

— Eu...

Un moment n-am știut ce să spun.

— Am o viață, Liza. O slujbă. Am un iubit care nici nu vrea să audă de copii. Nu, nu pot să fiu dădaca neplătită a Tarei, și asta pe termen

nelimitat.

— Am întrebat doar, mi-a răspuns Liza pe un ton defensiv. Unora le plac bebelușii, să știi. Și nu credeam că slujba ta o să te încurce. Mai mult scrii, nu?

A trebuit să-mi stăpânesc un hohot de râs.

— Da, implică și scris, Liza, dar trebuie să mă și gândesc puțin.

Am mai vorbit câteva minute, mai ales despre Jack Travis. Era vânător și pescar, conducea puțin cam prea repede și trăia cam prea din plin. Femeile făceau coadă din Houston la Amarillo în speranța să fie cu el și, din ce-i spusese Heidi Lizei, Jack făcea de toate în pat și avea o energie inepuizabilă. De fapt...

— Îmi spui prea multe, i-am zis Lizei.

— Bine. Dar dă-mi voie să mai spun numai atât: Heidi mi-a povestit cum, într-o noapte, Jack și-a scos cravata și...

— Nu vreau să știi, Liza, am insistat.

— Nu ești curioasă?

— Nu. Primesc la revistă tot felul de scrisori și de e-mail-uri despre problemele din dormitor. Nu mă mai miră nimic, dar nu vreau să aflu despre viața sexuală a lui Jack Travis, fiindcă trebuie să dau ochii cu el și să-i cer să facă un test de paternitate.

— Dacă el e tatăl, mi-a spus Liza, o să se implice în creșterea copilului. E un tip responsabil.

Nu prea credeam asta.

— Bărbații responsabili nu au aventuri și nu lasă femeile gravide așa, după o noapte.

— O să-l plăci. Toate femeile îl plac.

— Liza, mie nu mi-a plăcut niciodată tipul de bărbat care place tuturor femeilor.

După ce am terminat conversația cu verișoara mea, m-am uitat la bebeluș. Avea ochii rotunzi și albaștri, ca niște nasturi, și figura îi era animată de o expresie dezarmantă, care semăna cu îngrijorarea. M-am întrebat ce părere o fi avut el despre viață după acea primă săptămână pe lume. Mult venit și plecat, mers cu mașina, figuri care se schimbau, voci diferite. Probabil că ar fi vrut să-i vadă chipul mamei lui, să-i audă vocea. La vârsta aceea era normal să aibă nevoie de consecvență, i-am pus palma pe creștet și am mângâiat puful întunecat.

— Încă un telefon și gata, i-am spus, deschizând din nou clapeta mobilului.

Dane a răspuns aproape imediat.

— Cum merge operațiunea „Salvează bebelușul”?

— Am salvat bebelușul, și acum am nevoie să fiu salvată și eu.

— O femeie independentă n-are nevoie să fie salvată.

Am zâmbit sincer după multă vreme, simțind că gheața care mă înconjurase până atunci se crăpa.

— Așa e, am uitat.

L-am povestit tot ce se întâmplase și i-am

spus că era posibil ca Jack Travis să fie tatăl copilului.

— Eu m-aș cam îndoii de asta, a comentat Dane. Dacă Travis ar fi fost într-adevăr tatăl, nu crezi că Tara s-ar fi dus deja la el? Din câte știi despre sora ta, să fii gravidă cu fiul unui milionar e o mare realizare pentru ea.

— Tara a avut mereu un sistem logic total diferit de al nostru. Nici nu pot să încerc să-mi imaginez de ce se poartă așa. Chiar dacă dau de ea, nu sunt convinsă că poate să aibă grijă de Luca. Atunci când eram mici, nu reușea să păstreze în viață nici măcar un peștișor auriu.

— Am cunoștințe, mi-a spus Dane încet. Știi câțiva oameni care ar putea să-i găsească o familie bună.

— Nu știi dacă vreau asta, am spus uitându-mă la bebeluș, ai cărui ochi erau acum închiși.

Nu eram sigură că puteam să suport gândul să-l dau unor străini.

— Trebuie să mă gândesc la ce-i mai bine pentru el. Cineva trebuie să se gândească și la copilul ăsta. N-a cerut el să se nască.

— Odihnește-te în noaptea asta, Ella. O să-ți dai seama care-i răspunsul, așa cum faci întotdeauna.

Trei

Dane sugerase, fără ironie, că aş putea să mă odihnesc cu un bebeluş lângă mine, semn al lipsei lui de informaţii despre bebeluşi. Nepotul meu era o adevărată pacoste pentru cineva care voia să doarmă. Acea a fost, cu siguranţă, cea mai grea noapte din viaţa mea: o serie întreagă de treziri bruşte, de plânsete, amestecat lapte praf, hrănit, eliminat gaze, schimbat de scutec şi apoi, după cam cinci minute de somn, la loc comanda. Nu puteam să-mi dau seama cum ar fi putut cineva să supravieţuiască mai multor luni de astfel de experienţă când, după numai o noapte, eu eram distrusă.

De dimineaţă am făcut un duş cu apă atât de caldă încât aproape că fierbea, sperând să-mi mai ostoiesc durerea din muşchi. Îmi doream să fi avut inspiraţia să aduc cu mine nişte haine mai frumoase. M-am îmbrăcat cu singurul tricou curat pe care-l aveam, cu o pereche de blugi, şi m-am încălţat cu nişte balerini din piele. M-am pieptănat şi am aruncat o privire în oglindă, la chipul meu palid şi încercănat. Aveam ochi atât de iritaţi şi de uscaţi încât nu am mai pierdut vremea cu lentilele de contact şi am decis să-mi port ochelarii, o pereche cu rame subţiri, dreptunghiulare.

Nu m-a înveselit nici s-o găsesc pe mama aşezată la masă, atunci când am intrat în bucătărie ducând port-bebe-ul lui Luca. Avea inele pe toate degetele şi părul frumos ondulat şi coafat. Purta o pereche de pantaloni scurţi, avea

picioarele bronzate și fine, iar pe vârful unghiei care i se vedea din sandalele decupate îi strălucea un cristal mititel. Am lăsat scaunul lui Luca pe jos, de cealaltă parte a mesei, departe de ea.

— Copilașul ăsta mai are și alte hăinuțe? am întrebat. Salopeta de pe el e murdară.

Mama a clătinat din cap.

— E un magazin cu reduceri la noi pe stradă. Poți să-i cumperi de acolo câte ceva. O să ai nevoie de un pachet mare de scutece, fiindcă se termină repede la vârsta asta.

— Nu mai spune, am rostit cu amărăciune, îndreptându-mă spre filtrul de cafea.

— Ai vorbit cu Liza aseară?

— Da.

— Ce-a zis?

— Crede că Tara n-a pățit nimic și o să dea azi câteva telefoane, să încerce s-o găsească.

— Și tăticul copilului?

Decisesem deja să nu-i spun nimic despre Jack Travis, fiindcă, dacă exista o cale să-i trezesc interesul și s-o fac să se implice, deși nu voiam asta, atunci era suficient să rostesc numele unui bărbat bogat.

— Nu știi încă, am spus pe un ton egal.

— Ce ai de gând să faci azi?

— Se pare că trebuie să găsesc o cameră de hotel.

Nu am spus-o pe un ton acuzator, fiindcă nici nu era nevoie. Trupul ei subțire s-a crispat

deodată.

— Bărbatul cu care mă văd nu trebuie să afle despre băiat.

— Fiindcă ești bunică?

Îmi plăcea s-o văd cum tresare când aude cuvântul.

— Sau pentru că Tara nu e măritată și are un copil din flori?

— Amândouă. El e mai tânăr decât mine și e tradiționalist. N-ar înțelege că nu ai ce să faci dacă ai copii rebeli.

— Eu și Tara nu mai suntem copii de ceva vreme, mamă.

Am luat o înghițitură de cafea tare, neagră, iar amestecul amar mi-a provocat un fior de dezgust. Pentru că locuiam cu Dane, mă obișnuisem cam fără voia mea să pun lapte de soia în cafea. „Ce naiba!” m-am gândit, apoi am întins mâna după cutia de lapte semi-degresat de pe dulap și mi-am turnat în cană.

Gura acoperită cu ruj a mamei s-a subțiat, transformându-se într-o linie uscată.

— Întotdeauna ai făcut pe deșteaptă. Ei, lasă. Acum o să afli cât de multe nu știi.

— Crede-mă, am spus ca pentru mine însămi, că sunt prima care să recunoască - nu știu nimic despre toate astea și n-am avut nimic de-a face cu ele. Luca nu e copilul meu.

— Atunci du-l la orfelinat, a rostit ea agitată. Orice o să se întâmple cu el o să fie din vina ta, nu a mea. Scapă de el, dacă nu poți să-ți asumi

responsabilitatea.

— Pot să mi-o asum, am spus încet. E în regulă, mamă. O să am eu grijă de el. Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic.

S-a liniștit, precum un copil căruia îi dai o acadea.

— Trebuie să înveți cum am învățat și eu, mi-a spus după o clipă, aplecându-se ca să-și îndrepte inelul de pe unul dintre degetele de la picior.

A adăugat cu un ton ușor satisfăcut:

— O să înveți cum e mai greu.

Era deja foarte cald afară când am intrat cu Luca în magazinul cu prețuri mici. Băiețelul se zbătea furios în scaunul său, pe care-l prinsesem de marginile căruciorului pentru cumpărături.

Afară aerul era încins, iar înăuntru era frig ca la Pol din cauza aerului condiționat. Dacă treceai de mai multe ori dinăuntru afară, ajungeai să fii acoperit cu un strat subțire de sudoare uscată. Luca și cu mine eram încinși ca niște homari fierți.

În starea aceea aveam să-l cunosc pe Jack Travis. Am sunat-o pe Liza, sperând că reușise să facă rost de numărul lui de telefon.

— Heidi n-a vrut să mi-l dea, a spus ea supărată. Ca să vezi cât e de nesigură. Cred că îi e frică să nu cumva să-i fac avansuri lui Jack. A trebuit să-mi mușc limba ca să nu-i spun de câte ori am avut ocazia să fac asta, dar m-am abținut, fiindcă noi două suntem prietene. Ca să nu mai spun că știe foarte bine, Jack Travis poate să facă

față mai multor femei odată.

— Mă mir că mai are timp să doarmă, am spus.

— Jack e sincer și recunoaște că nu vrea să aibă o relație stabilă, așa că nimeni nu se așteaptă la asta, dar Heidi se vede cu el de atâta vreme încât cred că a ajuns să se convingă singură că poate să-l facă să tușească un inel de logodnă.

— Ca pe un ghem de păr, am spus amuzată. Ei bine, îi urez succes. Între timp, însă, cum ajung eu să iau legătura cu el?

— Nu știu, Ella. N-ai cum, doar dacă nu vrei să dai buzna peste el, la birou.

— Din fericire mă pricep foarte bine să fac asta.

— Eu aș fi atentă în locul tău, a spus verișoara mea pe un ton plin de regret, fiindcă Jack, deși e un tip amabil, nu e genul de bărbat pe care să poți să-l manipulezi ușor.

— Nici nu mă așteptam la altceva, am spus cu inima strânsă.

Traficul din Houston avea propriul lui ritm misterios. Numai dacă știai bine orașul și aveai multă experiență reușeai să-ți faci loc. Bineînțeles că eu și Luca ne-am împotmolit într-un trafic care a transformat un drum de cincisprezece minute într-unul de patruzeci și cinci.

Când am ajuns la clădirea frumoasă și strălucitoare de pe 1800 Main, Luca urla ca din

gură de șarpe și în mașină se împrăștiase un miros pestilențial, dovadă că bebelușii fac pe ei întotdeauna în momentul cel mai nepotrivit, în locul cel mai nepotrivit.

Am condus până în parcare de la subsol, dar partea destinată vizitatorilor era plină, așa că am ieșit din nou la suprafață și am găsit un loc undeva pe stradă, puțin mai departe. După ce am parcat, am reușit să-i schimb lui Luca scutecul pe bancheta din spate a Prius-ului.

Scaunul pentru copii a părut să cântărească o sută de kilograme pe drumul spre 1800 Main. Când am intrat în parterul de lux, cu marmură, oțel strălucitor și lemn lustruit, m-a cuprins o răcoare bine controlată de aerul condiționat al clădirii. După ce am aruncat o privire la plăcuțele cu numele firmelor din clădire, m-am îndreptat grăbită către recepție. Știam că n-aveau cum să-i dea voie unei necunoscute să intre, mai ales dacă n-avea o programare și nu cunoștea pe nimeni.

— Domnișoară...

Unul dintre bărbații din spatele biroului mi-a făcut semn să mă apropiu.

— Coboară cineva să ne ia sus, am spus pe un ton vesel.

Am băgat mâna în geanta de pe umăr și am scos o punguță închisă, în care pusesem scutecul murdar.

— Am avut o mică urgență. Aveți cumva o toaletă pe aici?

Bărbatul a pălit la vederea pungii și mi-a făcut semn spre toaleta aflată de cealaltă parte a lifturilor. Am trecut pe lângă recepție, cu Luca în scaunul său, și m-am apropiat de lift. Imediat cum s-a deschis una dintre uși, am urcat împreună cu alți patru oameni.

— Câți ani are fetița? m-a întrebat o femeie îmbrăcată într-un costum elegant, negru.

— E băiat, am spus. O săptămână.

— Arăți foarte bine, dată fiind situația.

M-am gândit să-i spun că nu eram eu mama, dar asta ar fi dus la alte întrebări, și nu aveam de gând să-i povestesc despre circumstanțele care duseseră la situația noastră, a mea și a lui Luca. Am zâmbit doar și am murmurat:

— Da, mulțumesc. Ne simțim foarte bine amândoi.

În următoarele câteva secunde m-am gândit supărată la Tara, la cum îi era ei și dacă se vindecase bine după naștere. Am ajuns la etajul al unsprezecelea, iar eu am ieșit din lift cu tot cu Luca și am intrat pe ușile firmei care se numea „Travis Management Solutions”.

Încăperea era decorată în culori naturale și mobilată cu piese contemporane, tapițate. Am lăsat jos scaunul copilului, mi-am frecat brațul, care mă durea deja, și m-am apropiat de recepționeră. Chipul ei era o adevărată mască a politeții. Tușul negru de pe pleoapele superioare îi desena două bife în colțurile ochilor, de parcă ar fi fost două lucruri trecute pe listă în acea

dimineață. Ochiul drept? Bifat. Ochiul stâng? Bifat și el. I-am zâmbit într-un fel care speram să-i transmită că sunt o femeie umblată.

— Știu că am apărut din senin, i-am spus ridicându-mi ochelarii pe nas, fiindcă începuseră să alunece, dar trebuie să vorbesc cu domnul Travis despre ceva urgent. Nu am o programare, dar nu-mi trebuie mai mult de cinci minute. Mă numesc Ella Varner.

— Îl cunoașteți pe domnul Travis?

— Nu. Am fost trimisă de un prieten al unui prieten.

Figura ei a rămas lipsită de expresie. Mă așteptam să se aplece și să apese pe un buton care să cheme paza. În orice clipă, niște bărbați îmbrăcați în costume de poliester bej aveau să se repeadă spre mine și să mă scoată de acolo.

— Care e motivul vizitei dumneavoastră? m-a întrebat recepționera.

— Sunt sigură că domnul Travis n-ar vrea să afle nimeni înaintea lui.

— Domnul Travis este într-o ședință.

— Îl aștept.

— E o ședință lungă, a spus femeia din fața mea.

— Nu-i nimic. Îi vorbesc când ia o pauză.

— Trebuie să vă rog să stabiliți o întâlnire și să reveniți atunci.

— Când ar avea timp?

— Programul lui e complet ocupat în următoarele trei săptămâni. S-ar putea să mai

aibă ceva liber la finalul lunii...

— Nu pot să aștept nici până diseară, am insistat eu. N-am nevoie decât de cinci minute. Am venit din Austin și am de-a face cu o problemă presantă, despre care domnul Travis trebuie să afle...

Am tăcut când am văzut-o pălind. Credea că sunt nebună. Adevărul e că și eu începeam să cred la fel. În spatele meu, bebelușul a început să plângă.

— Trebuie să-l liniștiți, mi-a spus recepționera pe un ton urgent.

M-am apropiat de Luca, l-am luat în brațe și am scos o sticlă de lapte praf rece din geanta cu scutece. Nu aveam cum să-l încălzesc, așa că i-am băgat copilului tetina în gură. Nepotului meu nu-i plăcea laptele rece, așa că și-a tras gura într-o parte și a început să plângă din toate puterile.

— Domnișoară Varner, m-a strigat recepționera, agitată.

— Laptele e rece, am spus, zâmbind stânjenită. Înainte să ne dați afară, ați putea să-l încălziți puțin? Doar să stea într-o cană cu apă caldă câteva minute. Vă rog!

Ea a oftat scurt, apăsător.

— Dați-mi biberonul. Îl duc la bucătărie.

— Mulțumesc.

I-am zâmbit împăciuitor, dar ea m-a ignorat și a plecat. Am făcut câțiva pași prin recepție, legănându-l încet pe Luca, cântându-i și

Încercând din răputeri să-l liniștesc.

— Nu pot să merg nicăieri cu tine, că mereu faci scandal. Nu mă ascuți niciodată, așa că eu zic să începem să ne vedem și cu alții.

Mi-am dat seama că se apropie cineva și m-am întors recunoscătoare spre acea persoană, despre care presupuneam că e recepționera care venea cu biberonul încălzit, în locul ei erau trei bărbați care ieșeau dintr-un birou, toți îmbrăcați în costume închise la culoare, scumpe. Unul dintre ei era subțire și blond, celălalt scund și cam plinuț, iar al treilea era cel mai impresionant bărbat pe care-l văzusem vreodată.

Era înalt, cu umerii lași, foarte bine făcut și masculin într-un fel degajat, cu ochii căprui închis și părul negru, tuns scurt. Felul în care mergea, încrederea pe care o exprimau pașii lui, atitudinea relaxată, toate spuneau despre el că e un bărbat obișnuit să dețină controlul. S-a oprit în mijlocul conversației și mi-a aruncat o privire alertă, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Am roșit și inima a început să-mi bată mai repede.

Dintr-o privire mi-am dat seama cine și ce era. Masculul alfa, genul care a ajutat evoluția acum cinci milioane de ani, culcându-se cu orice femeie-i tăia calea. Genul care fermeca, seducea și se purta după aceea ca un nemernic, dar pe care femeile erau programate genetic să-l prefere din cauza ADN-ului său magic.

Încă privindu-mă fix, bărbatul a vorbit cu o voce adâncă, făcându-mă să mă înfior.

— Mi s-a părut mie că am auzit un bebeluș pe aici.

— Domnul Travis? am întrebat pe un ton ascuțit, legănându-l pe nepotul meu care încă plângea.

El a dat scurt din cap.

— Speram să vă prind între două ședințe. Sunt Ella, din Austin. Ella Varner. Trebuie să vă vorbesc puțin.

Recepționera s-a apropiat din celălalt capăt al holului, cu biberonul în mână.

— Doamne! a rostit ca pentru sine, grăbindu-se spre noi. Domnule Travis, îmi pare rău...

— Nu-i nimic, a spus Travis, făcându-i semn să-mi dea biberonul.

Am luat laptele și am lăsat câteva picături călduțe să-mi curgă pe încheietură, așa cum mă învățase mama să fac, apoi am băgat tetina în gura bebelușului. Luca a icnit mulțumit și a început să sugă, tăcut.

Am ridicat din nou privirea spre Travis, care avea ochii închiși la culoare precum melasa, și am întrebat:

— Aș putea să vă vorbesc câteva minute?

El m-a studiat gânditor. Mă uimeau contradicțiile pe care le vedeam la acel bărbat: hainele scumpe, înfățișarea spilcuită, și senzația de ușor necizelat pe care mi-o dădea. Era masculin și își asuma asta, lucru care lăsa de înțeles că aveai de ales între a te strădui să-i faci pe plac și a te da la o parte din calea lui.

N-am putut să nu-l compar cu Dane cel blond, frumos, cu barba care-i îndulcea linia maxilarului și atrăgător într-un fel liniștitor, cald. Nu era nimic liniștitor la Jack Travis, poate cu excepția vocii sale groase, baritonale.

— Depinde, mi-a răspuns el cu veselie. O să încerci să-mi vinzi ceva?

Pronunța cuvintele cu un accent texan puternic, apăsător.

— Nu. E vorba despre ceva personal.

Un zâmbet amuzat i-a apărut în colțurile buzelor.

— De obicei mă ocup de treburile personale după ora cinci după-amiaza.

— Nu pot să aștept până atunci.

Am tras aer în piept, apoi am adăugat curajoasă:

— Și vreau să vă avertizez că, dacă încercați să scăpați de mine acum, o să revin mai târziu. Sunt foarte perseverentă.

Urma de zâmbet i-a rămas pe buze când s-a întors spre ceilalți doi bărbați.

— Vă deranjează dacă mă așteptați la barul de la etajul șapte?

— Nicio problemă, a rostit unul dintre ei cu un pronunțat accent englezesc. Nu ne deranjează niciodată să pierdem vremea la bar. Să comand și pentru tine, Travis?

— Da. Nu cred că durează mult. Dos Equis, cu lămâie, fără pahar.

Bărbații au plecat, iar Jack Travis și-a îndreptat

toată atenția spre mine. Deși nu eram mică de statură, el mă depășea cu mult.

— În biroul meu, a spus, făcându-mi semn s-o iau înainte. Ultima ușă pe dreapta.

Ducându-l pe Luca, m-am îndreptat spre biroul din colț. Prin ferestrele din colț se vedeau clădiri de pe care strălucea lumina neîndurătoare a soarelui. Spre deosebire de recepția decorată auster, biroul lui era amenajat confortabil, cu fotolii adânci, din piele, cărți, dosare și fotografii de familie în rame negre.

După ce a tras un scaun pentru mine, Travis s-a așezat pe birou, cu un picior pe podea și cu fața la mine. Avea trăsături bine definite, cu un nas mare și drept și cu bărbia parcă trasată cu rigla.

— Hai să terminăm repede, Ella din Austin, mi-a spus. Am de încheiat o afacere și aș prefera să nu-i las să aștepte pe oamenii ăștia.

— O să le gestionați proprietățile?

— Da. Au un lanț hotelier.

A aruncat o privire spre Luca.

— Poate c-ar fi bine să apleci sticla, să nu înghită aer asta mică.

M-am încruntat și am re poziționat biberonul.

— E băiat. De ce crede toată lumea că e fată?

— Are șosete cu Hello Kitty, a rostit Travis cu o notă de dezaprobare în glas.

— Erau singurele pe măsura lui, am spus.

— Nu poți să-i pui șosete roz unui băiat.

— Are doar o săptămână. Chiar trebuie să-mi

fac deja griji din cauza asta?

— Chiar ești din Austin, se vede, a rostit el cu tristețe. Cu ce pot să te ajut, Ella?

Mi-era greu să-i explic și nici nu prea știam de unde să încep.

— Doar ca să știți, am rostit pe un ton calm și reținut, povestea se termină prost.

— Sunt obișnuit cu așa ceva. Continuă.

— Sora mea e Tara Varner. Ați ieșit cu ea anul trecut.

Văzând că numele nu-i spune nimic, am adăugat:

— O cunoașteți pe Liza Purcell? E verișoara mea. Ea v-a făcut cunoștință cu Tara.

Travis s-a gândit puțin.

— Îmi amintesc de Tara, a spus într-un târziu. Înaltă, blondă, cu picioare lungi.

— Exact.

Luca terminase de mâncat, așa că am pus biberonul gol în geanta cu scutece și am ridicat copilul pe umăr, ca să-l ajut să elimine gazele.

— El e fiul Tarei, Luca. L-a lăsat cu mama imediat după ce a născut, apoi a dispărut. Încercăm să dăm de ea. Între timp, eu mă străduiesc să-i găsesc un rost copilului.

Travis era nemișcat. Atmosfera din birou devenise ostilă și rece. Am văzut în ochii lui că devenisem o amenințare, sau cel puțin o problemă deranjantă. Oricare dintre ele ar fi fost, expresia chipului său era acum disprețuitoare.

— Cred că înțeleg finalul neplăcut la care vrei

să ajungi, a spus. Nu e al meu, Ella.

M-am străduit să nu-mi feresc privirea.

— Tara spune că este.

— Numele Travis le inspiră pe multe femei să observe asemănări între mine și copiii lor din flori, dar ce-mi spui e imposibil, din două motive. În primul rând că nu fac niciodată sex cu pistolul fără toc.

În ciuda faptului că era o conversație serioasă, mi-a venit să zâmbesc la auzul cuvintelor pe care le alesese.

— Vă referiți la prezervativ? Metoda asta de protecție are o rată de eșec de cincisprezece procente.

— Mulțumesc, doamnă profesoară. Dar nici așa nu se poate să fiu eu tatăl copilului.

— Cum puteți să fiți sigur?

— Nu m-am culcat niciodată cu Tara. În seara în care am ieșit cu ea, sora ta a băut prea mult. Și eu nu mă culc cu femei amețite de băutură.

— Chiar așa? am rostit cu scepticism.

— Chiar așa, a răspuns el încet.

Luca a scos un râgâit mic, apoi s-a cuibărit aproape de gâtul meu, ca un sac de linte. M-am gândit la ce-mi spusese Liza despre viața amoroasă hiperactivă a lui Jack Travis, despre faptul că era cunoscut drept un mare cuceritor, și n-am putut să nu zâmbesc cinic.

— Pentru că sunteți un om cu principii înalte? am întrebat pe un ton acid.

— Nu, doamnă. Dar prefer ca femeia să

participe la ce facem.

Doar pentru o clipă mi l-am imaginat cu o femeie și m-am întrebat ce fel de participare aștepta de la ea, apoi m-am enervat pentru că roșisem. Lucrurile s-au înrăutățit atunci când el m-a măsurat cu o privire interesată, dar rece, de parcă tocmai m-ar fi prins cu ocaua mică.

Acea privire m-a făcut să nu cedez.

— Dumneavoastră ați băut în acea seară?

— Probabil.

— Atunci judecata vă era încețoșată. Și probabil că și amintirile vă sunt la fel. Nu aveți cum să fiți absolut sigur că nu s-a întâmplat nimic între dumneavoastră și sora mea, iar eu n-am niciun motiv serios să vă cred.

Travis a tăcut și m-a privit atent în continuare. Mi-am dat seama că nu-i scăpa niciun detaliu, nici cearcănele mele întunecate, nici saliva de bebeluș de pe umăr, nici felul în care-i cuprinsesem lui Luca căpșorul cu mâna, într-un gest inconștient.

— Ella, a rostit el pe un ton scăzut, nu cred că sunt singurul de pe lista ta cu potențiali tați.

— Așa e, am recunoscut. Dacă nu dumneavoastră sunteți tatăl, atunci o să le cer și altor candidați norocoși să facă testul de paternitate. Vă dau ocazia să-l faceți chiar acum, fără agitație, fără publicitate. Faceți testul și, dacă e cum spuneți, puteți să mă uitați definitiv.

Travis m-a privit de parcă aș fi fost una dintre șopârlele acelea mici și verzi cărora le plăcea să

între pe nesimțite în fermele texanilor.

— Am avocați care ar putea să te amâne luni la rând, scumpa mea.

L-am aruncat un zâmbet batjocoritor.

— Haide, Jack, nu mă văduvi de plăcerea de-a te vedea dând o mostră de ADN. Plătesc eu testul.

— Oferta asta m-ar interesa dacă ar presupune ceva mai interesant decât o mostră de țesut din interiorul obrazului.

— Îmi pare rău. Aș vrea să te cred pe cuvânt că nu te-ai culcat cu Tara, dar, dacă ai fi făcut-o, n-aveai de ce să recunoști acum, nu-i așa?

El m-a privit atent cu ochii săi de culoarea cafelei arse. Un val de senzație fierbinte, necunoscută, m-a traversat. Jack Travis era un motan mare și atrăgător, așa că nu mă îndoiam că sora mea ar fi făcut orice i-ar fi cerut el. Nu-mi păsa dacă pistolul lui era mereu în toc, în două tocuri sau chiar înnodat, fiindcă probabil că ar fi putut să lase o femeie gravidă numai făcându-i cu ochiul.

— Ella, dacă-mi dai voie...

M-a șocat aplecându-se și scoțându-mi cu blândețe ochelarii. L-am privit nedumerită, aproape fără să-i disting trăsăturile, și mi-am dat seama că-mi ștergea lentilele cu un șervețel.

— Poftim, a murmurat, așezându-mi ochelarii la loc pe nas.

— Mulțumesc, am reușit să șoptesc.

Îl vedeam mult mai în detaliu acum, în toată

splendoarea sa.

— La ce hotel stai? l-am auzit întrebând.

M-am străduit să-mi adun gândurile rătăcite.

— Nu știu încă. O să găsesc ceva după ce plec de aici.

— Ba n-o să găsești. În Houston există doar două variante: ori cunoști pe cineva, ori conduci până-n Pearland pentru o cameră.

— Nu cunosc pe nimeni, am recunoscut.

— Atunci ai nevoie de ajutor.

— Mulțumesc, dar nu...

— Ella, m-a întrerupt el pe un ton care nu admitea refuz. Nu am timp să mă cert cu tine. Poți să te plângi cât vrei mai târziu, dar acum taci din gură și vino cu mine.

S-a ridicat și a întins mâinile ca să-l ia pe Luca în brațe. Puțin speriată am strâns bebelușul mai aproape.

— Nu-ți fie teamă, a murmurat Travis. Îl țin eu.

Mâinile lui mari s-au strecurat între mine și copil, apucându-i trupul moale și punându-l în scaunul de pe podea. M-a surprins ușurința cu care Travis manevra bebelușul și m-a uimit măsura în care eram conștientă de corpul lui, atât de aproape de al meu. Parfumul său proaspăt, de cedru și pământ curat, îmi trimitea fiori de plăcere pe șira spinării. Am văzut umbra firelor de barbă de sub pielea sa, pe care nici cel mai bun bărbierit n-ar fi reușit să le taie, și părul negru, tuns scurt.

— E clar că ai experiență cu bebelușii, am

spus, verificând geanta cu scutece, ca să mă asigur că fermoarul era închis.

— Am un nepot.

Travis i-a prins centura de siguranță lui Luca și a ridicat cu ușurință scaunul portabil. Fără să-mi ceară voie, a ieșit cu copilul și s-a îndreptat spre recepție, oprindu-se puțin în fața uneia dintre uși.

— Helen, i-a spus roșcatei care stătea la un birou plin de dosare, ea e domnișoara Ella Varner. Am nevoie să-i găsești o cameră de hotel pentru câteva nopți. Ceva în apropiere.

— Da, domnule.

Helen mi-a zâmbit neutru și a ridicat receptorul.

— Eu plătesc, am spus. Ai nevoie de *numărul cărții de credit* sau...

— Ne ocupăm mai târziu de detalii, mi-a răspuns Travis.

M-a condus spre recepție, l-a lăsat pe Luca jos, lângă un fotoliu, și mi-a făcut semn să mă așez.

— Așteaptă aici ca o fetiță cuminte, a murmurat, cât aranjează Helen lucrurile.

„O fetiță cuminte?” Șovinismul intenționat m-a făcut să rămân cu gura căscată. L-am privit imediat în ochi, dar răspunsul meu indignat a întârziat să apară, fiindcă am citit în ochii lui că știa exact ce reacție avea să obțină de la mine. Știa și că nu-mi permiteam să mă simt ofensată.

Travis a căutat în buzunar după portofel și a scos o carte de vizită pe care mi-a întins-o.

— Țsta e numărul meu de mobil. O să te caut mai târziu în seara asta.

— Deci ești de acord cu testul de paternitate? am întrebat.

El mi-a aruncat o privire piezișă, ca un fel de provocare stăpânită.

— Nu știam că am de ales, a rostit, apoi a părăsit biroul cu pași mari, nepăsători.

Patru

Camera de hotel pe care o rezervase Helen pentru mine era, de fapt, un apartament de lux, cu sufragerie separată și cu o chicinetă în care aveam chiuvetă și cuptor cu microunde. Dintr-o privire îmi dădusem seama că hotelul, o construcție în stil european din cartierul Galleria, avea să-mi consume creditul bancar în numai câteva ore. Sau poate câteva minute.

Apartamentul era minunat, avea covoare groase și o baie pavată cu marmură, plină de produse de lux.

— E momentul să ne distrăm, i-am spus lui Luca. Hai să dăm iama în mini-bar.

Am deschis cutia de lapte praf pe care o adusesem cu mine din mașină, am pregătit mai multe biberoane și le-am pus în frigiderul mic. După ce am așezat un prosop alb pe chiuvetă,

am umplut-o cu apă caldă și l-am spălat pe Luca.

Odată curat, hrănit și aproape adormit, l-am așezat în centrul patului matrimonial și am tras draperiile de la ferestre, așa că soarele fierbinte al după-amiezii a rămas în spatele brocartului greu și lucios. Bucuroasă de liniștea și răcoarea din hotel, m-am îndreptat spre baie ca să fac un duș, însă m-am oprit ca să mă mai uit o dată la bebeluș. Luca era singur, mic, și clipea răbdător și tăcut spre tavan. N-am putut să-l las cât era încă treaz, când aștepta atât de cuminte să i se întâmple orice avea să i se întâmple în continuare. M-am așezat lângă el pe pat și i-am mângâiat ciutul negru de pe creștet.

Fiindcă locuiam cu Dane, auzisem, discutasem și mă gândisem la tot felul de nedreptăți de pe lumea asta, dar nu mi se părea că poate să existe ceva mai rău decât un copil nedorit. Am aplecat capul și mi-am lipit obrazul de pielea lui palidă de bebeluș, apoi i-am sărutat creștetul curbat, i-am privit genele cum coboară și gura cum se strânge ca aceea a unui bătrân morocănos. Mănuțele i se odihneau pe piept, ca niște stele de mare mititele și trandafirii. Am atins-o pe una dintre ele cu degetul, iar el mi l-a strâns în pumn cu o forță surprinzătoare.

A adormit ținându-mă de deget. Era un nivel de intimitate pe care nu-l mai simțisem niciodată. O durere necunoscută, dulce, m-a copleșit, de parcă inima mi s-ar fi frânt atunci, pe loc.

Am ațipit puțin, după care am făcut un duș lung și m-am îmbrăcat într-un tricou cenușiu, larg, și o pereche de blugi tăiați scurt. M-am întors în pat și am deschis laptopul, ca să-mi verific e-mail-ul. Aveam un mesaj de la Liza.

„dragă ella, ai aici o listă cu bărbații cu care știi sigur că a ieșit Tara. Îți trimit și alte nume când mi le amintesc, nu-mi place că fac asta fără știrea tarei, are și ea dreptul la intimitate, să știi...”

— Ba pe naiba! am murmurat, gândindu-mă că sora mea renunțase la acel drept când îl lăsase pe Luca acasă la mama.

„cred că știi unde ar putea să fie tara, dar aștept să mă sune cineva înapoi înainte să fiu sigură, te anunț mâine, la un moment dat.”

— Liza, am spus în glumă, nu ți-a arătat nimeni cum se scrie cu literă mare?

Am deschis anexa mesajului, care avea o listă de bărbați, și am clătinat capul întrebându-mă cum reușise verișoara mea să-mi trimită un mesaj atât de lung în ciuda restricțiilor de mărime impuse de furnizorul de e-mail. Am închis documentul și l-am salvat în laptop. Înainte să citesc celelalte mesaje, am intrat pe Google și l-am căutat pe Jack Travis, curioasă.

Am primit o listă lungă de rezultate,

amestecate cu informații despre tatăl lui, Churchill Travis, și despre fratele mai mare, Gage.

Câteva lucruri interesante despre Jack tot am găsit, însă. Unul dintre ele era într-un articol dintr-o o revistă de afaceri, intitulat „Încă un fiu de succes”.

„Până de curând, Jack Travis, fiul mijlociu al miliardarului Churchill Travis, a fost mai cunoscut prin cluburile de noapte din Houston decât în comunitatea de afaceri. Acest lucru este, însă, pe cale să se schimbe, fiindcă Jack Travis vine cu o mulțime de proiecte și colaborări între mediul privat și stat, colaborări care promit să-l propulseze în rândul celor mai de succes dezvoltatori din Texas.

Deși se ocupă cu altceva decât tatăl său, Jack Travis confirmă că așchia nu sare departe de trunchi. Când l-am întrebat despre ambițiile sale, Travis s-a prezentat ca fiind om de afaceri din întâmplare. Cu toate astea, faptele tind să contrazică atitudinea sa degajată, pe care unii o consideră falsă modestie.

Proba A: Travis Capital, o subsidiară recent înființată a Travis Management Solutions, tocmai a achiziționat Alligator Creek, un teren de golf care se întinde pe un kilometru în sudul Floridei, pentru o sumă rămasă secretă și după luni întregi de negocieri. Terenul va fi gestionat de o companie parteneră din Miami.

Proba B: Travis Management Solutions se ocupă de dezvoltarea unei zone din centrul Houstonului, echivalentă cu zece străzi din Manhattan, unde construiește clădiri de birouri, blocuri de apartamente, magazine și un cinematograful, toate urmând să fie gestionate de o divizie nou-înființată a TMS.

Articolul descria în continuare și alte proiecte în desfășurare. Înapoi la lista de rezultate, am văzut un rând de fotografii și le-am deschis pe câteva dintre ele. Am făcut ochii mari când mi-a apărut în față o poză cu Jack făcând schi nautic, la bustul gol, bine făcut, puternic, și cu abdomenul plat ca o bucată de granit. O altă fotografie îl înfățișa alături de o actriță dintr-un serial de comedie, pe o plajă din Hawaii. O alta, la un eveniment local, un bal de caritate, în compania unei prezentatoare de știri.

— Ești un băiat tare ocupat, Jack, am murmurat.

Înainte să apuc să mai deschid și alte fotografii, mi-a sunat mobilul. M-am repezit să caut în geantă și am răspuns grăbită, sperând ca sunetul să nu-l trezească pe bebeluș.

— Alo?

— Cum merge treaba? m-a întrebat Dane.

Când i-am auzit tonul familiar, m-am relaxat.

— Am o aventură cu un tip mai tânăr, i-am spus. E cam scund pentru mine și cam face pe el, dar ne străduim să rezolvăm problema asta.

Dane a râs.

— Ești la mama ta?

— Nicidecum. M-a dat afară dis de dimineață, dar Luca și cu mine stăm la un hotel scump. Travis a rugat-o pe secretara lui să ne găsească o cameră. Cred că prețul pe noapte e cam cât rata la mașina mea.

Am continuat să-i povestesc despre ce făcusem în ziua aceea și mi-am turnat o ceașcă de cafea, zâmbind larg, pentru mine însămi, când mi-am pus și niște lapte semi-degresat în recipient.

— Așa că Travis a fost de acord să facă testul de paternitate, am încheiat, sorbind din cafea. Iar Liza încă mai încearcă să dea de Tara, și eu am întârziat cu articolul, deci o să fie nevoie să-l scriu în noaptea asta.

— Crezi că Travis minte când spune că nu s-a culcat cu Tara?

— Poate nu intenționat. S-ar putea să se înșele. E clar că și el crede asta, altfel nu ar fi fost de acord să facă testul de paternitate.

— Ei, dacă e copilul lui, o să fie ca și cum Tara ar fi câștigat la loto, nu?

— Probabil că ea așa ar vedea lucrurile, am spus încruntându-mă. Sper să nu încerce să se folosească de Luca pentru a face rost de bani de la familia Travis oricând are nevoie. Copilul merită mai mult decât să fie tratat ca un card de credit.

M-am uitat spre forma mică și adormită de pe

pat. Luca tresărea în somn, probabil visând. M-am întrebat ce visa la doar o săptămână. M-am aplecat cu grijă deasupra lui și i-am tras păturica mai sus pe piept.

— Dane, am spus încet, mai știi când mi-ai povestit despre rață și despre mingea de tenis? Despre cum bobocii de rață se atașează de primul lucru pe care-l văd după ce ies din găoace?

— Da, se numește imprimare.

— Cum spuneai că funcționează mecanismul ăsta?

— După ce iese bobocul din ou, există o perioadă în care o altă creatură sau chiar un obiect i se imprimă în sistemul nervos, iar rățușca se leagă de el. În studiul pe care l-am citit eu, acel obiect era o minge de tenis.

— Și cât durează perioada asta?

Dane era pe jumătate speriat, pe jumătate amuzat.

— De ce? Ți-e frică să nu fii mingea de tenis?

— Nu știu. S-ar putea ca Luca să fie mingea mea de tenis.

L-am auzit înjurând încet.

— Nu te atașa de el, Ella.

— Nu mă atașez, am spus imediat. Mă întorc în Austin cât pot de repede. Doar n-o să...

M-a întrerup o bătaie în ușă.

— Stai puțin, i-am spus lui Dane.

Am mers în picioarele goale prin apartament, am descuiat ușa și am deschis-o. În fața ei stătea

Jack Travis, cu nodul de la cravată slăbit și cu părul în dezordine, căzut puțin pe frunte. S-a uitat la mine de sus în jos, catalogându-mi tenul proaspăt spălat și picioarele goale. Încet, a ridicat privirea înapoi spre chipul meu, iar eu am simțit un fior fierbinte în stomac. Am strâns telefonul în mână și i-am spus lui Dane:

— E cineva de la room-service. Te sun eu mai târziu.

— Sigur, iubito.

Am închis telefonul și am pășit în spate, făcându-i semn lui Jack să între.

— Bună, am spus. Când mi-ai zis că ținem legătura, mi-am imaginat că o să mă suni.

— Nu durează mult. I-am adus pe clienții mei, care stau și ei tot aici. Amândoi sunt oboșiți după zborul cu avionul și gata de culcare. Îți place camera?

— Da. Mulțumesc.

Am rămas față în față, într-o tăcere grea. Degetele mele de la picioare, goale și cu unghiile neacoperite de ojă, se afundaseră în covorul moale, ca de catifea. Mi se părea că eram în dezavantaj, îmbrăcată în pantaloni scurți și tricou în timp ce el era la costum.

— Medicul meu ne primește mâine dimineață să facem testul de paternitate, a spus Jack. Te iau de la recepție la ora nouă.

— Ai ideea cât durează până vin rezultatele?

— De obicei cam trei până la cinci zile, dar doctorul o să grăbească lucrurile, așa că

rezultatele ar putea să vină chiar și mâine seară.
Ai aflat ceva despre sora ta?

— Cred că o să aflu curând.

— Dacă nu reușești, cunosc eu pe cineva care poate să găsească repede oameni.

— Un detectiv particular? am întrebat, aruncându-i o privire sceptică. Nu știu dacă ar avea ce să facă... Nu prea avem niciun indiciu.

— Dacă sora ta are telefonul mobil la ea, nu durează mai mult de cincisprezece minute ca s-o localizăm.

— Și dacă telefonul e închis?

— Dacă e model mai nou, poate fi găsit. Plus că există și alte căi să găsești pe cineva. Tranzacții bancare, plăți cu cartea de credit...

Ceva din tonul lui rece și rațional mi-a dat o senzație neplăcută. Gândeam ca un vânător. Îngrijorată din cauza Tarei, mi-am frecat tâmplele care mă dureau și am închis ochii câteva secunde.

— Dacă nu dau de ea până mâine, am spus, o să încep să gândesc și eu ca tine.

— Ai mâncat ceva? I-am auzit întrebând.

— În afară de o gustare de la mini-bar, nu.

— Vrei să ieșim undeva la masă?

— Eu cu tine?

Luată prin surprindere de întrebare, l-am privit nedumerită.

— Ce, n-ai prea avut noroc în seara asta? N-ai un harem care te așteaptă?

Jack m-a privit atent, îngustând pleoapele.

Imediat mi-a părut rău că spusese ce spusese. Nu voiam să fiu răutăcioasă, dar eram atât de obosită, fizic și psihic, încât nu îmi mai dădeam seama ce e potrivit să spun și ce nu. Înainte să apuc să-mi cer scuze, Jack m-a întrebat pe un ton scăzut:

— Ți-am făcut ceva, Ella? În afară de faptul că te-am ajutat să găsești o cameră de hotel și am fost de acord să fac un test de paternitate de care nu e nevoie?

— Eu plătesc camera, la fel și testul. Și dacă n-ar fi fost nevoie de el, n-ai fi acceptat să-l faci.

— Aș putea să nu-l mai fac. Există un punct până la care sunt dispus să suport abuzul, chiar și de dragul unei probe de țesut gratuite.

Am zâmbit larg, cu regret.

— Îmi pare rău, am spus. Mi-e foame și n-am dormit suficient. N-am avut timp să mă pregătesc pentru toate astea. N-o găsesc pe sora mea, mama e nebună și iubitul meu e în Austin. Mă tem că tu ai de-a face cu toată supărarea pe care-am adunat-o. Cred că, pe undeva, tu îi reprezinți pentru mine pe toți bărbații care ar fi putut s-o lase însărcinată pe Tara.

Jack mi-a aruncat o privire sarcastică.

— E mai simplu să lași o femeie gravidă, dar numai dacă te culci cu ea.

— Am stabilit că nu ești sută la sută sigur că nu te-ai culcat cu ea.

— Sunt sută la sută sigur. Am stabilit doar că tu nu mă crezi.

A trebuit să-mi ascund încă un zâmbet.

— Îți mulțumesc pentru invitația la cină, dar, după cum vezi, nu sunt îmbrăcată ca să ies. Și nu doar că sunt obosită după ce am cărat bebelușul ăsta după mine toată ziua, dar nici n-ai avea unde să mă duci, fiindcă sunt vegană, și nimeni din Houston nu știe cum să gătească fără să folosească produse animale.

Probabil că atâta discuție despre cină mi-a trezit apetitul, fiindcă stomacul meu a ales exact acel moment ca să scoată un sunet strident, stânjenitor. Îngrozită, mi-am cuprins talia cu brațele. În același timp dinspre pat s-a auzit un scâncet nerăbdător, care m-a făcut să privesc într-acolo. Luca se trezise și flutura din mânuțele lui mici.

M-am grăbit la frigider și am scos un biberon, apoi l-am pus în chiuveta cu apă fierbinte. Cât se încălzea laptele, Jack s-a dus și l-a luat în brațe pe Luca, l-a strâns la piept cu o mișcare competentă și a început să-i murmure la ureche. N-a contat deloc, fiindcă bebelușul a început să plângă, cu gura larg deschisă și cu pleoapele strânse.

— N-are rost să-ncerci să-l liniștești.

Am căutat prin geanta cu scutece după o cârpă de pus pe umăr.

— Țipă tot mai tare până când primește ce vrea.

— Strategia asta funcționează de minune și în cazul meu, mi-a răspuns Jack.

După câteva minute, am scos biberonul din chiuvetă, am testat temperatura laptelui și m-am îndreptat spre unul dintre fotoliile tapițate. Jack mi-a adus copilul și l-a așezat la mine în brațe. Luca a prins tetina în gură și a început să sugă, în timp ce Travis a rămas în fața mea, privindu-ne atent.

— De ce ești vegană?

Învățasem din experiență că o conversație care începea cu acea întrebare nu se termina niciodată bine.

— Prefer să nu discutăm despre asta.

— Nu e o dietă simplă de urmat, a spus el. Mai ales în Texas.

— Mai trișez din când în când, am mărturisit. În feluri mici. Puțin unt aici, un cartof prăjit colo.

— Nu ai voie să mănânci cartofi prăjiți?

Am clătinat din cap.

— Nu se știe dacă nu cumva au fost prăjiți în același ulei ca peștele sau carnea.

M-am uitat la Luca și i-am mângâiat cu degetul mânuța mică, strânsă pe biberon. Stomacul mi-a protestat iar, chiar mai tare decât înainte. Am roșit, jenată.

Jack a ridicat din sprâncene.

— Parcă n-ai fi mâncat de zile întregi, Ella.

— Mi-e foarte foame. Mi-e foame mereu.

Am oftat.

— Motivul pentru care sunt vegană e că și iubitul meu, Dane, este vegan. Nu mă simt niciodată sătulă mai mult de douăzeci de minute

și mi-e greu să-mi păstrez nivelul de energie.

— Atunci de ce o mai faci?

— Îmi plac beneficiile pentru sănătate. Am colesterolul și tensiunea mici, și conștiința împăcată fiindcă nu mănânc animale.

— Știu eu câteva remedii bune pentru o conștiință hiperactivă, mi-a răspuns el.

— Sunt sigură că știi.

— Mi se pare că, dacă n-ar fi fost iubitul tău, ai fi mâncat carne.

— Probabil, am recunoscut, dar sunt de acord cu Dane în problema asta, și de cele mai multe ori nu mă deranjează dieta. Din păcate, sunt ușor de tentat.

— Îmi plac femeile care cedează ușor tentației. Aproape că pot să uit de conștiința ta hiperactivă.

A trebuit să râd. Era un parșiv, mi-am spus. Pentru prima dată, asta mi s-a părut o calitate. Ne-am privit în ochi și el mi-a zâmbit într-un fel care ar fi trebuit să fie o metodă recunoscută de stimulare a fertilității. Stomacul mi s-a liniștit imediat.

„ADN-ul magic”, mi-am amintit în glumă.

— Jack, cred că ar trebui să pleci.

— N-am de gând să las o femeie să moară de foame, într-o cameră în care nu sunt decât niște chipsuri vechi în mini-bar. Și clar nu găsești nimic vegan în hotelul ăsta.

— Am văzut un restaurant la parter.

— Acolo se servește doar friptură.

— Sunt sigură că au și vreo salată verde, poate niște fructe...

— Ella, m-a dojenit el, privindu-mă de sus până jos. Sunt sigur că poți să mănânci mai mult de-atât.

— Așa e, dar am niște principii și încerc să mă ghidez după ele. Plus că am învățat un lucru: de fiecare dată când calc strâmb, mi-e și mai greu să revin la calea cea dreaptă.

Jack m-a privit zâmbind, și-a apucat cravata și a desfăcut-o încet, apoi a scos-o de tot. Am roșit privindu-l. El a ascuns cravata într-unul dintre buzunarele sacoului.

— Ce faci? am reușit să-l întreb.

Și-a scos haina și a pus-o pe spătarul unui scaun din apropiere. Era construit ca un pădurar, cu un trup puternic și dur. Fără îndoială că avea forță pe sub costumul serios, conservator. M-am uitat la bărbatul robust din fața mea și am simțit chemarea involuntară a milioaneilor de ani de evoluție.

— Aflu cât de ușor cedezi tentației.

Am râs nesigur.

— Ascultă, Jack, nu...

A ridicat un deget, ca să mă facă să tac, apoi s-a îndreptat spre telefon. A format un număr, a așteptat puțin, apoi a deschis meniul pentru oaspeți.

— Vreau să comand cina pentru două persoane, a rostit.

Eu am clipit surprinsă.

— Nu-mi place ideea asta.

— De ce nu?

— Din cauza reputației tale de fustangiu.

— E adevărat că în tinerețe am fost cam nechibzuit, a recunoscut, dar asta mă face să fiu o companie interesantă la cină.

A redevenit atent la telefon.

— Da, puneți totul pe nota de plată a camerei.

— Nici ideea asta nu-mi place.

Jack mi-a aruncat o privire, apoi a spus:

— Foarte rău. Asta e condiția ca să merg la testul de paternitate mâine. Dacă vrei o mostră de ADN din obrazul meu, trebuie să-mi faci cinste cu cina.

M-am gândit o clipă. Să iau masa cu Jack Travis, singuri într-o cameră de hotel. M-am uitat la Luca - era ocupat cu biberonul. Țineam în brațe un bebeluș, eram obosită și prost-dispusă, și abia dacă-mi aminteam când mă pieptănasem ultima dată. Dumnezeu mi-era martor că n-aveam cum să-i trezesc vreun interes sexual lui Jack Travis. Și el avusese o zi lungă și-i era foame. Probabil că nu-i plăcea să mănânce singur.

— Bine, am spus cam fără voie. Dar fără carne, pește sau lactate pentru mine. Nici ouă sau unt. Și fără miere.

— De ce? Albinele nu sunt animale.

— Sunt artropode, la fel ca homarul și racul.

— Pentru Dumnezeu...

Atenția i-a fost distrasă de persoana de la

celălalt capăt al firului.

— Da. O sticlă de cabernet Hobbs.

M-am întrebat cât avea să mă coste totul.

— Ai putea să afli dacă e fabricat cu folosirea produselor animale?

Jack m-a ignorat și a continuat să comande.

— O să începem cu o omletă din ouă de rață, gătite încet, pe un pat de cârnat chorizo. Două fripturi din mușchi de vită hrănită cu iarbă. Angus. Mediu.

— Poftim? am făcut eu ochii mari. Ce faci?

— Comand două porții de vită de cea mai bună calitate, m-a informat. Se numește proteină.

— Nemernic sadic ce ești, am reușit să spun înainte ca gura să-mi fie inundată de salivă.

Înțelegând ce-mi trecea prin cap, Jack mi-a zâmbit larg, apoi a redevenit atent la telefon.

— Cartofi copti, a spus. Cu de toate, smântână, șuncă...

— Și cașcaval, m-am auzit rostind ca prin ceață.

Cașcaval adevărat, care să se topească. Am înghițit în sec.

— Și cașcaval, a repetat Jack, apoi mi-a aruncat o privire malefică. Dar desert?

Am uitat orice încercare de rezistență. Dacă tot aveam să încalc toate regulile veganismului și toate principiile sale de dietă, trădându-l în același timp pe Dane, măcar să fac o treabă bună.

— Ceva cu ciocolata, m-am auzit rostind cu răsuflarea tăiată.

Jack s-a uitat în meniu.

— Două porții de tort de ciocolată. Mulțumesc.

A pus receptorul în furcă și m-a privit triumfător. Nu era încă prea târziu. Aș fi putut să insist să anuleze jumătatea mea de comandă și să ceară o salată verde, un cartof copt simplu și legume la abur, dar mi se înmuiaseră genunchii cu gândul la mușchiul de vită.

— Cât durează până-mi aduc friptura? am întrebat.

— Treizeci și cinci de minute.

— Ar fi trebuit să te trimit de unde-ai venit, am spus încet.

El a zâmbit încrezut.

— Știam că n-o să faci asta.

— De unde?

— Femeile care sunt dispuse să calce puțin pe-alături pot să fie convinse să iasă cu totul de pe drumul cel drept.

Jack a izbucnit în râs când m-am încruntat la el.

— Calmează-te, Ella. Dane n-o să afle niciodată.

Cinci

Doi chelneri ne-au adus un adevărat festin în camera de hotel și l-au așezat în mica sufragerie. Au desfășurat căruciorul, care s-a transformat într-o masă, l-au acoperit cu un șervet mare, alb, și au adus înăuntru farfuriile acoperite cu capace semicirculare. Când au început să toarne vinul și să descopere farfuriile, tremuram deja de foame.

Luca, pe de altă parte, începuse să fie mofturos după ce-i schimbasem scutecul, și plângea de fiecare dată când încercam să-l las din brațe. Cu el pe umăr, am contemplat mușchiul de vită la grătar din fața mea și m-am întrebat cât aș fi putut să mănânc cu o singură mână.

— Dă-mi mie voie, a spus Jack încet și s-a apropiat de partea mea de masă.

A tăiat friptura în bucăți mici, ordonate, cu atâta pricepere încât i-am aruncat o privire prefăcut alarmată.

— Te descurci de minune cu cuțitul.

— Vânez oricând am ocazia.

Jack și-a terminat treaba și a lăsat jos tacâmurile, apoi mi-a prins un șervet de gulerul tricoului. Degetele lui mi-au atins pielea și m-au făcut să mă înfior.

— Pot să jupoi o căprioară în cincisprezece minute.

— Impresionant. Dezgustător, dar impresionant.

Mi-a zâmbit fără urmă de remușcare și s-a întors pe partea lui de masă.

— Dacă te face să te simți mai bine, mănânc orice prind sau ucid.

— Mulțumesc, dar nu mă simt deloc mai bine. Știu că mâncarea nu apare ca prin magie în pachete frumos ambalate în celofan, la magazin, dar trebuie să rămân la câțiva pași distanță de proces. Nu cred că aș putea să mănânc carne dacă ar trebui să vânez animalul și să-l...

— Jupoi și să-l eviscerezi?

— Da. Hai să nu vorbim despre asta.

Am luat o înghițitură de friptură. Nu știu dacă a fost din cauza perioadei lungi de abținere sau datorită calității vitei și talentului bucătarului, dar friptura aceea suculentă, puțin afumată, fierbinte, care se topea în gură, mi s-a părut cea mai bună mâncare pe care o mâncasem vreodată. Am închis ochii pentru o clipă, cuprinsă de plăcere. Jack a râs încet când mi-a văzut expresia.

— Recunoaște, Ella. Nu-i chiar rău să fii carnivor.

Am luat o bucată de pâine și am înmuiat-o în untul moale și galben.

— Eu nu sunt carnivoră, sunt doar omnivoră de ocazie.

Am mușcat din pâinea densă și am savurat gustul bogat al untului proaspăt. Uitasem ce gust bun putea să aibă mâncarea. Am oftat și m-am străduit să mănânc încet, ca să pot să apreciez cum se cuvenea asemenea festin. Jack nu și-a luat nicio clipă ochii de la mine.

— Ești o femeie inteligentă, Ella.

— Te intimidează femeile cu un vocabular bogat?

— Să fii convinsă! Orice doamnă sau domnișoară cu un IQ mai mare decât temperatura camerei mă pune pe fugă. Asta dacă nu cumva îmi face ea cinste cu cina.

— Aș putea să fac pe proasta și să te las pe tine să plătești, m-am oferit.

— Prea târziu, fiindcă ai spus deja un cuvânt format din cinci silabe.

Am simțit că Luca devenise, parcă, mai greu și mi-am dat seama că adormise. Era momentul să-l pun în pat.

— Scuză-mă puțin.

Am încercat să mă ridic, dar imediat Jack s-a apropiat de mine și m-a ajutat, ținându-mi scaunul. M-am îndreptat spre pat și am lăsat cu grijă bebelușul adormit, apoi l-am învelit cu o pătură tricotată. M-am întors la masă, unde Jack mă aștepta, tot în picioare, și m-am așezat, iar el mi-a ținut din nou scaunul.

— Experiența asta cu Luca, am spus, mi-a confirmat toate bănuielile legate de maternitate, dar mai ales faptul că n-o să fiu niciodată pregătită pentru așa ceva.

— Deci, dacă te măriți cu Dane, ai de gând să mai aștepți o vreme înainte să faci unul dintr-ăștia? a întrebat el, arătând cu capul spre Luca.

Am tăiat cartoful copt de pe farfuria din fața mea și am ridicat o înghițitură de amidon pufos,

uns cu unt și acoperit de cașcaval topit.

— N-o să mă mărit niciodată cu Dane.

Jack m-a privit interesat.

— De ce nu?

— Niciunul dintre noi nu crede în căsătorie. E doar o bucată de hârtie.

El s-a gândit puțin.

— N-am înțeles niciodată de ce spun oamenii că e doar o hârtie. Unele hârtii valorează al naibii de mult. Diplomele, contractele, constituțiile.

— În cazurile astea, da, sunt de acord că hârtia e valoroasă, dar un certificat de căsătorie și tot ce presupune el, de la inel și până la rochia albă cu crinolină, nu înseamnă nimic. Aș putea să-i fac lui Dane o promisiune legală că o să-l iubesc pentru totdeauna, dar cum să fiu sigură de așa ceva? Nu poți să legiuiești emoțiile. Nu poți să posezi pe altcineva, așa că actul n-ar fi decât un contract de împărțire a bunurilor. Sigur, dacă există copii, trebuie să lămurești și care sunt termenii coparentajului, dar toate astea pot să fie rezolvate fără să te căsătorești. Instituția căsătoriei nu prea mai e folositoare.

Am luat o înghițitură din cartoful cu unt și cașcaval, atât de delicios și de gustos încât mă făcea să simt că ar fi trebuit să-l mănânc pe întuneric, cu draperiile trase.

— E normal să vrei să aparții cuiva, a spus Jack.

— Nu ai cum să-i aparții cuiva. În cel mai fericit caz, asta e o iluzie. În cel mai nefericit,

sclavie.

— Ba nu, mi-a răspuns el. E doar nevoie de atașament.

— Ei bine...

M-am întrerupt ca să mai iau o îmbucătură de cartof.

— Eu mă simt destul de legată de altcineva și fără să fie nevoie să fac din asta o înțelegere legală. De fapt, aș putea să spun chiar că perspectiva mea e mai romantică, fiindcă singurul lucru care ar trebui să-i facă pe doi oameni să rămână împreună este iubirea, nu un act.

Jack a băut puțin vin și s-a sprijinit de spătarul scaunului, aruncându-mi o privire speculativă. A continuat să țină paharul în mână, cu degetele lui lungi curbate atent în jurul cupei de cristal. Nu arăta așa cum m-aș fi așteptat să arate mâna unui bărbat atât de bogat. Era bronzată, cu unghiile tăiate din scurt. Nu era delicată, și cu toate astea mi se părea atrăgătoare, cu forța ei bătătorită ținând cu atâta blândețe paharul fragil. N-am putut să nu mă uit fix la ea și, pentru o secundă numai, să-mi imaginez cum ar fi fost să mă atingă degetele acelea groase. M-a cuprins imediat o căldură stânjenitoare.

— Cu ce te ocupi tu în Austin, Ella?

Întrebarea m-a distras de la gândurile mele periculoase.

— Scriu o rubrică de sfaturi pentru o revistă. Despre relații.

Pe chipul lui Jack nu se putea citi nimic.

— Scrii despre relații, dar nu crezi în căsătorie?

— Nu cred pentru mine însămi, dar asta nu înseamnă că sunt împotriva căsătoriei altora. Dacă aceea e forma în care vor ei să conviețuiască, nu mă deranjează.

I-am zâmbit larg.

— „Femeia independentă” le dă sfaturi grozave celor căsătoriți.

— „Sfaturi de la o femeie independentă”.

— Da.

— E cumva o rubrică în care-i critici pe bărbați?

— Ba deloc. Îmi plac bărbații. Sunt foarte mare fan al genului vostru. Pe de altă parte, le amintesc adeseori femeilor că nu avem nevoie de un bărbat ca să ne simțim complete.

— Fir-ar să fie...

Clătina din cap și zâmbea discret.

— Nu-ți plac femeile independente?

— Ba da, dar sunt mult mai greu de mulțumit.

Nu eram sigură la ce se referea, și clar n-aveam de gând să-l întreb.

— Deci se poate spune că tu știi toate răspunsurile, a rostit Jack privindu-mă în ochi.

M-am strâmbat, fiindcă nu-mi plăcea implicația cuvintelor lui. Nu eram arogantă.

— N-aș susține niciodată că știu tot, am spus. Vreau doar să-i ajut pe alții să-și găsească propriile răspunsuri, atât cât se poate.

Am discutat despre articolele mele, apoi am descoperit că amândoi studiaserăm la Universitatea din Texas, deși el absolvise cu șase ani înaintea mea. Am mai aflat și că amândurora ne plăcea jazz-ul din Austin.

— Mergeam să ascult trupa „Crying Monkeys” oricând cântau la „Elephant Room”, mi-a spus Jack, referindu-se la faimosul club aflat la un subsol, pe Congress Street, acolo unde aveau spectacole mai mulți dintre cei mai faimoși muzicieni ai lumii.

— Eu și prietenii mei stăteam cu orele acolo, ascultând jazz și bând Jim Beam fără gheață...

— Și agățând orice femeie trecea pe lângă voi. Gura i s-a subțiat.

— Mă întâlnesc cu multe femei, dar nu mă culc cu toate cele cu care ies în oraș.

— E o ușurare, am spus, fiindcă, dacă ar fi așa, probabil că ar trebui să-ți analizezi mai mult decât o mostră de ADN mâine, la doctor.

— Mă interesează și alte lucruri în afară de femei.

— Da, știu. Îți place să alergi după căprioare îngrozite.

— Din nou, ca să fie spus, nu m-am culcat cu sora ta.

L-am privit neîncrezătoare.

— Ea spune altceva, și e cuvântul tău împotriva cuvântului ei. N-ai fi primul care încearcă să scape dintr-o astfel de situație.

— Nici ea n-ar fi prima care să mintă despre

tatăl copilului ei.

— Ai ieșit cu ea în oraș. Nu poți să spui că nu te-a interesat.

— Sigur că m-a interesat. La început. După cinci minute cu ea, însă, mi-am dat seama că n-o să facem sex. Au existat mai multe semnale de alarmă.

— Ca de pildă?

Privirea i-a devenit contemplativă.

— Parcă se străduia prea mult. Râdea prea tare, era mereu agitată... Răspunsurile pe care mi le dădea nu prea aveau sens.

Am înțeles imediat la ce se referea.

— E hipervigilentă, am spus. Maniacală. De parcă orice lucru, oricât de mic, ar putea s-o facă să-și iasă din fire. De parcă ar încerca să ghicească mereu ce urmează să se întâmple.

— Exact.

Am dat din cap aprobator în timp ce-mi aminteam de lucrurile care nu dispăreau niciodată pentru prea multă vreme din mintea mea.

— E din cauza felului în care am fost crescute. Părinții mei au divorțat când eu aveam cinci ani și Tara avea trei, și după aceea tata a dispărut cu totul din viața noastră. Am rămas singure cu mama, care-i înnebunește pe toți cei din jur. Explozii, dramatism. Nu exista niciodată o zi normală. Toți anii pe care i-am petrecut cu ea ne-au făcut pe mine și pe Tara să ne așteptăm la dezastre în orice clipă. Amândouă am dezvoltat

mecanisme de apărare, printre care și hipervigilența. E un obicei de care se scapă greu.

Jack m-a privit foarte atent.

— Dar tu ai scăpat de el.

— Eu am mers la consiliere în facultate, dar sunt bine mai ales datorită lui Dane. El m-a învățat că a locui cu altcineva nu trebuie să însemne neapărat haos și dramă în fiecare zi. Nu cred că Tara a cunoscut vreodată pe cineva stabil, așa ca el.

Mi-am împins paharul de vin spre Jack, iar el l-a umplut politicos. M-am uitat în gol, tristă, spre covor, și am continuat:

— M-am simțit vinovată că n-am păstrat legătura cu ea în ultimii ani, dar obosisem să tot încerc s-o salvez când eu abia dacă am reușit să mă salvez pe mine însămi.

— Nimeni nu poate să te învinovățească pentru asta, a murmurat el. Nu ești tutorele surorii tale. N-are rost să te simți vinovată, Ella.

M-au uimit căldura, înțelegerea, pe care le simțeam din partea lui și care n-aveau niciun sens. Omul acela era un străin, iar eu îi spuseseam mult prea multe. M-am gândit că, probabil, eram mult mai obosită decât îmi imaginaseam. Am încercat să zâmbesc amabil.

— Trebuie să mă simt suficient de vinovată în fiecare zi, dintr-un motiv sau altul. Astăzi pot să mă simt așa din cauza Tarei. De ce nu?

Am ridicat paharul de vin și am luat o înghițitură din el.

— Deci, am spus, cum de cineva dintr-o familie de experți financiari se ocupă de gestionarea proprietăților? Ești cumva oaia neagră a familiei?

— Nu, sunt doar oaia mijlocie. Nu pot să sufăr discuțiile despre strategii de investiție, avantaje, marje de achiziții... Nimic din toate astea nu mă interesează. Mie-mi place să construiesc lucruri, să le repar. Sunt genul care se ocupă cu meșteritul.

M-am gândit, în timp ce-l ascultam pe Jack, că el și Dane aveau în comun o calitate rară: amândoi știau exact cine sunt și se simțeau foarte bine în pielea lor.

— Am început să lucrez la o companie de gestionare de proprietăți încă din facultate, a continuat el, și până la urmă am luat un împrumut și am cumpărat afacerea.

— Te-a ajutat tatăl tău?

— Ba pe naiba! a răspuns zâmbind. Am făcut greșeli pe care, probabil, el ar fi putut să mă sfătuiască să le evit. Mi-am asumat riscurile, fiindcă aveam multe de dovedit și, evident, nu voiam să eșuez.

— Iată că nu s-a întâmplat asta.

L-am studiat o clipă.

— Interesant. Pari genul de mascul alfa, dar ești fiul mijlociu. De obicei, fratele mijlociu e mai relaxat.

— Pentru cineva din familia Travis, așa și sunt.

— Vai de mine!

Am zâmbit larg și am început să mănânc din tortul cu ciocolată.

— După desert te trimit acasă, Jack. Am o noapte lungă.

— Cât de des se trezește bebelușul?

— Cam o dată la trei ore.

Am terminat de mâncat și de băut vinul, iar Jack i-a chemat pe cei din personalul hotelului ca să strângă masa, apoi și-a luat sacoul.

S-a oprit la ușă și s-a uitat în jos, spre mine.

— Mulțumesc pentru cină.

— Cu plăcere. Te avertizez că, dacă refuzi să mergi la doctor după asta, o să pun un asasin plătit pe urmele tale.

— Vin să te iau la ora nouă, a spus, dar nu s-a mișcat din loc.

Stăteam aproape unul de celălalt, iar eu am descoperit uimită că respiram mai repede. Jack stătea într-o postură relaxată, dar era mult mai mare decât mine și îmi dădea senzația vagă că mă domină. M-a surprins că sentimentul nu era cu totul neplăcut.

— Dane e și el tipul de mascul alfa? m-a întrebat.

— Nu, dimpotrivă. Eu nu pot să sufăr masculii prea dominatori.

— De ce? Te intimidează?

— Ba deloc.

I-am aruncat o privire prefăcut amenințătoare.

— Eu mănânc masculi alfa pe pâine, la micul dejun, în ochii lui căprui a apărut o urmă de

provocare.

— Atunci o să vin mâine mai devreme, a spus, apoi a plecat, înainte să reușesc să-i răspund.

Șase

N-aș fi crezut că se putea, însă a doua noapte pe care am petrecut-o cu Luca a fost și mai grea decât prima. La a doua trezire îmi dispăruse deja strălucirea mulțumită pe care o căpătasem după masa copioasă, vinul bun și conversația interesantă.

— Chiar că știi cum să strici dispoziția omului, Luca, i-am spus băiețelului, care, însă, n-a părut deloc afectat.

Am pierdut șirul scutecelor pe care le-am schimbat în acea noapte, dar mi s-a părut că n-am dormit mai mult de douăzeci de minute legat. Când a sunat alarma telefonului, la șapte și jumătate, am ieșit cu greu afară din așternut și am mers împleticit spre baie, ca să mă spăl pe dinți și să fac un duș.

După *cincisprezece* minute sub apa fierbinte și două căni de cafea veche din cafetiera în miniatură a camerei, m-am simțit puțin mai bine. Mi-am pus o pereche de pantaloni și o bluză albastru deschis, cu mâneci până la cot, apoi m-am încălțat cu o pereche de sandale împletite

din în. M-am întrebat dacă să-mi usuc sau nu părul cu foehn-ul, temându-mă că zgomotul o să-l trezească pe Luca, apoi am decis că n-are decât să plângă.

După ce mi-am aranjat coafura într-un bob delicat, am oprit uscătorul. Tăcere. Oare i se întâmplase ceva copilului? De ce nu scotea niciun sunet? M-am grăbit în dormitor ca să verific. Luca stătea liniștit pe spate, cu pieptul mic ridicându-se și coborând și cu obrajii trandafiriu-acuarelă. L-am atins, ca să mă asigur că se simțea bine. El a căscat și a strâns mai mult pleoapele.

— Acum vrei să dormi, am spus ca pentru mine.

M-am așezat lângă el, privindu-i pielea incredibil de fină, genele delicate, trăsăturile adormite. Sprâncenele îi erau atât de subțiri și de mătăsoase încât aproape că nu se vedeau. Semăna cu Tara. Vedeam asemănarea în forma nasului și a gurii, deși părul lui era castaniu închis. „La fel ca al lui Jack Travis”, am gândit, mângâind firele subțiri.

M-am ridicat din pat și m-am dus să scot telefonul de la încărcat, apoi am sunat-o pe verișoara mea, Liza. A răspuns imediat.

— Alo?

— Sunt eu, Ella.

— Ce mai face băiețelul?

— Bine. Ai găsit-o pe Tara? Dacă nu...

— Am găsit-o, mi-a răspuns Liza triumfătoare.

Am făcut ochii mari.

— Poftim? Unde e? Ai vorbit cu ea?

— Nu direct, dar e un bărbat la care se duce ea când are probleme...

— Se duce? am repetat precaut. Adică vrei să spui că iese cu el?

— Nu chiar, nu. E căsătorit. Oricum, m-am gândit că, poate, Tara s-a dus la el. Am găsit numărul lui și i-am lăsat un mesaj, iar el m-a sunat în sfârșit înapoi. Spune că sora ta se simte bine și că a stat cu el în ultimele zile.

— Cine e omul ăsta?

— Nu pot să-ți spun. Nu vrea să-i fie cunoscut numele.

— Pun pariu că nu, Liza. Vreau să știu exact ce se întâmplă cu sora mea, unde este și...

— E la o clinică din New Mexico.

Inima a început să-mi bată atât de tare încât am amețit.

— Ce fel de clinică? La dezintoxicare? la droguri?

— Nu, nu ia droguri. Cred că a avut o cădere nervoasă sau așa ceva.

Ideea de „cădere nervoasă” m-a speriat și m-a făcut să vorbesc întretăiat:

— Cum se numește locul ăsta?

— Mountain Valley Wellness.

— A dus-o acolo bărbatul ăsta de care mi-ai spus? S-a dus singură? Cum se simte?

— Nu știu. Trebuie s-o întrebi tu însăși.

Am închis ochii strâns și m-am chinuit să

rostesc:

— Liza, dar n-a... N-a încercat să-și facă rău, nu?

— Nu, nimic de felul ăsta. Din ce-mi dau seama, n-a putut să facă față nașterii. Poate că are nevoie de o vacanță.

Am zâmbit fără umor, gândindu-mă că sora mea avea nevoie de mult mai mult decât o vacanță.

— În fine, a continuat Liza, uite numărul clinicii. Oricum, cred că răspunde și la mobil acum.

Am notat informațiile și am închis, apoi m-am îndreptat direct spre laptop. Am căutat pe Google clinica și am aflat că era un centru de tratament pe termen scurt, într-un oraș mic din apropiere de Santa Fe. Fotografiiile de pe site o făceau să pară mai mult centru de înfrumusețare decât clinică de sănătate mintală. De fapt, chiar erau menționate câteva terapii holistice și câteva cursuri de nutriție. Locul avea, totuși, profesioniști certificați și servicii psihiatrice. Pe pagina cu tratamente era subliniată ideea de bunăstare fizică și mintală, cu folosirea câtor mai puține medicamente.

„Mountain Valley Wellness” părea un loc cam prea comercial pentru cineva care tocmai avusese o cădere nervoasă. Aveau resursele necesare ca s-o ajute? Ofereau și sfaturi psihologice pe lângă tratamente faciale și pedichiură?

Deși voiam din tot sufletul să sun la internări, știam că nu mi-ar fi dat date confidențiale despre vreunul din pacienții lor.

M-am așezat la biroul din colțul camerei de hotel și mi-am cuprins capul în palme. M-am întrebat cât de tulburată era sora mea. Teama, mila, angoasa și furia mi s-au amestecat în suflet. M-am gândit că era aproape imposibil să funcționezi bine atunci când erai crescut cum fuseserăm crescute noi.

Mi-am amintit de crizele histrionice ale mamei, de logica ei bizară, de impulsurile care ne zăpăciseră și ne speriaseră. De toți bărbații care veniseră și plecaseră din viața noastră, toate parte din căutările disperate ale mamei, din încercarea ei de-a fi fericită. Nimeni și nimic nu avea cum s-o ajute. Viețile noastre nu fuseseră normale, și, pentru că ne-am străduit întotdeauna să ne prefacem că nu era așa, și eu, și Tara ajunseserăm foarte izolate. Am crescut amândouă știind că eram diferite de restul lumii.

Niciuna dintre noi nu reușea să se apropie de cineva, nu puteam să ne apropiem nici măcar una de cealaltă. Aproximarea însemna să iubești foarte mult și să te expui riscului să fii rănit. Cum să uiți așa ceva, când îți era întrețesut în fiecare fibră a ființei? Nu puteai să extirpi o parte din tine.

Am ridicat cu greutate telefonul și am format numărul Tarei. De data asta, spre deosebire de toate celelalte încercări pe care le făcusem, sora

mea a răspuns.

— Alo?

— Tara, eu sunt.

— Ella.

— Te simți bine?

— Da, totul e bine.

Vocea surorii mele era ascuțită și tremura. Ca vocea unui copil mic. Sunetul ei mi-a amintit o mie de lucruri. Am văzut-o ca atunci când era mică, mi-am amintit cum îi citeam în zilele și în nopțile în care rămâneam singure prea multă vreme, când nu aveam destul de mâncare și când nu știam unde era mama. Îi citisem cărți despre creaturi magice, despre copii curajoși și despre iepuri curioși, iar ea mă ascultase, strâns lipită de mine, și nu se plânsese deloc, deși ne era, uneori, foarte cald așa aproape una de cealaltă.

— Hei, am spus încet, ce se întâmplă cu tine?

— Ei, mai nimic.

Am râs amândouă. M-am bucurat că, deși poate că-și pierduse mințile, sora mea avea în continuare simțul umorului.

— Tara Sue, am spus, apropiindu-mă de pat ca să mă uit la Luca, ești singura persoană, dintre câte cunosc, care urăște surprizele la fel de mult ca și mine. Îți cer chiar atât de mult dacă aștept să mă anunți din timp? Puteai să mă suni. Să-mi trimiți un e-mail. Un eseu cu titlul „Ce-am făcut în vacanța de vară”. În loc de asta, pe mine m-a sunat mama alaltăieri seară.

A urmat o tăcere lungă.

— E supărată pe mine?

— Ea e supărată tot timpul, am spus pe un ton rezonabil. Dacă vrei să știi cum a reacționat când a aflat despre Luca, ei bine, cred că, dacă i-ar fi trecut vreodată prin cap că oricare dintre noi două avea să comită păcatul impardonabil și s-o transforme în bunică, ne-ar fi sterilizat pe amândouă înainte să ajungem la pubertate. Din fericire pentru Luca, mama nu prea gândește în perspectivă.

Acum Tarei parcă-i venea să plângă.

— Se simte bine?

— Foarte bine, am spus imediat. E sănătos și mănâncă.

— Cred că... Cred că nu înțelegi de ce l-am lăsat la mama.

— Așa e, dar, înainte să-mi spui despre asta, aș vrea să știu unde ești. La clinica despre care mi-a spus Liza?

— Da. Am ajuns aseară. E un loc frumos, Ella. Am o cameră numai a mea și pot să vin și să plec oricând vreau. Mi-au spus că ar trebui să rămân la ei cel puțin trei luni.

Am tăcut, nedumerită. De ce trei luni? De unde știau că e nevoie de atât ca Tara să dea piept cu problemele pe care le avea? O măsuraseră și ajunseseră la concluzia că era nebună doar cât pentru vreo trei luni? Cu siguranță că, dacă ar fi vrut să se sinucidă sau ar fi avut o criză psihotică, ar fi trebuit să rămână

acolo mai mult. Poate că nu voiau să-i spună adevărul, dar o înscriseră în programul lor de lungă durată? Aveam o mulțime de întrebări, pe care îmi venea să le pun în același timp, toate atât de urgente încât s-au înghesuit în mintea mea și s-au blocat acolo, făcându-mă să nu pot să scot niciun sunet. Mi-am dres glasul, încercând să scap de cuvintele cu gust de lacrimi. De parcă și-ar fi dat seama că sunt neajutorată, Tara mi-a spus:

— Prietenul meu, Mark, mi-a cumpărat un bilet de avion și a făcut toate aranjamentele necesare.

Mark. Bărbatul însurat.

— Dar tu vrei să fii acolo? am întrebat cu blândețe.

Sora mea mi-a răspuns în șoaptă:

— Eu nu vreau să fiu nicăieri, Ella.

— Ai vorbit deja cu cineva?

— Da, cu o femeie. Doctorița Jaslow.

— O placi?

— Pare amabilă.

— Crezi că poate să te ajute?

— Cred că da. Nu știu.

— Despre ce ați vorbit?

— I-am spus cum l-am lăsat pe Luca la mama. N-am făcut-o intenționat. Nu voiam să-l las acolo, pur și simplu.

— Poți să-mi spui de ce-ai făcut asta, scumpa mea? S-a întâmplat ceva?

— După ce am plecat cu el din spital, m-am

dus acasă și am stat cu Liza câteva zile, dar totul era ciudat. Copilul nu părea al meu. Nu știam cum să fiu mama lui.

— Sigur că nu. Nici părinții noștri nu s-au purtat cu noi ca niște părinți. N-aveai un exemplu după care să te iei.

— Mi se părea că nu mai suport să rămân acolo niciun minut. De fiecare dată când mă uitam la copil mă întrebam dacă simt ce ar trebui să simt. După aceea mi s-a părut că ies din corp și plutesc, mă duc tot mai departe. Chiar și după ce m-am întors, eram ca în ceață. Cred că încă sunt. Nu-mi place deloc.

A urmat o tăcere lungă, după care Tara m-a întrebat temătoare:

— O iau razna, Ella?

— Nu, am spus imediat. Și mie mi s-a întâmplat așa de câteva ori. Terapeutul la care am mers în Austin mi-a spus că reacția asta e un fel de evadare pe care o găsim, un fel de-a scăpa de traumă.

— Ți se mai întâmplă și acum?

— Să am sentimentul ăsta de detașare? Nu mi s-a mai întâmplat de mult. Un terapeut poate să te ajute să nu se mai întâmple.

— Știi ce mă înnebunește, Ella?

Da. Știam, dar am întrebat oricum:

— Ce?

— Încerc să-mi amintesc cum a fost pentru noi, cu mama și toate crizele ei de isterie, cu toți bărbații pe care-i aducea acasă... Și nu-mi

amintesc clar decât momentele când eram cu tine, când îmi făceai de mâncare la microunde și când îmi citeai povești. Lucruri din astea. Restul e ca o pagină albă. Când încerc să-mi amintesc câte ceva, începe să-mi fie frică și să mă simt amețită.

Atunci când am reușit în sfârșit să-i răspund, vocea mi-era gătită și joasă. Aveam impresia că încerc să glazurez un tort foarte mic cu prea multă glazură.

— I-ai spus doctoriței despre lucrurile pe care ți le-am povestit, cu Roger?

— I-am spus câte ceva, a răspuns ea.

— Bravo. Poate te ajută să-ți amintești mai mult.

Am auzit-o oftând întretăiat.

— E greu.

— Știu, Tara.

A urmat o tăcere lungă.

— Când eram mică, mă simțeam ca un cățel într-un țarc cu gard electric, doar că mama tot schimba poziția gardului. Nu știam niciodată ce să fac ca să nu mă curentez. Era nebună, Ella.

— Era? am întrebat eu sec.

— Dar nimeni nu voia să audă. Oamenii nu voiau să creadă că o mamă putea să facă așa ceva.

— Eu cred. Am fost acolo.

— Dar n-ai fost cu mine, ca să vorbim. Ai plecat în Austin. M-ai lăsat.

N-am simțit niciodată atâta vinovăție ca

atunci. Fiecare nerv mă durea. Îmi dorisem cu atâta disperare să scap de viața aceea sufocantă, cu toate obiceiurile ei care-mi distrugeau sufletul; încât o lăsasem pe sora mea să se descurce singură.

— Îmi pare rău, am reușit să-i spun. Eu...

Cineva a bătut la ușă. Era nouă și cincisprezece, iar eu trebuia să fi coborât deja la recepție, cu tot cu Luca, să-l aștept pe Jack Travis.

— Fir-ar să fie, am spus încet. Așteaptă o secundă, Tara... a venit cineva de la curățenie. Nu închide.

— Bine.

M-am dus și am deschis ușa, apoi i-am făcut semn lui Jack Travis să intre, cu o mișcare grăbită din mână. Eram agitată și mi se părea că o să mă fac mici fărăme.

Jack a intrat și ceva din prezența lui mi-a liniștit vuietul din urechi. Avea ochii întunecați și inexpresivi. Mi-a aruncat o privire alertă și a evaluat situația. A dat scurt din cap, în semn că totul era în regulă, apoi s-a apropiat de pat și s-a uitat la bebelușul care dormea.

Purta o pereche de blugi puțin prea largi și un tricou polo, de culoare verde, cu două despicăături în lateralul părții de jos. Era genul de îmbrăcăminte pe care ar fi purtat-o doar un bărbat cu un fizic perfect, care nu avea de ce să se străduiască să pară mai înalt, mai bine făcut sau mai suplu, fiindcă deja era astfel.

Toate simțurile mi-au tresărit când l-am văzut pe bărbatul acela puternic aplecat deasupra bebelușului, care nu putea nici măcar să se răsucească singur de pe-o parte pe alta. O secundă m-am mirat de instinctul de-a proteja un copil care nici măcar nu era al meu. Eram o tigroaică gata de atac. M-am relaxat când am văzut că Jack îi aranjează păturica pe pieptul mititel.

M-am așezat pe un taburet de lângă un fotoliu mare.

— Tara, am spus cu grijă, nu prea înțeleg ce legătură are prietenul tău, Mark, cu toate astea. El plătește tratamentul la clinică?

— Da.

— Vreau să-l plătesc eu. Nu vreau să-i datorezi nimic.

— Mark nu mi-ar cere niciodată banii înapoi.

— Voiam să spun că n-aș vrea să-i datorezi ceva în sens emoțional. E greu să spui „nu” cuiva care a cheltuit atât cu tine. Sunt sora ta. Mă ocup eu de nota de plată.

— Nu e nevoie, Ella, a spus ea pe un ton iritat și epuizat. Uită de asta. Nu am nevoie de ajutor aici.

Încercam să aflu detalii cât puteam de delicat. Mi se părea că încerc să rup petalele unei flori fără să o distrug cu totul.

— El e tatăl copilului?

— Luca nu are tată. E doar al meu. Te rog să nu mă întrebi despre asta. La câte am pe cap

acum...

— Bine, am spus repede. Bine. Doar că... dacă nu declari un tată, Luca n-o să aibă dreptul legal să primească susținere financiară de la el. Și dacă vreodată vrei să ceri asistență financiară de la stat, ei o să insiste să afle cine e celălalt părinte.

— Nu e nevoie să fac asta. Tăticul lui Luca o să mă ajute când o să am nevoie, dar nu vrea custodie sau drept de vizită sau altele asemenea.

— Știi sigur? Ți-a spus el asta?

— Da.

— Tara, Liza spune că i-ai spus că tatăl e Jack Travis.

Am văzut cum bărbatul de lângă mine se încordează, cum spatele puternic se mișcă pe sub tricoul verde.

— Nu e, mi-a răspuns sec sora mea. I-am spus asta fiindcă mă tot întreba și știam că așa o fac să tacă.

— Ești sigură? Eram gata să-l pun să facă un test de paternitate.

— Doamne, Ella! Nu-l deranja pe Jack Travis cu problema asta. Nu e el tatăl. Nici nu m-am culcat cu el.

— Și atunci de ce i-ai spus Lizei altceva?

— Nu știu. Mi-a fost rușine că nu m-a vrut și n-am vrut să recunosc în fața ei.

— Nu cred că aveai de ce să te jenezi, am spus încet. Cred că Jack s-a purtat ca un domn.

Cu colțul ochiului l-am văzut pe Travis așezându-se pe pat. L-am simțit uitându-se la mine.

— Cum zici tu.

Sora mea părea iritată și epuizată.

— Trebuie să închid.

— Nu. Așteaptă. Vreau să te întreb doar câteva lucruri. Te-ar deranja dacă aș vorbi cu doctorița Jaslow?

— Nu, deloc.

M-a surprins că Tara a fost atât de repede de acord.

— Mulțumesc. Să-i spui că poate să-mi vorbească. O să aibă nevoie de permisiune scrisă. Și celălalt lucru... Tara, ce să fac cu băiatul cât timp ești tu la clinică?

A urmat o tăcere atât de lungă și de absolută încât m-am întrebat dacă nu cumva se întrerupsese legătura.

— Mă gândeam că poate ai tu grijă de el, a spus Tara într-un sfârșit.

Am simțit o durere ascuțită în frunte. Am atins locul cu mâna, mișcând pielea întinsă și apăsând tare în adâncitura de deasupra nasului. Eram prinsă. Încolțită.

— Nu cred că o să pot să-l conving pe Dane să accepte.

— Ai putea să stai cu Liza și să preiei jumătatea mea de chirie.

M-am uitat în gol, spre ușa de hotel, și m-am gândit că era bine că Tara nu-mi vedea expresia

de pe chip. Iar ideea să mă mut cu verișoara mea, care avea să aducă bărbați în casă la orice oră... Ca să nu mai spun cum ar fi fost pentru ea să stea cu un bebeluș care plângea mereu. Nu, n-avea cum să funcționeze.

Tara a vorbit din nou, și fiecare cuvânt ieșea cu greu de pe buzele ei, sunând ca un șir de conserve goale aruncate pe asfalt.

— Trebuie să te descurci. Nu pot să mă gândesc la asta. Nu știu ce să-ți spun. Angajează pe cineva, și-l rog pe Mark să plătească.

— Îmi dai voie să vorbesc cu Mark?

— Nu, a rostit ea cu vehemență. Decide ce vrei să faci. Am nevoie să ai grijă de copil vreo trei luni. Trei luni din viața ta, Ella! Nu poți să faci asta pentru mine? Numai asta îți cer! Nu poți să mă ajuți, Ella? Nu poți?

În vocea ei se simțea panică și furie. Am auzit în glasul ei tonul mamei noastre, și asta m-a speriat.

— Ba da, am spus cu blândețe, și am repetat până când sora mea s-a liniștit. Ba da, ba da.

După aceea am rămas amândouă fără cuvinte, respirând în telefon. „Trei luni”, m-am gândit posomorâtă, „în care Tara să își rezolve o întreagă copilărie distrusă și să dea piept cu toate ecourile ei dureroase”. Oare avea să reușească? Și, oare, viața mea avea să rămână neatinsă?

— Tara, am spus după câteva momente, dacă fac și eu parte din asta, atunci trebuie să fac

parte cu adevărat. Îmi dai voie să vorbesc cu doctorița și-mi dai voie să vorbesc cu tine. Nu o să te sun des, dar când te sun, să-mi răspunzi. O să vrei să știi ce face băiatul, nu?

— Bine, da.

— Și, ca să fie spus, n-am rezistat eu, ăsta nu e singurul lucru pe care mi l-ai cerut vreodată.

Râsul ei frânt mi-a răsunat în ureche. Înainte să închidă, Tara mi-a spus numărul camerei în care stătea și un număr de telefon fix pe care puteam să-l folosesc ca să dau de ea la clinică. Deși eu aș fi vrut să mai vorbim, ea a încheiat scurt conversația. Am închis mobilul și i-am șters ecranul de materialul pantalonilor, apoi l-am așezat jos cu mai multă grijă decât era cazul. Amețită, am încercat să-mi adun gândurile și să înțeleg ce se întâmpla. Era ca și cum aș fi alergat după o mașină în mișcare.

— Cine naiba e Mark? m-am întrebat cu voce tare.

Eram paralizată. Nu m-am mișcat și nici nu m-am uitat în sus, nici măcar atunci când pantofii lui Jack Travis au apărut în câmpul meu vizual. Sandale grele, din piele, cu o cusătură grosieră. Ținea ceva în mână... O foaie de hârtie împăturită, pe care mi-a întins-o fără să spună nimic.

Am desfăcut-o și am citit adresa clinicii din New Mexico, iar dedesubt, numele de Mark Gottler, alături de numărul de telefon și adresa „Frăției adevărat etern”. Am clătinat nedumerită

din cap.

— Cine e omul ăsta? Și ce legătură are biserica?

— Gottler e pastor acolo, a spus Jack, aplecându-se pe vine în fața mea. Tara s-a internat în clinică folosindu-se de una dintre cărțile lui de credit.

— Doamne, dar cum ai...

Am tăcut și mi-am trecut palma peste fruntea asudată.

— Vai de mine, am rostit întretăiat. Detectivul tău e foarte priceput. Cum a făcut rost atât de repede de informațiile astea?

— L-am sunat ieri, imediat după ce te-am cunoscut.

Sigur că da. Cu resursele inimaginabile pe care le avea la dispoziție, Jack verificase pe toată lumea, inclusiv pe mine.

M-am uitat din nou la coala din mâna mea.

— Cum s-a încurcat sora mea cu un pastor însurat?

— Se pare că agenția de plasare de muncă la care lucrează a trimis-o de câteva ori la biserică.

— Pentru ce? am întrebat cu amărăciune. Să plimbe cutia milei?

— E o biserică foarte mare, o afacere de amploare. Angajează oameni cu diplome, oferă consiliere pentru investiții și au propriul lor restaurant. Arată aproape ca Disneyland-ul și are mai mult de treizeci și cinci de mii de membri, iar numărul e în creștere. Gottler apare la

televizor oricând pastorul principal are nevoie de un înlocuitor.

M-a privit cum îmi împletesc degetele și las adresele să cadă pe covor.

— Compania mea are câteva contracte de întreținere cu „Adevărul etern”. M-am întâlnit cu Gottler de câteva ori.

L-am privit imediat.

— Serios? Și cum e?

— Cizelat, prietenos, familist. Nu pare genul care să-și înșele soția.

— Niciodată nu par, am spus.

Înainte să-mi dau seama, mi-am așezat mâinile ca atunci când eram mică și jucam jocul cu biserica - *uite biserica, uite clopotnița...* Mi-am desfăcut degetele și am strâns pumnii.

— Tara nu vrea să recunoască, dar sigur el e tatăl. De ce altceva ar face toate astea pentru ea acum?

— Nu există decât o cale să afli, dar nu cred că el o să fie dispus să facă un test de paternitate.

— Așa e, am rostit, încercând să înțeleg. Copiii din flori nu sunt chiar un motiv de mândrie în cariera unui pastor care apare la televizor.

Mi se părea că în cameră era deodată foarte frig. Tremuram.

— Trebuie să-l întâlnesc. Cum să fac?

— Nu te-aș sfătui să mergi acolo fără o programare. Firma mea e destul de permisivă cu așa ceva, dar n-o să treci niciodată de porțile

„Adevărului etern”.

Am decis să fiu mai directă.

— Ai putea să mă ajuți să obțin o întrevvedere cu Gottler?

— O să mă gândesc.

Mi s-a părut că era un refuz. Îmi amortiseră buzele și nasul. M-am uitat peste umărul lui Jack, spre pat, întrebându-mă dacă băiețelului nu-i era frig.

— Copilul e în regulă, a spus Jack cu blândețe, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Totul o să fie bine, Ella.

Am tresărit când i-am simțit una dintre mâini acoperind-o pe una dintre ale mele. L-am privit cu ochii mari, întrebându-mă ce voia, însă nu era nimic sugestiv în privirea sau în gestul său.

Mâna sa era puternică și uimitor de caldă. Ceva din atingerea aceea plină de vitalitate m-a trezit din amorțeală, ca un drog injectat direct în sânge. Ce lucru intim, atingerea a două mâini! Confortul și plăcerea pe care le-am simțit erau un semn de incredibilă lipsă de loialitate la adresa lui Dane, dar, înainte să apuc să obiectez sau să mă bucur cum trebuia de senzație, atingerea caldă s-a retras.

Toată viața a trebuit să mă lupt cu nevoile pe care mi le trezise absența unui tată. Eram atrasă de bărbații puternici, de cei care aveau capacitatea să mă domine, iar asta mă speria de moarte, așa că alesesem întotdeauna exact pe invers, bărbați ca Dane, care te obligau să omori

singură păianjenii de care ți-era frică și să-ți *duci* singură *valiza*. Și asta era exact ce-mi doream. Cu toate astea, iată că un bărbat ca Jack Travis, atât de masculin, atât de sigur de sine, mă atrăgea în secret, aproape ca o plăcere vinovată.

A trebuit să-mi umezesc buzele înainte să pot să vorbesc.

— Nu te-ai culcat cu Tara.

Jack a clătinat din cap, privindu-mă în ochi.

— Îmi pare rău, am spus încet. Eram sigură că minți.

— Știu.

— Nu-mi dau seama de ce am insistat atât.

— Nu? a murmurat el.

Am clipit. Încă mai simțeam locul unde mă atinsese. Mi-am mișcat degetele, ca senzația să nu dispară.

— Ei bine, am spus, cu răsuflarea tăiată, ești liber să pleci. Anulează programarea la doctor, ai scăpat. Promit să nu te mai deranjez niciodată.

M-am ridicat, iar el a făcut același lucru. Era atât de aproape încât aproape că-i simțeam căldura pielii. Era prea aproape. Aș fi făcut un pas înapoi, dar taburetul pe care stătusem era chiar în spatele meu.

— O să ai grijă de copil până când își revine sora ta.

Era mai mult o afirmație decât o întrebare, așa că am dat din cap, aprobator.

— Cât timp?

— Ea a spus că trei luni, am rostit, încercând

să par calmă. Eu o să fiu optimistă și o să presupun că nu e vorba de mai mult.

— Și ai de gând să-l iei în Austin?

Am ridicat din umeri, neajutorată.

— O să-l sun pe Dane. O să... Nu știu cum o să funcționeze lucrurile.

Nu avea cum să meargă bine. Îl știam pe Dane suficient cât să-mi dau seama că ne așteptau probleme serioase. Mi-a trecut prin minte că era posibil să-l pierd din cauza asta.

Cu trei zile înainte, viața mea era minunată. Acum, totul se prăbușea în jurul meu. Cum să-i fac loc în viața mea unui bebeluș? Cum să lucrez cu el acolo? Cum să fac să nu-l pierd pe Dane?

Dinspre pat s-a auzit un scâncet. Cumva, sunetul acela a lămurit lucrurile. Dane nu conta în acea clipă. Partea organizatorică, banii, carierele, nimic nu conta. În acel moment, importantă era foamea unui bebeluș lipsit de apărare.

— Sună-mă când te hotărăști ce să faci, a spus Jack.

M-am îndreptat spre mini-bar și am căutat un biberon cu lapte praf.

— N-o să te mai deranjez. Sincer. Îmi pare rău că am...

— Ella.

S-a apropiat de mine în câțiva pași mari și m-a apucat de brațe, deasupra coatelor. Am tresărit și m-am crispat la atingerea degetelor lui calde și aspre, care mă strângeau ușor. Jack a așteptat

până când am reușit să-l privesc.

— Nu te privește, am spus, încercând să par recunoscătoare, dar hotărâtă.

Încercam să-l conving că nu aveam nevoie de ajutorul său, dar el nu mi-a dat voie să-mi mut privirea.

— Sună-mă când te hotărăști.

— Sigur.

N-aveam intenția să-l mai văd vreodată, și știam amândoi lucrul ăsta. A zâmbit puțin, iar eu m-am încordat și mai mult. Nu-mi plăcea să fiu luată peste picior.

— Pe mai târziu, Ella.

A plecat imediat după aceea, iar Luca a scâncit din pat.

— Vin acum, i-am spus, apoi m-am grăbit să-i încălzesc biberonul.

Șapte

L-am hrănit pe Luca și i-am schimbat scutecul. Aveam de gând să-l sun pe Dane abia după ce micuțul era pregătit să se odihnească din nou. Mi-am dat seama că începeam deja să-mi organizez viața în funcție de programul bebelușului. Perioadele în care el dormea și

acelea în care era treaz formau structura în jurul căreia trebuia organizat tot restul.

L-am întins pe spate și m-am aplecat deasupra lui, cântându-i fragmente din cântecele pentru copii pe care mi le aminteam de când eram eu însămi mică. Luca se mișca, mă urmărea cu gura și cu ochii, dând din mânuțe și atingându-mi obrazii. Avea palmele cât niște bănuți. Și-a sprijinit o mână pe fața mea, privindu-mă absorbit, căutând o legătură, la fel ca și mine.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de dorită. Nimeni nu avusese atâta nevoie de mine vreodată. Bebelușii sunt periculoși, fiindcă te fac să te îndrăgostești de ei înainte să-ți dai seama ce se întâmplă. Această creatură mică și solemnă nu putea nici măcar să-mi spună pe nume, dar depindea de mine pentru tot. Pentru tot. Îl cunoșteam de o zi și ceva, dar m-aș fi aruncat în fața mașinii pentru el. Îmi rupea sufletul. Era îngrozitor.

— Te iubesc, Luca, am șoptit.

El n-a părut deloc surprins de revelație. „Sigur că mă iubești”, părea că spune expresia lui. „Sunt un bebeluș. Cu asta mă ocup”. Mâna i s-a mișcat puțin pe obrazul meu, parcă testându-i elasticitatea.

Avea unghiile lungi. Cum îi tai unghiile unui bebeluș? Poți să faci asta cu o foarfecă normală, pentru adulți, sau ai nevoie de o unealtă specială? L-am ridicat piciorușele și i-am sărutat

tălpile trandafirii, fine ca pernuțele unei pisici.

— Unde ți-e manualul de instrucțiuni? l-am întrebat. Care e numărul de la serviciul pentru clienți cu bebeluși?

Mi-am dat seama că nu respectasem destul efortul prietenei mele măritate, Stacy, și nu fusesem suficient de înțelegătoare atunci când ea făcuse un copil. Încercasem să fiu interesată și amabilă, dar n-aveam de unde să știu prin ce trecea ea. N-aveai cum, dacă nu treceai prin asta tu însuși. Oare și ea se simțise copleșită și insuficient pregătită pentru responsabilitatea de-a crește o altă persoană? Am auzit mereu că femeile au un instinct pentru lucrurile astea, o rezervă secretă de înțelepciune maternă la care puteau să apeleze când aveau nevoie, dar eu nu simțeam așa ceva.

Singurul lucru de care-mi dădeam seama era dorința s-o sun pe prietena mea cea mai bună, Stacy, și să mă plâng. Am crezut mereu în valoarea terapeutică a câte unei conversații ocazionale în care să te plângi, așa că am sunat-o. Eram pe teritoriu necunoscut, ale cărui pericole și capcane îi erau pe de-a-ntregul cunoscute lui Stacy. Ea fusese iubita prietenului cel mai bun al lui Dane, Tom, multă vreme, și eu o cunoscusem prin ei. Când rămăsese însărcinată din întâmplare, el făcuse ce era de așteptat și o luase de soție. Copilul, o fetiță pe nume Tommie, avea deja trei ani. Stacy și Tom jurau amândoi că ea era cel mai bun lucru care li

se întâmplase vreodată, iar Tom părea chiar că vorbește serios.

Dane și cu el rămăseseră buni prieteni, dar știam că iubitul meu îl considera pe Tom un dezertor. Cândva, el fusese un activist liberal, un tip independent, iar acum era însurat, avea o mașină mare, cu centuri de siguranță pătate și cu o podea acoperită de cutii de suc și jucării de la Happy Meal.

— Stace, am spus pe un ton alarmat, ușurată când prietena mea a răspuns la telefon. Eu sunt. Ai un minut?

— Sigur. Ce mai faci, fată dragă?

Mi-am imaginat-o în bucătăria casei ei mici, proaspăt renovată, cu o privire veselă, cu tenul ei fin, ciocolatiu, și cu părul împletit și prins într-un coc complicat care-i descoperea gâtul.

— Sunt condamnată, am spus. N-am nicio scăpare.

— Probleme cu revista? m-a întrebat ea înțelegătoare.

Am ezitat, apoi am spus:

— Da. Trebuie să-i dau un sfat unei femei singure a cărei soră mai mică a făcut un copil din flori, și care vrea ca sora ei să aibă grijă de bebeluș cel puțin trei luni. Între timp, această soră mai mică o să fie internată într-un sanatoriu și o să încerce să-și revină suficient încât să poată să fie mamă.

— Ce dificil, a spus Stacy.

— E și mai rău decât atât. Sora mai mare

locuiește în Austin, cu un iubit care i-a spus deja că nu vrea ca bebelușul să locuiască la ei acasă.

— Ce nemernic, a răspuns prietena mea. Din ce motiv?

— Cred că nu vrea să-și asume responsabilitatea asta. Îi e frică să nu cumva să îi strice planurile de salvare a lumii. Poate că se teme și ca nu cumva iubita lui să înceapă să-și dorească mai mult de la el decât până acum.

Stacy și-a dat în sfârșit seama despre ce vorbeam.

— Dumnezeule, Ella! îmi spui cumva despre tine și despre Dane?

Mi-a plăcut să pot să-i povestesc cuiva ca Stacy, care, ca o prietenă loială, mi-a luat imediat partea. Chiar dacă eu eram cea care schimba regulile și voia să aducă acasă un copil, ea a fost de acord cu mine.

— Sunt în Houston cu copilul, i-am spus. Suntem la un hotel. E chiar aici, lângă mine. Nu vreau să fac asta, dar el e primul bărbat căruia i-am spus că-l iubesc, din liceu încoace. Stace, nu ți-ar veni să crezi cât e de adorabil.

— Toți bebelușii sunt adorabili, a rostit prietena mea pe un ton ursuz.

— Știu, dar el e peste medie.

— Toți bebelușii sunt peste medie de adorabili.

Am tăcut puțin, ca să mă strâmb la copil, care făcea balonașe.

— Luca e în procentul cel mai de sus.

— Stai puțin, a venit Tom în pauza de prânz și

vreau să aflu și el. Tom!

Am așteptat cât Stacy i-a explicat situația soțului ei. Dintre mulțimea de prieteni pe care-i avea Dane, Tom era preferatul meu. Când eram în preajma lui, nu ne plictiseam niciodată și nu eram deloc triști. Vinul curgea, lumea râdea și conversația era lină. Când era el cu tine, te simțeai inteligent și amuzant. Stacy era punctul fix de la care Tom, cu personalitatea lui colorată, putea să se abată uneori.

— Poți să-l pui să ridice receptorul din camera cealaltă? am întrebat-o pe Stacy.

— Nu mai avem decât un singur telefon, fiindcă Tommie l-a scăpat pe celălalt în toaletă. Ai vorbit cu Dane?

Mi s-a strâns inima.

— Nu. Am vrut să te sun pe tine mai întâi. Amân, fiindcă știu ce o să spună.

Am simțit cum mi se împăienjenesc ochii de lacrimi.

— N-o să-l vrea, Stace. O să-mi spună să nu mă întorc în Austin.

— Prostii. Să vii aici cu bebelușul ăla!

— Nu pot. Îl știi pe Dane.

— Da, și de asta cred că e momentul să se maturizeze. Asta e o responsabilitate de om în toată firea și e cazul să și-o asume.

— Dane e matur, am spus, ștergându-mi lacrimile cu mâneca bluzei. Are compania lui proprie și mulți depind de el, dar ce-i cer eu e ceva diferit. El mi-a spus mereu că nu vrea să

aibă de-a face cu bebeluși. Doar pentru că eu sunt obligată să fac ceva la care nu mă așteptam nu înseamnă că și el trebuie să sufere.

— Ba sigur că asta înseamnă. E partenerul tău, și un bebeluș nu e o mare durere. Este...

S-a oprit ca să asculte un comentariu al soțului ei.

— Taci din gură, Tom. Ella, când în viața ta apare un copil, trebuie să oferi mult, dar să știi că primești și mai mult. O să vezi.

Luca a început să clipească din ce în ce mai rar, cuprins de somnolență. Mi-am pus palma pe burtica lui și am simțit cum stomacul său cel mic lucra.

— A avut o copilărie minunată, spunea Stacy, și e momentul să se așeze la casa lui. Toată lumea care-l cunoaște e de părere că ar fi un tată minunat, Ella. După ce o să afle cât e de minunat e să ai un copil în viața ta, cât de mult te îmbogățesc ei sufletește, Dane o să se simtă pregătit să-și asume responsabilitatea asta.

— Abia dacă poate să-și asume responsabilitatea unei perechi de ciorapi, am spus. Lui îi trebuie libertate completă, Stacy.

— Nimeni nu poate să aibă așa ceva, mi-a atras ea atenția. Tot scopul unei relații este să ai pe cineva alături când e nevoie.

S-a oprit, și am auzit o voce înfundată alături de ea.

— Vrei să vorbească Tom cu el? Spune că ar face-o bucuros.

— Nu, am spus repede. Nu vreau să se simtă obligat.

— De ce nu? a întrebat Stacy pe un ton indignat. Tu nu ești pusă într-o situație dificilă? De ce să nu fie obligat să te ajute? Pe cuvânt, Ella, dacă Dane nu se poartă cum trebuie, îi arăt eu lui...

A tăcut, ca să-l asculte pe soțul ei.

— Vorbesc serios, Tom! Pentru Dumnezeu, dacă Ella rămânea gravidă, așa cum am rămas eu? Tu ți-ai asumat responsabilitatea când a fost cazul. Nu crezi că și el ar trebui să facă la fel? Adevărul e că Ella are nevoie de susținerea lui.

Prietena mea a redevenit atentă la mine.

— Orice ar spune Dane, tu vino în Austin cu copilul, Ella. Prietenii tăi sunt aici. O să te ajutăm noi cu el.

— Nu știu... M-aș întâlni cu Dane. Ar fi ciudat să locuiesc aproape de el, dar nu cu el. Poate că ar trebui să găsesc un apartament mobilat aici, în Houston. E vorba de numai trei luni.

— Și vrei să te întorci la Dane după ce se rezolvă problema? a întrebat Stacy indignată.

— Ei bine... da.

— Deci dacă ai avea cancer ar trebui să faci la fel, să rezolvi singură problema, ca să nu-l deranjezi pe el? Implică-l și pe Dane. Ar trebui să poți să te bazezi pe el, Ella. Ești... Uite, vrea să-ți spună și Tom ceva.

Am așteptat până când am auzit vocea resemnată a soțului ei.

— Bună, Ella.

— Salut, Tom. Înainte să spui orice, nu vreau să aud că-mi zici ce vrea Stace. Spune-mi adevărul. Ești prietenul lui cel mai bun și-l cunoști mai bine decât oricine altcineva. Dane n-o să se lase convins, așa e?

Tom a oftat.

— Lui i se pare că e o capcană orice aduce a casă, soție, cățel și doi virgulă cinci copii. Spre deosebire de Stacy și, se pare, de toți ceilalți oameni pe care-i știm, eu nu cred că Dane ar fi un tată minunat. Nu e suficient de masochist pentru așa ceva.

Am zâmbit trist, știind că Tom avea să primească o papară pe cinste de la Stacy pentru că fusese atât de sincer.

— Știu că Dane preferă să salveze lumea decât să salveze un singur bebeluș, dar nu-mi dau seama de ce e așa.

— Bebelușii sunt dificili, Emma, mi-a răspuns Tom. Primești mult mai multe laude dacă salvezi lumea. Plus că e mult mai ușor.

Opt

— Am fost pusă într-o situație imposibilă, i-am spus lui Dane la telefon. O să-ți spun ce vreau să

fac și, după ce mă ascuți, tu poți să-mi spui care sunt opțiunile. Sau nu.

— Doamne, Ella, a spus el încet.

M-am încruntat.

— Nu spune „Doamne” încă. Nici n-ai auzit care e planul.

— Dar știi care e.

— Știi?

— Am știut din clipa în care ai plecat din Austin. Tu ai fost mereu cea care a rezolvat problemele familiei tale.

Bunătatea resemnată a lui Dane era la numai un pas distanță de milă. Aș fi preferat ostilitatea. Mă făcea să mă simt de parcă viața ar fi fost un circ, iar eu aș fi primit permanent sarcina să merg în urma elefantului.

— Nu mă forțează nimeni să fac ceva ce nu vreau să fac, am protestat.

— Din câte știu eu, pe lista cu scopurile vieții tale n-a fost să ai grijă de bebelușul surorii tale.

— A născut acum o săptămână. Am voie să-mi revizuiesc scopurile, nu?

— Da, dar asta nu înseamnă că și eu trebuie să le revizuiesc pe ale mele, a oftat el. Spune-mi tot. Chiar dacă, poate, nu-ți vine să crezi, eu sunt de partea ta.

I-am explicat ce se întâmplase, i-am povestit despre discuția cu Tara și am încheiat pe un ton defensiv:

— E vorba de numai trei luni, iar bebelușul nu-mi face deloc probleme, am spus, gândind „doar

dacă nu încerc să dorm”. O să caut un apartament mobilat în Houston și o să stau aici până se simte Tara mai bine. Cred că și Liza ar putea să ne ajute. După aceea mă întorc la apartamentul din Austin. La tine.

Am încheiat pe un ton grăbit:

— Ți se pare un plan bun?

— Mi se pare că e un plan, a spus el, iar eu am auzit cum oftează din greu. Ce vrei să-ți spun, Ella?

Voiam să-mi spună să mă întorc acasă. Voiam să-mi spună că o să mă ajute cu bebelușul.

— Vreau să știu ce gândești cu adevărat, i-am răspuns.

— Cred că ești încă prinsă în vechile tale obiceiuri, a rostit el încet. Mama ta bate din palme sau sora ta face câte o prostie și tu îți lași toată viața deoparte ca să rezolvi problema. Nu e vorba numai de trei luni, Ella. Ar putea să dureze și trei ani până când Tara o să-și revină suficient. Și dacă mai face și alți copii? O să-i crești tu pe toți?

— M-am gândit deja la asta, am recunoscut cu greu. Nu pot să-mi fac griji pentru viitor. În momentul ăsta nu e vorba decât de Luca, și el are nevoie de mine.

— Cum rămâne cu nevoile tale? Voiai să scrii o carte, nu? Cum o să te mai ocupi de rubrica din revistă?

— Nu știu, dar și alții reușesc să muncească și să aibă grijă de copiii lor.

- Dar Luca nu e copilul tău.
- Face parte din familia mea.
- Tu nu ai o familie, Ella.

Deși eu însămi făcusem comentarii similare în trecut, m-a deranjat să-l aud pe el spunând asta.

— Suntem doi indivizi legați de obligații reciproce, am spus. Dacă un grup de cimpanzei din Amazon se pot numi o familie, atunci cred că și mama și sora mea se califică pentru rolul ăsta.

— Dat fiind că cimpanzeii se mănâncă unul pe altul din când în când, s-ar putea să fiu de acord cu asta.

M-am gândit că n-ar fi trebuit să-i spun lui Dane atâtea despre noi.

— Nu-mi place să mă cert cu tine, am spus ursuză. Știi prea multe despre mine.

— Nu ți-ar plăcea nici dacă te-aș lăsa să iei o decizie proastă fără să-ți atrag atenția.

— Eu cred că e decizia potrivită. Din punctul meu de vedere, e singura decizie care mi se pare acceptabilă.

— Cinstit. Dar mie nu mi se pare acceptabilă.

Am inspirat adânc.

— Și dacă eu fac ce ți-am spus, cum rămâne cu noi doi? Ce o să se întâmple cu relația noastră de patru ani?

Mi-era greu să cred că persoana de care depinsesem cel mai mult, bărbatul în care aveam încredere și la care țineam din tot sufletul, era atât de categoric.

— Presupun că am putea să luăm o pauză, a

spus Dane.

M-am gândit puțin la asta, timp în care am simțit cum mă cuprinde îngrijorarea.

— Și când mă întorc reluăm de unde am rămas?

— Putem să încercăm.

— Cum adică să încercăm?

— Poți să bagi ceva în congelator, ca apoi, trei luni mai târziu, să-l dezgheți, dar n-o să mai fie exact la fel.

— Dar promiți să mă aștepti, nu?

— Cum adică să te aștept?

— Să nu te culci cu altcineva.

— Ella, niciunul dintre noi nu poate să promită asta.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu?

— Sigur că nu. Într-o relație matură nu există promisiuni și garanții. Nimeni nu deține pe nimeni.

— Dane, eu am crezut că ne suntem fideli.

Mi-am dat seama că, pentru a doua oară în acea zi, mă plângeam de ceva. Apoi mi-a trecut prin cap o cu totul altă idee.

— M-ai înșelat vreodată?

— Nu i-aș spune înșelat, dar nu, n-am făcut-o.

— Dar dacă eu m-aș culca cu altul? N-ai fi gelos?

— Nu ți-aș cere să refuzi experiența, dacă asta ți-ai dori. E o problemă de încredere și de deschidere.

— Avem o relație deschisă?

— Da, dacă așa vrei să-i spui.

Nu fusesem decât rar, poate chiar niciodată, atât de șocată. Presupunerile fundamentale pe care le făcusem despre mine și despre el erau răsturnate cu o ușurință înfiorătoare.

— Doamne! Cum am putut să avem o relație deschisă, dacă eu nici n-am știut? Care sunt regulile pentru așa ceva?

Dane a părut vag amuzat.

— Noi nu avem reguli, Ella. Nu am avut niciodată. Țsta e singurul motiv pentru care ai rămas cu mine atâta vreme, în clipa în care aș fi încercat să te constrâng în vreun fel, tu ai fi plecat de lângă mine.

Aveam tot felul de argumente și de întrebări. M-am întrebat dacă nu cumva avea dreptate. Mi-era teamă să nu aibă.

— Cumva, am spus rar, am crezut mereu că sunt o persoană convențională. Chiar prea convențională pentru o relație fără structură.

— Femeia independentă, mi-a răspuns el. Sfaturile pe care le dă ea altora urmăresc un set de reguli. Dar când ești Ella, nu, nu ești o persoană convențională.

— Dar eu sunt și „femeia independentă” și Ella, am protestat. Unde e adevărata eu în toate astea?

— Se pare că e în Houston. Mi-aș dori să te întorci.

— Eu mi-aș dori să vin acasă cu bebelușul

măcar câteva zile, până mă lămuresc.

— Nu sunt de acord, a spus Dane imediat.

Am făcut o grimasă.

— E și apartamentul meu. Vreau să stau în jumătatea mea.

— Bine. Atunci o să mă duc eu în altă parte, până plecați tu și copilul. Sau pot să mă mut altundeva și puteți să rămâneți voi...

— Nu.

Intuiam că, dacă Dane era nevoit să plece din cauză că eu alesesem să am grijă de Luca, l-aș fi putut pierde pentru totdeauna.

— Lasă, rămâi tu acolo, și eu o să găesc ceva temporar pentru mine și pentru Luca.

— Te ajut cum pot, mi-a spus Dane. Plătesc eu jumătatea ta de chirie oricât e nevoie.

M-a enervat propunerea lui și eram foarte supărată că nu voia să-l accepte pe Luca. Mai tare, însă, mă speria revelația că eram într-o relație fără reguli și fără promisiuni, fiindcă asta însemna că nu mai puteam să mă bazez pe el. Sau pe mine.

— Mersi, am spus posomorâtă. Te anunț când știu pe unde ajungem.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, i-am spus lui Luca a doua zi, este să găsim un loc frumos pe care să-l închiriem. Vrei în centru? În Montrose? Sau preferi ceva aproape, în Sugarland? Am putea să mergem în Austin, dar ar trebui să avem grijă și să-l evităm pe Știi-tu-cine. Și chiria e mult mai mare în Austin.

Luca părea că se gândește și sugea încet din biberon, de parcă ar fi întors opțiunile pe toate părțile.

— Te gândești? I-am întrebat. Sau pregătești încă un scutec murdar.

Petrecusem seara de dinainte căutând pe Google informații despre cum să ai grijă de bebeluși. Citisem pagini întregi despre ce să faci și ce să nu faci când schimbi scutece, despre momente importante din prima lună de viață, despre programul copilului nou-născut și despre vizitele la pediatru. Găsisem chiar și indicații despre cum să-i tai unghiile.

— Scrie aici, Luca, îi spuseseam copilului, că trebuie să dormi între cincisprezece și optsprezece ore pe zi. Mai ai de lucrat la capitolul ăsta. Mai scrie și că eu trebuie să dezinfectez toate lucrurile pe care pui tu gura. Am aflat că o să înveți să zâmbești până la finalul lunii.

Petrecusem câteva minute aplecată deasupra lui, zâmbindu-i și sperând să-mi răspundă. El făcuse însă o grimasă atât de solemnă încât începuse să semene cu Winston Churchill.

După ce am salvat o duzină de site-uri despre îngrijirea bebelușilor, am început să caut apartamente în Houston. Cele pe care mi le permiteam păreau dărăpănate și deprimante, iar cele care-mi plăceau aveau prețuri astronomice. Din păcate, era greu să găsești ceva într-un cartier decent, frumos decorat și la un preț

mediu. Mă culcasem supărată și speriată. Poate că, din milă, Luca nu s-a trezit în acea noapte decât de trei ori.

— Astăzi trebuie neapărat să găsim o locuință, i-am spus, ca să plecăm din camera asta scumpă de hotel.

Am hotărât să-mi petrec dimineața căutând variante pe internet, apoi, după-amiază, să merg la câteva vizionări. În timp ce îmi notam prima adresă și numărul aferent de telefon, mi-a sunat mobilul.

Pe ecran scria „Travis”. Am simțit un fior de emoție și curiozitate.

— Alo?

— Ella, am auzit vocea baritonală a lui Jack, fluidă precum cuprul topit. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc. Caut împreună cu Luca un apartament. Ne-am hotărât să ne mutăm împreună.

— Felicitări. Cauți în Houston, sau te întorci în Austin?

— Rămânem aici.

— Bine.

A urmat o scurtă ezitare.

— Ai planuri la prânz?

— Nu.

— Dă-mi voie să vin să te iau la douăsprezece.

— Nu-mi permit încă o masă cu tine, am spus, făcându-l să râdă.

— De data asta fac eu cinste. Vreau să-ți vorbesc.

— Ce ai putea avea să-mi spui? Dă-mi un indiciu.

— N-ai nevoie de niciun indiciu, Ella. Nu trebuie decât să spui da.

Am ezitat, luată prin surprindere de felul în care-mi vorbise, prietenos, dar insistent, așa cum ar fi făcut orice bărbat neobișnuit cu refuzul.

— Poate să fie un loc fără pretenții? am întrebat. În clipa asta, eu și Luca nu avem nimic frumos de îmbrăcat.

— Nicio problemă. Doar să nu-i pui șosete roz.

Spre surpriza mea, Jack a venit să ne ia cu o mașină de teren de dimensiuni mici, hibrid. Mă așteptam la un monstru care să înghită benzină sau, poate, la o mașină sport foarte scumpă. N-aș fi crezut că o să apară cu un automobil pe care l-ar fi condus fără rezerve Dane și prietenii lui.

— Tu, într-o mașină hibrid, am spus uimită, străduindu-mă să-i prind lui Luca scaunul în sistemul de prindere din mașină. Credeam că ai o Denali sau un Hummer.

— Un Hummer, a repetat Jack pufnind, apoi întinzându-mi port-bebe-ul și împingându-mă la o parte cu blândețe, ca să prindă chiar el scaunul bebelușului pe bancheta din spate.

— În Houston are suficiente emisii toxice. N-am de gând să complic și eu problema.

Am ridicat din sprâncene.

— Țsta e un lucru pe care l-ar spune cineva care ține cu mediul.

— Eu țin cu mediul, a spus el pe un ton degajat.

— Nu se poate. Doar ești vânător.

Jack a zâmbit.

— Există două tipuri de oameni care protejează mediul, Ella. Cei care îmbrățișează copaci și cred că o ameobă unicelulară e la fel de importantă ca un elan din Nova Scotia, și mai sunt cei ca mine, care consideră vânătoria cu autorizație ca fiind o parte din gestionarea responsabilă a faunei. Îmi place să petrec timp în natură, sunt împotriva poluării, a pescuitului excesiv, a încălzirii globale, a despăduririi și a orice altceva care îmi strică terenul de joacă.

Jack l-a luat pe Luca din mâinile mele și l-a așezat cu blândețe în mașină, i-a murmurat ceva copilașului, care acum era prins în centurile de siguranță precum un astronaut în miniatură, pregătit pentru o misiune periculoasă.

Stăteam în lateral și ceva mai în spate, așa că n-am putut să nu apreciez imaginea lui Jack, aplecat în interiorul mașinii. Era un bărbat bine făcut, cu picioare puternice, îmbrăcate în blugi, și cu umerii lați acoperiți de o bluză albastră, cu mânecile suflecate. Avea genul de trup potrivit pentru un fundaș, destul de mare ca să suporte loviturile, destul de înalt ca să arunce peste înaintași și destul de subțire ca să se miște cu ușurință și să alerge repede.

Așa cum se întâmplă des în Houston, o călătorie cu mașina care ar fi trebuit să dureze

cincisprezece minute a durat aproape jumătate de oră. Cu toate astea, mie mi-a plăcut. Nu doar că mă bucuram să ies din camera de hotel, dar Luca dormea, legănat de mișcarea mașinii și de sunetul aerului condiționat.

— Ce s-a întâmplat cu Dane? a întrebat Jack pe un ton de conversație. V-ați despărțit?

— Nu, deloc. Suntem încă împreună.

Am făcut o pauză, stânjenită, apoi am adăugat:

— Dar suntem într-o pauză. Doar trei luni, până când vine Tara să-și ia copilul și eu pot să mă întorc în Austin.

— Asta înseamnă că poți să te vezi cu alții?

— Am fost întotdeauna liberă să mă văd cu alții. Eu și Dane avem o relație deschisă. Fără promisiuni, fără angajamente.

— Nu există așa ceva. O relație înseamnă chiar promisiuni și angajamente.

— Poate pentru oamenii obișnuiți. Dar noi nu credem că poți să deții pe cineva.

— Ba sigur că poți, a spus Jack.

Am ridicat din sprâncene.

— Poate că în Austin lucrurile sunt diferite, a continuat el, dar în Houston, un câine nu-și împarte osul.

Spunea ceva atât de revoltător încât n-am putut să nu râd.

— Ai avut vreodată vreo relație serioasă cu cineva, Jack? Chiar serioasă, ca o logodnă, de exemplu?

— O singură dată, a recunoscut el, dar n-a mers.

— De ce nu?

— De ce?

A ezitat suficient încât să-mi dau seama că era un subiect despre care vorbea rar.

— S-a îndrăgostit de altcineva, a spus până la urmă.

— Îmi pare rău, i-am răspuns sincer. Majoritatea scrisorilor pe care le primesc la redacție sunt de la oameni care tocmai s-au despărțit. Bărbați care încearcă să păstreze femeii infidele, femei îndrăgostite de bărbați însurați, care le promit mereu că divorțează, dar n-o fac niciodată...

Mi-am lăsat vocea să se stingă și i-am privit degetul mare mișcându-se agitat pe învelișul din piele strălucitoare al volanului, de parcă acolo ar fi fost un punct mai dur pe care el încerca să-l netezească.

— Ce i-ai spune unui bărbat a cărui iubită s-a culcat cu prietenul lui cel mai bun? m-a întrebat.

Am înțeles imediat și am încercat să nu-i arăt că îl compăttimeam, intuind că nu i-ar fi făcut plăcere.

— S-a întâmplat doar o dată, sau au început să se vadă des?

— S-au căsătorit, a rostit el pe un ton înnegurat.

— Foarte urât, am spus. E cel mai rău când se căsătoresc, fiindcă toată lumea crede că trebuie

iertați. „Te-au înșelat pe tine, dar s-au căsătorit, așa că acum totul e bine”. Și tu rămâi singur și trebuie să înghiți pastila amară și să le trimiți un cadou de nuntă scump, ca să nu pari un nemernic.

E o treabă urâtă de tot.

Degetul i s-a oprit pe volan.

— Așa e. De unde știi?

— Madame Ella știe tot, am spus cu veselie.

Aș putea chiar să ghicesc că nu le merge bine acum. Relațiile care încep așa au întotdeauna o fundație șubredă.

— Dar tu nu ești împotriva înșelatului, a spus el. Fiindcă nimeni nu poate să dețină pe altcineva, nu?

— Nu sunt deloc de acord cu înșelatul atunci când regulile nu sunt înțelese la fel de amândoi partenerii. Dacă nu ești de acord să ai o relație deschisă, atunci promisiunea implicită e să-i fii credincios celuiilalt. Nu există nimic mai urât decât să înșeli încrederea cuiva care ține la tine.

— Așa e.

Vorbise încet, dar acele două cuvinte erau suficient de grele ca să dea măsura tristeții sale.

— Deci am dreptate în legătură cu mariajul lor? am insistat. Nu merge prea bine?

— În ultima vreme, a recunoscut el, se pare că nu prea. Probabil că o să divorțeze. Păcat, fiindcă au doi copii.

— Când o să fie disponibilă din nou, crezi că o să te mai intereseze?

— Nu pot să spun că nu m-am gândit la asta, dar nu, n-am de gând să mai fiu cu ea.

— Eu am o teorie despre bărbații ca tine, Jack. Replica mea a părut să-l înveselească. Mi-a aruncat o privire amuzată.

— Care-i teoria ta, Ella?

— Are legătură cu motivul pentru care nu ai mai avut nicio relație serioasă. E vorba despre dinamica pieței. Majoritatea femeilor cu care ieși sunt aproape la fel. Ieși cu ele, vă distrați, apoi treci mai departe, iar ele se întrebă de ce n-a rezistat legătura. Nu își dau seama că nimeni nu e mai sus decât piața, fiindcă toate oferă același lucru, indiferent cât de atrăgător ar fi ambalajul. Singurul lucru care o să schimbe situația o să fie apariția unui eveniment aleatoriu, neașteptat. De asta o să te însori tu cu o femeie care e complet diferită de ceea ce tu și ceilalți vă așteptați să-ți placă.

L-am văzut zâmbind.

— Ce zici de asta?

— Cred că ai fi în stare să vorbești destul cât să amețești și o găină.

Restaurantul la care ne-a dus Jack era lipsit de pretenții după standardele lui, dar avea parcare cu valet, mașini de lux în față și o alee acoperită cu baldachin alb ca laptele la intrare. Ni s-a oferit o masă excelentă, la fereastră. Judecând după decorul impecabil, de bun-gust, și după pianul discret care răsuna în fundal, mă așteptam ca pe mine și pe Luca să ne dea cineva afară la

jumătatea mesei. Copilul, însă, m-a surprins și s-a purtat frumos. Mâncarea a fost delicioasă, iar eu am băut un pahar de Chardonnay care mi-a făcut plăcere. Jack era, probabil, cel mai șarmant bărbat pe care-l cunoscusem vreodată.

După prânz ne-a condus în centrul orașului, apoi în parcare subterană de la 1800 Main.

— Mergem la tine la birou? am întrebat.

— Mergem în partea rezidențială, unde lucrează sora mea.

— Cu ce se ocupă?

— Gestionează operațiunile financiare și contractele în cea mai mare parte. Unele operațiuni zilnice, lucruri de care nu pot să am eu grijă mereu.

— Și o s-o cunosc și eu?

Jack a aprobat din cap.

— O s-o placi.

Am urcat cu liftul până la un foaier mic, pavat cu marmură, în care era o sculptură din bronz și un birou de recepție. Recepționarul, un tânăr îmbrăcat într-un costum îngrijit croit, i-a zâmbit lui Jack și s-a uitat pe sub gene spre bebelușul adormit din brațele sale, fiindcă Travis insistase să-l ducă el. I-am fost recunoscătoare, fiindcă brațele nu mi se obișnuiseră încă să-l ducă pe Luca și accesoriile lui peste tot.

— Spune-i domnișoarei Travis că urcăm, i-a spus Jack.

— Da, domnule Travis.

L-am urmat pe Jack printr-un set de uși din

sticlă care s-au deschis cu un zgomot lin, apoi ne-am apropiat de două lifturi.

— La ce etaj e biroul? am întrebat.

— La șapte, dar ne întâlnim cu Haven la apartamentul ei de la etajul șase.

— De ce tocmai acolo?

— E un spațiu mobilat și numai al ei. Face parte din avantajele slujbei pe care o are. Logodnicul ei locuiește într-un apartament cu trei dormitoare, la un etaj de mai sus, și ea a dus deja acolo majoritatea lucrurilor pe care le are, așa că apartamentul ei e nelocuit.

Mi-am dat seama ce urma și l-am privit nedumerită. Mi s-a strâns inima, deși nu eram sigură dacă din cauza mișcării liftului sau din cauza surprizei.

— Jack, dacă ideea asta a ta are legătură cu mine și cu Luca locuind aici în următoarele trei luni... îți sunt recunoscătoare, dar nu se poate.

— De ce nu?

Ne-am oprit, iar Jack mi-a făcut semn să ies eu prima din cabină. M-am hotărât să fiu directă.

— Nu-mi permit.

— O să găsim o sumă pe care să poți s-o plătești.

— Nu vreau să-ți fiu datoare.

— Nu o să-mi fii. Apartamentul e al surorii mele.

— Da, dar tu ești proprietarul clădirii.

— Nu, eu doar o gestionez.

— Nu căuta nod în papură. E o clădire a

familiei Travis.

— Bine, a rostit amuzat. E a familiei Travis. Oricum, nu mi-ai fi datoare mie. E doar o problemă de timp. Tu ai nevoie de o locuință și aici e un apartament disponibil.

Am continuat să mă încrunt.

— Și tu locuiești în clădirea asta, nu-i așa?

El a arborat o expresie batjocoritoare.

— Nu trebuie să ofer apartamente ca să atrag atenția femeilor, Ella.

— Nu asta voiam să spun, am protestat umilită, roșind din cap până-n picioare.

De parcă eu, Ella Varner, aș fi fost atât de irezistibilă încât Jack Travis să facă orice doar ca să locuiesc în aceeași clădire cu el. Dumnezeuule mare, din ce parte a ego-ului meu apăruse ideea asta? M-am străduit să salvez aparențele.

— Am vrut doar să spun că nu ți-ar plăcea să ai un nou-născut gălăgios în aceeași clădire cu tine.

— Sunt dispus să fac o excepție în cazul lui Luca. La cum a început viața lui, cred că e cazul să-i meargă și bine.

Jack m-a condus înspre un apartament aproape de capătul coridorului cu carpetă cenușie, proiectat în formă de H. A apăsat pe sonerie și ușa s-a deschis.

Nouă

Haven Travis era subțire și cu mult mai mică decât fratele ei, așa că abia dacă ți-ar fi venit să crezi că aveau aceeași părinți. Ochii căprui închis le erau, însă, identici. Ea avea tenul alb, părul castaniu închis și era delicată, cu o expresie plină de viață pe chip, animată de inteligență. Cu toate acestea, avea ceva, un fel de vulnerabilitate rănită care sugera că nu trecuse neatinsă prin viață.

— Bună, Jack.

Atenția i-a fost atrasă imediat de bebelușul adormit.

— Ce copil drăguț!

Avea o voce aparte, caldă și veselă, puțin aspră, de parcă tocmai ar fi luat o gură de whisky scump.

— Dă-mi mie port-bebe-ul, tu-l scuturi prea tare.

— Îi place, a răspuns Jack pe un ton calm, ignorându-i eforturile să-l ia pe Luca.

S-a aplecat ca s-o sărute pe obraz.

— Ella Varner, femeia asta autoritară e sora mea, Haven.

Tânăra mi-a strâns mâna ferm, încrezător.

— Intră, Ella. Ce coincidență! Tocmai am

Început să-ți citesc articolele săptămâna trecută.

Haven ne-a primit în apartamentul ei, o locuință cu un dormitor mic, decorată în tonuri de alb și bej, cu lemn închis la culoare. Schema coloristică disciplinată era însuflețită de câteva pete de verde viu. Un ceas înalt, suedez, era așezat într-un colț. Sufrageria era mobilată cu câteva piese simple - fotolii franțuzești de anticariat, o canapea mare, acoperită cu o pătură tricotată în negru și crem.

— Prietenul meu cel mai bun, Todd, a decorat apartamentul, mi-a spus Haven observându-mi interesul.

— E foarte frumos. Ca dintr-o revistă.

— Todd spune că unii oameni greșesc atunci când decorează spații mici fiindcă aleg numai obiecte delicate. Ai nevoie de ceva mare, cum e canapeaua asta, ca să ai sentimentul de ancorare.

— Tot mi se pare prea mic spațiul, a spus Jack în timp ce așeza scaunul bebelușului pe o masă de cafea joasă și lată.

Haven a zâmbit.

— Niciunul dintre frații mei, m-a informat ea, nu crede că o canapea e confortabilă dacă nu e de mărimea unui camion.

S-a apropiat de copil și a întrebat cu o îngrijorare plină de tandrețe:

— Cum îl cheamă?

— Luca, am răspuns, surprinsă de fiorul de mândrie pe care-l simțeam.

— Jack mi-a povestit puțin despre situația voastră, a rostit Haven. Mi se pare minunat ce faci pentru sora ta și, clar, nu e cea mai simplă variantă.

A zâmbit, apoi a continuat:

— Dar exact la asta m-aș fi așteptat din partea femeii independente care scrie în revistă.

Jack m-a măsurat din privire.

— Mi-ar plăcea să citesc și eu un articol, două.

— Sunt câteva numere din „Vibe” pe masă, lângă canapea, i-a spus Haven. S-ar putea să-ți placă să citești și altceva în afară de „Revista pescarului de crap”.

Spre dezamăgirea mea, Jack a ridicat numărul cel mai recent, în care era unul dintre articolele mele mai provocatoare.

— Poate că n-ar trebui să... am început, dar vocea mi s-a stins când am văzut că răsfoiește revista.

Mi-am dat seama de momentul în care a găsit pagina mea, unde era o caricatură a mea purtând tocuri și un trend la modă. Mi-am dat imediat seama ce citea, chiar înainte ca sprâncenele să i se ridice până aproape de linia părului.

„Draga mea Independentă,

Mă văd cu un tip minunat, chipeș, cu o carieră de succes, iubitor și bun la pat, dar avem o problemă. El nu e foarte dotat din punct de vedere fizic. Am auzit mereu că nu mărimea

contează, dar nu pot să nu-mi doresc să fi avut ceva mai mult de oferit. Vreau să rămân cu el, dar cum să fac să nu-mi doresc mai mult un cânat de casă decât un crenvurșt aperitiv?

— *Iubitoarea de lungime*

Dragă iubitoare de lungime,

În ciuda a ceea ce susțin mesajele nesolicitate din căsuța mea de e-mail, nu se poate să mărești dimensiunile organelor genitale masculine, dar poți să iei în considerare câteva aspecte relevante: există aproximativ opt mii de terminații nervoase în clitoris, și ceva mai puține în partea inferioară a vaginului, dar aproape niciuna în cele două treimi superioare. De aceea, un penis mai scurt poate să ofere același fel de stimulare ca și unul mai lung.

Pentru majoritatea femeilor, talentul partenerului e mult mai important decât mărimea sa. Încercați mai multe poziții și tehnici, puneți accent pe preludiu și nu uitați că mai multe drumuri duc la Roma.

În sfârșit, dacă vrei să te joci cu ceva mare în timp ce faci sex, nu te oprește nimeni să aduci cu tine în pat niște jucării. Gândește-te că e ca și cum ai delega sarcinile.

— *Femeia Independentă*”

Expresia lui Jack era ușor nedumerită, de parcă ar fi încercat să împace imaginea din revistă cu ceea ce observase la mine până

atunci. S-a așezat pe canapeaua verde ca mușchiul de copac și a continuat să citească.

— Vino să vezi bucătăria, m-a îndemnat Haven, trăgându-mă spre o zonă cu faianță, dulapuri acoperite cu granit și aparate electrocasnice din oțel inoxidabil. Vrei ceva de băut?

— Da, mulțumesc.

A deschis frigiderul și a întrebat:

— Ceai rece de mango sau de zmeură cu busuioc?

— Mango, te rog.

M-am așezat pe unul dintre scaunele înalte de lângă dulap, iar Jack a ridicat capul din revistă destul cât să spună:

— Haven, știi că nu pot să sufăr ceaiul ăla. Mie dă-mi normal.

— Nu am normal, a răspuns sora lui scoțând din frigider niște ceai de culoare galbenă. Poți să încerci din ăsta cu gust de mango.

— Dar ceaiul cu gust de ceai ce are?

— Nu te mai plânge, Jack. Hardy a băut din ăsta de câteva ori și i-a plăcut.

— Scumpa mea, lui Hardy i-ar plăcea și dacă ai aduna niște iarbă din curte și ai fierbe-o. E sub papuc.

Haven s-a abținut să zâmbească.

— Te provoc să-i spui asta în față.

— Nu pot, s-a auzit răspunsul laconic al fratelui ei. E sub papuc, dar tot poate să mă bată măr.

Am făcut ochii mari, întrebându-mă ce fel de bărbat ar putea să-l bată măr pe Jack Travis.

— Logodnicul meu a fost sudor pe o platformă petrolieră și e foarte puternic, m-a informat Haven, cu ochii strălucind. Țsta e un lucru foarte bun, fiindcă altfel cei trei frați ai mei l-ar fi gonit imediat din preajma mea.

Din felul destins în care se purtau unul cu celălalt era clar că se simțeau bine împreună. Au continuat să se tachineze amical, iar Haven i-a dus niște ceai fratelui ei, apoi s-a întors în bucătărie.

După ce mi-a dat și mie un pahar, s-a sprijinit cu mâinile de bufet și m-a întrebat:

— Țți place apartamentul?

— Da, e minunat, dar e o problemă cu...

— Știu. Uite cum stau lucrurile, Ella, a spus ea cu o sinceritate dezarmantă. Eu nu am plătit niciodată chirie aici, fiindcă e unul dintre beneficiile slujbei mele. După ce mă mărit, o să mă mut la Hardy, la etajul al optsprezecelea.

Un zâmbet stânjenit i-a traversat buzele.

— Majoritatea lucrurilor mele sunt deja la el, așa că am rămas cu un apartament mobilat și nelocuit. Nu văd de ce să nu stai aici cu Luca un timp, câteva luni, sigur, plătind tu utilitățile, până când te întorci în Austin. Nu ți-aș lua niciun ban, bineînțeles, fiindcă oricum apartamentul ar rămâne nelocuit.

— Nu. Ar trebui să subînchiriez, am spus. N-aș putea să-l iau fără bani.

Ea a făcut o grimasă delicată și și-a trecut mâna prin păr.

— Nu știu cum să-ți spun asta fără să te jignesc, dar oricât mi-ai da ar fi doar un gest simbolic, fiindcă nu am nevoie de bani.

— Tot nu aș putea să accept altfel.

— Atunci ia banii pe care ai vrea să mi-i dai mie și investește-i în Luca.

— Pot să te întreb de ce nu transformi apartamentul ăsta într-o proprietate care să-ți aducă un venit?

— Ne-am gândit la asta, a recunoscut Haven. Există o listă de așteptare, dar nu suntem siguri ce vrem să facem cu el până la urmă. Când și dacă o să angajăm un manager nou, atunci el sau ea o să fie nevoit să locuiască aici, așa că e nevoie ca apartamentul să rămână disponibil.

— De ce ați avea nevoie de un manager...

M-am gândit puțin și am tăcut, iar Haven mi-a zâmbit.

— Probabil că eu și Hardy o să încercăm să avem copii cât de curând.

— Un bărbat care chiar își dorește copii, am spus. Ce idee!

Jack n-a scos niciun sunet, dar a continuat să răsfoiască revista. M-am uitat la Haven și am ridicat din umeri.

— Mă mir că ești dispusă să faci asta pentru o necunoscută.

— Nu îmi ești chiar necunoscută, a spus ea pe un ton rezonabil. Până la urmă, o cunoaștem pe

verișoara ta, Liza, și Jack a ieșit cu sora ta.

— O dată, s-a auzit din sufragerie.

— O dată, a repetat Haven zâmbind larg. Ești prietena unei prietene. Ca să nu mai spun că...

Pe chipul ei a apărut o expresie gânditoare.

— Nu demult am trecut printr-o perioadă grea, printr-un divorț dificil. Câțiva oameni, printre care și Jack, m-au ajutat, așa că vreau să ajut și eu la rândul meu.

— Eu nu încercam să te ajut. Aveam nevoie de mână de lucru ieftină, a spus Jack.

— Stai o vreme aici, Ella, m-a îndemnat Haven. Poți să te muți chiar azi. N-ai nevoie decât de un pătuț pentru bebeluș și gata.

Mă simțeam nesigură și stânjenită. Nu eram obișnuită să cer ajutor sau să-l accept. Trebuia să-mi dau seama care ar fi fost posibilele complicații.

— Îmi dai puțin timp de gândire?

— Sigur, a spus ea, cu ochii strălucind. De curiozitate... ce ar spune femeia independentă?

Am zâmbit.

— De obicei nu-i cer sfatul și ei.

— Știu eu ce-ar spune.

Jack s-a apropiat de noi, ducând paharul gol. A pus o mână pe bufetul din mijlocul încăperii, atât de aproape de mine încât mai că-mi venea să mă feresc. Cu toate astea am rămas pe loc, atentă la orice mișcare a lui. Mirosea frumos, a ceva proaspăt și a cedru, un parfum masculin pe care mi-aș fi dorit să-l simt tot timpul.

— Ți-ar spune să faci ce e mai bine pentru Luca, a rostit Jack. Nu-i așa?

Am dat aprobator din cap și m-am sprijinit de bufet, apucându-mi coatele în palme.

— Atunci de ce să nu accepți? a spus el foarte încet.

Iar forța nota, mai insistent decât fusese vreodată vreun bărbat cu mine. Nu știu de ce, dar în loc să mă opun, mie - mi venea să mă las condusă de el. Am simțit că urma să roșesc și n-am îndrăznit să mă uit la el, așa că mi-am întors privirea către Haven, care îl urmărea cu foarte mare atenție pe fratele ei, de parcă el tocmai făcuse ceva nu tocmai obișnuit. După aceea și-a făcut de lucru cu paharul gol pe care-l ținea în mână și pe care l-a pus în chiuvetă. Ne-a spus că trebuia să se întoarcă la birou, fiindcă avea de semnat contracte și de participat la ședințe.

— Vă las pe voi să încuiați, a rostit pe un ton vesel. Poți să te gândești oricât ai nevoie, Ella.

— Mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Nici eu, nici Jack nu ne-am mișcat după ce ea a ieșit. Eram încordată pe scaunul meu înalt, cu degetele de la picioare strâns lipite de una dintre barele de jos. El s-a aplecat spre mine, până când mi s-a părut că-i simt răsuflarea în păr.

— Ai avut dreptate, am rostit cu o voce puțin răgușită. Chiar îmi place.

Am simțit mai mult decât am văzut că a dat din cap aprobator. Tăcerea lui m-a îndemnat să continui.

— Îmi pare rău că a divorțat.

— Singurul meu regret e că n-a făcut asta mai devreme și că eu n-am apucat să-l șterg de pe fața pământului pe nenorocit.

Tonul lui nu ascundea nicio urmă de bravadă, ci era calm și serios, lucru care mi-a dat o senzație neplăcută. Am ridicat privirea spre el.

— Nu poți să-i aperi întotdeauna pe cei pe care-i iubești, am spus.

— Da, am aflat și eu asta.

Nu m-a întrebat dacă aveam de gând să accept oferta lor. Cumva, știam deja amândoi.

— E foarte diferit de tot ce-am avut eu până acum, am reușit să spun după câteva momente. Eu nici măcar nu vizitez astfel de locuri, darămite să locuiesc într-unul. Nu e locul meu aici și nu am nimic în comun cu ceilalți locatari.

— Dar unde e locul tău? în Austin, cu Dane?

— Da.

— Mie mi se pare că el nu e de aceeași părere. Am făcut o grimasă.

— Asta a fost o lovitură sub centură.

Jack nu părea să regrete ce spusese.

— Cei care locuiesc aici sunt și ei oameni, Ella. Unii sunt amabili, alții, nu. Unii sunt inteligenți, alții strălucesc precum un chibrit ud într-o peșteră întunecată. Cu alte cuvinte, absolut normali. N-o să pățești nimic rău. O să-ți faci prieteni aici, a adăugat pe un ton mai blând.

— N-o să stau destul cât să cunosc lume. O să fiu ocupată cu Luca, evident, o să încerc s-o ajut

pe Tara să-și revină și o să lucrez, bineînțeles.

— Ai de gând să mergi până în Austin să-ți iei lucrurile, sau ți le aduce Dane?

— N-am prea multe, să știi. Cred că poate să mi le trimită el cu un curier. Poate că o să și vină în vizită peste câteva săptămâni.

L-am auzit pe Luca trezindu-se în camera de alături și am coborât imediat de pe scaun.

— E timpul să-i dau de mâncare și să-i schimb scutecul, am rostit, îndreptându-mă spre copil.

— Ce-ar fi să rămâi tu aici, și eu să mă duc la hotel și să-ți aduc bagajul? Predau și camera, ca să nu te mai coste încă o noapte.

— Dar mașina mea...

— Te duc eu mai târziu s-o iei. Odihnește-te acum.

Mi se părea o idee bună. Ultimul lucru pe care-l voiam era să mă urc cu Luca în mașină și să merg undeva, mai ales că era foarte cald afară. Eram obosită, iar în apartament era liniște și răcoare, i-am aruncat lui Jack o privire amuzată.

— Îți datorez deja cam multe.

— Încă un lucru n-o să conteze atât de mult, atunci.

M-a privit cum l-am scos pe Luca din scaun și l-am ridicat în brațe.

— Ai tot ce-ți trebuie?

— Da.

— Mă întorc repede. Ai numărul meu de mobil.

— Mulțumesc. Eu...

Îi eram recunoscătoare. Am scos din

buzunarul genții cu scutece o sticlă rece de lapte praf și am continuat:

— Nu știi de ce faci asta, mai ales după de ți-am creat atâtea neplăceri, dar îți mulțumesc.

Jack s-a oprit în dreptul ușii ca să mă mai privească o dată.

— Îmi ești simpatică, Ella, și respect ce faci pentru sora ta. Majoritatea ar fi fugit de responsabilitate în locul tău, n-ar fi riscat. Nu mă deranjează să ajut pe cineva care încearcă din răspuțeri să facă un lucru frumos.

Cât a lipsit Jack, eu m-am ocupat de Luca, apoi l-am plimbat prin apartament. Am intrat în dormitorul în care era un pat din fier forjat, acoperit cu dantelă antică, un cufăr din răchită pe post de noptieră și o lampă victoriană, sferică. Am pus copilul pe pat și m-am așezat alături de el, cu mobilul în mână.

Am format numărul Tarei, dar mi-a răspuns robotul, așa că i-am lăsat un mesaj:

— Bună, drăguța mea. Luca și cu mine suntem bine, stăm în Houston lunile următoare. Mă gândeam la tine și mă întrebam cum te simți. Și, Tara...

Mi s-a pus un nod în gât de durere și tandrețe pentru sora mea.

— Știi cam prin ce treci, cât de greu e să vorbești despre... Ei bine, despre mama, despre trecut și toate astea. Sunt mândră de tine. Faci ceea ce trebuie și să știi că o să-ți revii.

Am închis și am simțit cum îmi dau lacrimile,

Însă plânsul a dispărut când am văzut că micuțul Luca întorsese capul și se uita la mine inocent, întrebător. M-am apropiat și l-am sărutat pe creștet, peste părul întunecat și moale ca penajul unei păsări mici.

— Și tu o să fii bine, i-am spus.

Trupurile noastre au rămas lipite, adunând căldura, și am adormit amândoi, Luca visând orice visează bebelușii nevinovați, iar eu am lunecat în vise agitate de adult.

Am dormit mult mai adânc și mai mult decât mă așteptam sau decât intenționez, și când m-am trezit, în cameră era întuneric. Surprinsă că nu-l aud pe Luca, am întins mâna după el și un fior de panică m-a cuprins când am atins doar spațiul gol.

— Luca!

M-am ridicat în capul oaselor, respirând greu.

— Hei, a spus Jack, intrând și aprinzând lumina. Ușurel. Nu s-a întâmplat nimic, Ella, a spus el pe un ton scăzut, liniștitor. Copilul s-a trezit înaintea ta, așa că l-am dus în cealaltă cameră și te-am lăsat să mai dormi. Ne uitam la un meci.

— A plâns? am întrebat cu vocea îngroșată de somn, frecându-mă la ochi.

— Numai când a înțeles că echipa Astro o să piardă. I-am spus că nu-i rușine să plângi din cauza lor. Așa se formează legăturile între bărbații din Houston.

Am încercat să zâmbesc, dar eram epuizată și

nu tocmai trează de tot. Spre oroarea mea, când Jack s-a apropiat de mine am avut tendința să ridic brațele spre el. Dar nu era Dane, așa ceva ar fi fost foarte nepotrivit și era aproape șocant că mă gândisem la el într-o astfel de ipostază. Fusese nevoie de patru ani de confidențe câștigate cu greu și de riscuri emoționale ca eu și iubitul meu să ajungem la nivelul de intimitate la care eram atunci și nu-mi imaginam că aș putea avea o relație similară cu oricare alt bărbat.

Înainte să apuc să mă mișc, Jack a venit lângă pat și m-a privit cu blândețe. Eu m-am dat puțin înapoi, cu inima strânsă de bucurie, imaginându-mi pentru o clipă că are de gând să se aplece deasupra mea, că aveam să-i simt greutatea, atât de satisfăcătoare...

— Mașina ta ajunge în parcare rezidenților în câteva ore, mi-a spus încet. Am plătit pe cineva de la hotel ca să o conducă până aici.

— Mulțumesc. O să-ți dau banii...

— Nu e nevoie.

— Nu vreau să-ți fiu și mai datoare decât îți sunt deja.

El a clătinat din cap, părând amuzat.

— Uneori, Ella, e în regulă să te relaxezi și să-i dai voie altcuiva să facă un lucru frumos pentru tine.

Am clipit nedumerită când am auzit muzică de cameră venind din sufragerie.

— Ce ascultai?

— Am luat un DVD pentru Luca. „Mozart și marionete”.

Am zâmbit larg.

— La vârsta asta nu cred că Luca vede mai departe de douăzeci de centimetri în față.

— Așa se explică lipsa de interes. Eu credeam că, poate, îl preferă pe Beethoven.

A întins mâna spre mine ca să mă ajute să mă ridic, dar eu am ezitat înainte să accept. Puteam să mă ridic și singură. Era, totuși, nepolitic să ignor gestul.

Mâna mea se potrivea foarte bine într-a lui, cu degetul său mare peste al meu, cu palmele atingându-se ușor. M-am retras imediat ce am fost în picioare. Am încercat să- mi amintesc dacă mă simțisem atrasă de Dane la fel de repede și de tare. Nu... între noi fusese ceva lent, treptat, o desfășurare lentă și răbdătoare de forțe. Nu-mi plăceau deloc lucrurile care se mișcau prea repede.

— Bagajul tău e în sufragerie, mi-a spus Jack. Dacă ție foame, poți să comanzi ceva de la restaurantul de la etajul șapte. Dacă ai nevoie de orice, sun-o pe Haven. Am lăsat numărul ei lângă telefon. Nu ne vedem câteva zile, fiindcă plec din oraș.

Voiam să-l întreb unde se ducea, dar în loc de asta am dat din cap aprobator.

— Drum bun, am spus.

În ochii lui a strălucit o privire amuzată.

— Mulțumesc.

A plecat luându-și la revedere prietenește, iar plecarea sa atât de banală m-a dezamăgit puțin. Am intrat în sufragerie și am găsit valiza. Chitanța de la hotel era deasupra ei, într-un plic alb. Am deschis-o și m-am înfiorat când am văzut prețul, dar, uitându-mă peste cheltuielile incluse în ea, am observat că lipsea ceva: cina în cameră.

Probabil că plătise el, deși *căzuserăm* de acord să plătesc eu. Oare de ce se răzgândise? Din milă? Credea că nu-mi permit? Sau poate nu avusese niciodată intenția să mă lase să plătesc. Nedumerită și puțin enervată, am pus deoparte chitanța și l-am luat în brațe pe Luca. Ne-am uitat împreună la emisiunea cu marionete, iar eu am încercat să nu mă gândesc deloc la Jack Travis. Să nu mă întreb când avea să se întoarcă.

Zece

În zilele care au urmat mi-am sunat prietenii și le-am spus ce se întâmplase. Am repetat povestea surorii mele care născuse pe neașteptate parcă de o sută de ori, până când, într-un final, am ajuns să mă pricep foarte bine la varianta foarte scurtă. Majoritatea prietenilor mei m-a susținut, dar unii, ca de exemplu Stacy, n-au fost deloc mulțumiți că am ales să rămân în Houston. Mă simțeam vinovată la gândul că Dane primea mai multe comentarii și telefoane decât ar fi fost cazul. Reacțiile prietenilor noștri erau împărțite în funcție de sex. Femeile erau de părere că n-aș fi putut să fac altceva decât să am grijă de Luca, pe când bărbații erau mult mai înțelegători cu decizia lui Dane de-a nu-și asuma răspunderea pentru un copil cu care n-avea nicio legătură.

De neînțeles pentru mine, în unele discuții ajungeam să dezbatem dacă nu cumva ar fi trebuit să-l conving pe Dane să mă ia de nevastă, dacă nu cumva asta ar fi schimbat lucrurile.

— Ce crezi tu că ar fi fost diferit? am întrebat-o pe Louise, antrenora de fitness al cărei soț, Ken, era paramedic la Lake Travis. Chiar și dacă Dane s-ar fi însurat cu mine, tot nu și-ar fi dorit copii.

— Da, dar ar fi fost obligat să te ajute cu Luca, mi-a răspuns ea. Nu poți să-ți dai nevasta afară din casă într-o astfel de situație, nu?

— Nu m-a dat afară, am spus defensiv. Și nu l-aș forța niciodată pe Dane să facă un lucru doar pentru că am fi căsătoriți. Ar avea în continuare dreptul să facă propriile alegeri.

— Asta e o prostie, mi-a răspuns Louise. De asta te măriți, ca ei să nu mai poată să facă alegeri. Și le e mai bine așa.

— Da?

— Sigur.

— Și nici noi nu mai putem să facem alegeri după căsătorie?

— Nu. Noi avem și mai multă libertate, dar și siguranță. De asta femeile vor să se căsătorească mai mult decât bărbații.

Eram șocată de părerea lui Louise despre mariaj. M-am gândit că divorțul și căsătoria puteau să involueze într-un aranjament foarte cinic, dacă scoteai iubirea din ecuație. Și, ca un zid de cărămidă al cărui mortar se sfărâmă, căsniciile se deteriorau și se destrămau.

Am sunat-o pe mama, cam fără voie, ce-i drept, ca să-i povestesc despre Tara, despre copil și despre cum aveam să locuiesc în Houston o vreme, ca s-o ajut pe sora mea.

— După toți anii pe care i-ai petrecut alergând prin Austin, n-ai niciun drept să te plângi, mi-a spus mama.

— Nu mă plâng, și nici n-am alergat. Am

lucrat, am studiat și...

— Ia droguri, nu? Tara era așa de nevinovată, și prietenii ei bogați au târât-o în viața aia strălucitoare, plină de cocaină, așa că ea sigur a inhalat din greșeală și...

— Nu există să inspire cocaină din greșeală, mamă.

— A fost forțată, m-a repezit mama. Tu nu știi cum e să fii frumoasă, Ella. Nu știi câte probleme îți aduce frumusețea.

— Ai dreptate, n-am de unde să știu. Dar sunt destul de sigură că Tara nu se droga.

— Sora ta nu vrea decât atenție. Să te asiguri că știe. Eu nu-i plătesc niciun cent pentru vacanța asta de trei luni. Eu am nevoie de o vacanță mai mult decât oricine, să știi. Tot stresul pe care mi l-a cauzat situația asta... Pe mine de ce nu s-a gândit nimeni să mă trimită la un centru de înfrumusețare?

— Nu se așteaptă nimeni să plătești tu, mama.

— Atunci cine plătește?

— Nu știu încă, dar acum trebuie să ne concentrăm s-o ajutăm pe Tara să-și revină și să avem grijă de Luca. Sunt cu el într-un apartament mic și cochet.

— Unde e?

— Undeva în oraș. Nu e mare lucru.

M-am abținut să zâmbesc larg când m-am uitat la apartamentul de lux în care eram. Știam că, dacă mama ar fi aflat că stau pe 1800 Main,

ar fi venit acolo în jumătate de oră.

— Ar fi nevoie să-l renovez. Vrei să vii să mă ajuți? Poate mâine...

— Mi-ar plăcea, a spus ea repede, dar nu pot. Sunt prea ocupată. Trebuie să te descurci singură, Ella.

— Bine. Vrei să trec să-l aduc pe Luca pe la tine cândva? Sunt sigură că vrei să-l cunoști și tu.

— Da, dar să știi că iubitul meu vine din când în când fără să anunțe. Nu vreau să vadă copilul. Te sun eu când am o zi liberă.

— Foarte bine, fiindcă aș avea nevoie de cineva care să stea puțin cu el...

Mama a închis telefonul. Am sunat-o pe Liza ca să-i spun unde stau, iar ea s-a declarat impresionată și a devenit foarte curioasă.

— Cum ai făcut rost de așa un apartament? Te-ai culcat cumva cu Jack?

— Sigur că nu, am spus ofensată. Mă cunoști mai bine de-atât.

— Ei, mi se pare ciudat că familia Travis te-a lăsat să stai acolo așa, pur și simplu. Presupun că au destui bani ca să-și permită gesturi din astea. Probabil că pentru ei nu e mare lucru.

Persoana care m-a ajutat cel mai mult, nu doar emoțional, dar și în mod practic, a fost Haven Travis. Mi-a spus cum trebuia să fac ca să schimb contractul de utilități, unde să merg pentru lucrurile de care aveam nevoie și chiar mi-a recomandat o dădacă pe care o plăcea

cumnata ei.

Haven nu mă judeca și nici nu voia să se amestece în treburile altcuiva. Știa să asculte și avea simțul umorului. Mă simțeam în largul meu lângă ea, aproape la fel de bine ca și în preajma lui Stacy, și asta însemna ceva. M-am gândit că viața se revanșa pentru toți oamenii cu care pierdeai câteodată legătura scoțându-ți în cale uneori persoana potrivită, la momentul potrivit.

Am ieșit la prânz și la cumpărături de lucruri pentru bebeluș într-o după-amiază și ne-am plimbat de câteva ori împreună, dimineața, înainte să se instaleze căldura. Ne-am vorbit una alteia, cu precauție, despre viața fiecăreia și am descoperit că prietenia noastră era una dintre acelea rare, în care o persoană o înțelege aproape imediat pe cealaltă. Deși Haven nu vorbea prea mult despre căsnicia ei ratată, mi-a dat de înțeles că soțul ei fusese abuziv într-un fel sau altul. Știam de cât curaj avusese nevoie ca să iasă din relația aceea și să-și reconstruiască viața. Procesul avea să fie unul de lungă durată și, oricine ar fi fost ea, cea de dinainte, se schimbase în moduri semnificative.

Căsnicia aceea o făcuse pe Haven să se distanțeze de foștii ei prieteni, fiindcă unii nu știau cum să se poarte cu ea, iar alții se întrebau ce făcuse ca să atragă furia soțului. Unii nici măcar n-o crezuseră, gândindu-se că o femeie bogată nu putea să fie victima abuzurilor, de parcă banii ar fi fost un scut împotriva tuturor

felurilor de violență.

— Cineva a spus despre mine că, dacă soțul meu m-a bătut, înseamnă că eu am vrut asta, mi-a povestit ea odată.

Am tăcut amândouă, ascultând zgomotul roților căruciorului. Deși Houston nu era un oraș în care să te plimbi, existau câteva zone prin care puteai să faci asta, mai ales Rice Village, unde mai exista umbră și unde creșteau copaci. Am trecut pe lângă magazine și buticuri, restaurante și cluburi, saloane de coafură și magazine pentru copii. Prețurile mă făceau să amețesc. Incredibil cât se putea cheltui pe moda pentru copii!

M-am gândit la ce-mi spusese Haven și mi-am dorit să pot să-i răspund ceva, însă nu puteam s-o ajut decât spunându-i că eu o credeam.

— Pe oameni îi sperie să se gândească la abuz, la cât de ușor ar putea să fie răniți fără niciun motiv, am spus. Preferă să creadă că ai fost tu de vină cumva, ca să se asigure că ei înșiși nu pot să pățească așa ceva.

Haven a dat aprobator din cap.

— Cred că e și mai rău când abuzatorul e unul dintre părinții, fiindcă atunci copilul își imaginează că merită abuzul și poartă asta cu sine pentru totdeauna.

— Așa a pățit Tara.

Ea m-a privit atent.

— Și tu nu?

Am ridicat stânjenită din umeri.

— Eu am lucrat cu problema asta câțiva ani și cred că am redus-o la dimensiuni pe care pot să le gestionez. Nu mai sunt la fel de anxioasă ca înainte, dar, pe de altă parte, am probleme de atașament și mi-e greu să mă apropiu de oameni.

— Dar te-ai apropiat de Luca, mi-a atras ea atenția. Și asta doar în câteva zile, nu?

M-am gândit puțin, apoi am aprobat dând din cap.

— Cred că bebelușii fac excepție de la regula asta.

— Dar Dane? Ai fost cu el multă vreme.

— Da, dar în ultimul timp mi-am dat seama că relația, deși funcționează, nu duce nicăieri. E ca o mașină uitată pe alee, cu motorul pornit.

I-am povestit despre relația noastră deschisă, despre ce îmi spusese iubitul meu, cum că dacă ar fi încercat să mă constrângă în vreun fel, eu l-aș fi părăsit.

— Și așa e? a întrebat Haven în timp ce deschidea ușa cafenelei, ca eu să împing căruciorul înăuntru.

Ne-a cuprins un val de aer răcoros.

— Nu știu, am răspuns sincer, încruntându-mă puțin. S-ar putea să aibă dreptate. Poate că eu n-aș putea să fac față unei relații mai strânse. Poate că sunt alergică la orice înseamnă angajament.

Am lăsat căruciorul lângă o masă micuță și am ridicat acoperișul pliant ca să mă uit la băiețel, care dădea fericit din picioare la atingerea

aerului rece. Haven, încă în picioare, s-a uitat peste meniul scris cu creta pe o tablă neagră. Zâmbetul ei larg mi-a amintit de fratele său.

— Știu și eu, Ella? S-ar putea să fie vorba despre o problemă psihică mai profundă, sau poate că pur și simplu n-ai găsit încă bărbatul potrivit.

— Nu există niciun bărbat potrivit pentru mine.

M-am aplecat deasupra bebelușului și am rostit:

— În afară de tine, băutorule de lăptic.

I-am prins în mână unul dintre piciorușele goale și i l-am sărutat.

— Știi ce mă gândesc eu, Ella? În afară de să beau un mochaccino rece, cu mentă, cu frișcă și cu ciocolată rasă? Mă gândesc că, în situația potrivită, ai putea să scoți mașina aia pornită de pe alee oricând ai vrea.

Jack făcea parte din multe povești despre copilăria lui Haven. Așa cum fac de obicei frații mai mari, fusese pe rând un erou și un bandit. Cel mai adesea, bandit. La maturitate, într-o familie cu o dinamică atât de complexă, el și sora lui deveniseră buni prieteni.

Haven spunea că fratele lor mai mare, Gage, a fost mereu cel de la care tatăl lor a așteptat cel mai mult, dar care a primit și cele mai multe laude. Singurul copil al lui Churchill Travis din prima căsătorie, Gage muncise din greu ca să-i facă tatălui său pe plac, ca să devină fiul perfect.

Era serios, motivat, exagerat de responsabil. Leșise în evidență prin performanțe la o școală de elită, absolvise Universitatea din Texas și Școala de Afaceri de la Harvard. Cu toate acestea, fratele mai mare nu era nici pe departe la fel de aspru ca tatăl lor, ci dimpotrivă, avea o blândețe naturală și înțelegere pentru fragilitatea ființei umane, atitudini care lui Churchill Travis îi erau aproape cu totul străine.

Dintr-a doua căsnicie, care se încheiase cu moartea soției sale, Ava, bătrânul avea trei copii, pe Jack, pe Joe și pe Haven. Fiindcă Gage ducea pe umerii săi cea mai mare parte din responsabilitate, Jack avusese ocazia să se joace, să experimenteze, să fie liber și să-și facă prieteni. El fusese mereu primul care se lua la bătaie, dar și primul care întindea mâna ca să se împace. Făcuse o mulțime de sporturi, își fermecase profesorii ca să primească note mai bune decât ar fi meritat și se întâlnise cu cele mai frumoase fete din școală. Era un prieten loial, care-și plătea datoriile și nu-și călca niciodată cuvântul. Nimic nu-l înfuria mai tare decât cineva care nu se ținea de cuvânt când promitea ceva.

Atunci când Churchill se decisese că fii lui trebuie să afle ce e munca, îi trimisese să lucreze pământul, sub soarele arzător al Texasului, sau să construiască garduri din piatră în jurul terenurilor lor, până când mușchii le ardeau și pielea le căpătase un bronz adânc. Dintre cei trei

băieți, numai lui Jack îi plăcuse cu adevărat acest tip de muncă. Transpirația, praful, extenuarea fizică i se păreau purificatoare. Avea nevoie să-și măsoare forțele cu pământul, cu natura, așa că iubise întotdeauna activități ca vânătoarea, pescuitul și orice altceva l-ar fi scos din casa lor cu aer condiționat din River Oaks.

Haven nu avusese parte de astfel de lecții din partea tatălui ei, dar fusese supusă ideilor mamei sale despre ce însemna să fii o doamnă. În mod natural, Haven era băiețoasă și se ținea mereu după frații ei mai mari. Fiindcă între ea și Gage era o diferență semnificativă de vârstă, el avea mereu o atitudine ceva mai părintească la adresa ei și intervenea în favoarea sa atunci când simțea că e nevoie.

Jack, pe de altă parte, se luptase cu ea de multe ori, ca de exemplu atunci când sora lui intrase la el în dormitor fără să-i ceară voie și se jucase cu trenulețul. Atunci, Jack o strânsese tare de mână și, când ea îl pârâse, Churchill îl bătuse cu cureaua până când Haven începuse să plângă. Învățat cu masculinitatea texană, Jack se mândrise că n-a plâns deloc, iar tatăl lui îi spusese Avei că aveau cel mai încăpățânat băiat din lume.

— Seamănă prea mult cu mine, spusese Churchill, frustrat că nu reușea să-l motiveze pe băiatul rebel așa cum făcuse cu Gage.

Haven mi-a povestit cât de nefericită fusese când fratele lor mai mare plecase la internat. În

ciuda tuturor așteptărilor, Jack n-o persecutase după aceea. Într-o zi, când ea s-a întors plângând de la școală fiindcă un coleg se purta urât cu ea, Jack o ascultase, apoi plecase cu bicicleta ca să se ocupe de problemă. Celălalt băiat n-o mai deranjase niciodată pe Haven, ba chiar evitase să se mai apropie de ea.

O vreme au pierdut legătura, cât Haven a fost măritată cu un bărbat cu care tatăl ei nu era de acord.

— Nu am povestit nimănui prin ce treceam, a rostit ea cu o tristețe amuzată. Și eu sunt destul de încăpățânată. Am fost prea mândră ca să spun cuiva despre greșeala pe care o făcusem, și deja soțul meu îmi distrusese încrederea în mine în așa măsură că mi-era teamă și rușine să cer ajutor. Până la urmă am scăpat, iar Jack mi-a oferit o slujbă la compania lui, ca să mă ajute să-mi revin. Am devenit prieteni, camarazi, într-un fel în care nu am fost înainte.

Eram curioasă cum scăpase până la urmă, fiindcă-mi dădeam seama că trebuia să se fi întâmplat ceva foarte important, dar acela era un subiect de conversație care avea să fie discutat la momentul potrivit.

— Ce părere ai despre viața lui amoroasă? n-am rezistat și am întrebat-o. Crezi că o să se așeze vreodată la casa lui?

— Absolut. Lui Jack îi plac femeile cu adevărat, nu ca unui misogin care nu face decât să-și numere cuceririle, dar nu are de gând să-și ia

vreun angajament până când nu găsește pe cineva în care să fie sigur că poate să aibă încredere.

— Din cauza femeii care s-a măritat cu prietenul lui cel mai bun?

Ea mi-a aruncat o privire mirată.

— Ți-a povestit despre ea?

Am dat aprobator din cap.

— Jack vorbește extrem de rar despre ea. A fost o decepție foarte mare pentru el. Când cineva din familia Travis se îndrăgostește, se îndrăgostește tare, devine foarte pasionat, și nu toată lumea poate să aibă o astfel de relație.

— Eu chiar că n-aș putea, am spus râzând sec, în timp ce în mine ceva tresărea la ideea aceea.

Nu voiam să-l văd vreodată atât de pasional pe Jack Travis.

— Cred că se simte singur, mi-a spus Haven.

— Dar e foarte ocupat.

— Cred că oamenii cei mai ocupați sunt, adesea, cei mai singuri.

Am schimbat subiectul imediat ce am avut ocazia, fiindcă discuția despre Jack mă făcea să mă simt neliniștită și puțin iritată, așa cum pățeam când îmi doream ceva ce știam că nu-mi făcea bine.

Am vorbit cu Dane în fiecare seară la telefon, ca să-i povestesc despre noua mea viață și despre Luca. Deși el nu voia să aibă de-a face personal cu bebelușul, nu-l deranja să afle ce mai fac eu și cum am grijă de el.

— Crezi că o să vrei vreodată unul al tău? I-am întrebat pe Dane într-o seară, în timp ce stăteam pe canapea, cu Luca la piept.

— Nu pot să spun un „nu” categoric. S-ar putea ca, vreodată, să-mi doresc copii, dar mi-e greu să-mi imaginez așa ceva. Am deja parte de lucruri asemănătoare în munca mea pentru mediu și în grupurile de acte caritabile.

— Dar cum ar fi să crești un copil căruia să-i pese de lucrurile astea la rândul său? E și asta o cale de-a face lumea să fie un loc mai bun.

— Haide, Ella, știi că nu s-ar întâmpla așa. Copiii mei ar ajunge cu siguranță susținători ai partidului republican sau directori de companie petrolieră. Viața îți distruge întotdeauna chiar și cele mai bune intenții.

Am râs, imaginându-mi un preșcolar, copilul lui Dane, îmbrăcat într-un costum cu vestă, în miniatură, ducând un calculator în mână.

— Probabil că ai dreptate.

— Te gândești să faci și tu copii într-o zi?

— Nu, Doamne ferește, am spus imediat. Încerc să rezist până când o să pot să i-l dau pe Luca înapoi Tarei. Îmi doresc să dorm și eu o noapte întreagă sau să stau la masă fără să mă întrerupă nimeni și, doar o dată, aș vrea să ies din casă fără toate accesoriile astea. E o nebunie. Căruciorul, scutecele, șervețelele umede, cârpele de pus pe umăr după masă, baveți, biberoane... Am uitat cum e să-ți iei pur și simplu cheile și să ieși pe ușă. Plus că a

fost nevoie să-l programez de mai multe ori la pediatrie pentru control și pentru vaccinări... E bine că nu dorm, fiindcă am nevoie de mai mult timp ca să lucrez.

— Poate că e bine să aflî acum despre toate astea, ca să nu te întrebî niciodată cum ar fi fost să ai un copil al tău.

— Cred că e ca rubarba, i-am spus. Ori îți place foarte mult, ori nu poți s-o suferi.

— Eu nu pot s-o sufăr, a fost răspunsul lui.

La finalul primei mele săptămâni pe 1800 Main, încă mai învățam cum să duc o plasă de cumpărături, să împing căruciorul și să deschid uși. Era devreme, vineri seara, iar aglomerația era atît de mare încât am preferat să merg pe jos pînă la magazinul din apropiere decît să mai iau mașina. După scurta plimbare prin căldură, și eu, și Luca eram fierți ca niște homari. Mânerile de plastic ale pungilor de cumpărături îmi alunecau din mâinile transpirate, iar geanta cu scutece amenința să-mi cadă de pe umăr cînd am reușit să împing căruciorul în holul de la parterul clădirii. Copilul începuse deja să se agite.

— Știi, Luca, am spus cu răsufierea tăiată, viața o să ni se ușureze considerabil cînd o să înveți să mergi. Nu, fir-ar să fie! Nu începe să plîngi, că n-am cum să te iau în brațe acum. Doamne. Luca, te rog, liniștește-te...

Am blestemat, transpirată, și am împins căruciorul pe lângă biroul recepției.

— Domnișoară Varner, aveți nevoie de ajutor?
a întrebat recepționerul, dând să se ridice.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc. Suntem în regulă.

M-am strecurat printre ușile de sticlă și am ajuns la lift exact când se oprea la parter. Din el au ieșit doi oameni: o roșcată superbă, îmbrăcată într-o rochie albă minusculă și încălțată cu sandale aurii, și Jack Travis, la costum negru, cu o cămașă albă, strălucitoare, deschisă la gât, cu pantofi negri în picioare. Și-a dat seama dintr-o privire de dilema mea și în același timp a întins mâinile spre pungile de cumpărături și a oprit ușile liftului cu piciorul. Ochii căprui închis îi străluceau.

— Bună, Ella.

Mie mi s-a tăiat răsuflarea și m-am trezit zâmbindu-i larg, ca o toantă.

— Bună, Jack.

— Urci? Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc.

Am împins căruciorul în lift.

— Te ajutăm să ajungi acasă.

— Nu. Mă descurc...

— Nu durează decât un minut, a spus el. Nu te deranjează, nu, Sonya?

— Sigur că nu.

Femeia părea prietenoasă și amabilă. Mi-a zâmbit larg și a intrat din nou în lift. Nu puteam să-i reproșez nimic. Avea gusturi impecabile. Sonya era minunată, cu pielea ei perfectă,

strălucitoare, cu părul roșu aprins și cu corpul atât de bine proporționat. S-a aplecat ca să-l alinte pe bebelușul agitat, și decolteul ei amplu combinat cu figura frumoasă l-au făcut pe Luca să se liniștească.

— E un simpatic, a exclamat.

— E cam supărat fiindcă am ieșit la căldură.

— Ia uite ce de păr negru! Cred că seamănă cu tăticul lui.

— Așa cred și eu, am spus.

— Ce-ai mai făcut? m-a întrebat Jack. Cum e apartamentul?

— Foarte confortabil. Sora ta a fost minunată. Nu știi ce ne-am fi făcut fără ea.

— Mi-a spus că vă înțelegeți bine.

Sonya a ascultat conversația scurtă și mi-a aruncat o privire precaută, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce legătură era între mine și Jack. Am văzut momentul exact în care s-a hotărât că nu suntem în competiție. Nefardată, cu părul tuns banal și cu silueta nu tocmai longilină ascunsă sub un tricou larg, toată înfățișarea mea striga „proaspătă mămică”.

Liftul s-a oprit la etajul șase, iar Jack a ținut ușa cât timp eu am împins căruciorul afară din lift.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Te conducem până la ușă, a insistat el, păstrând sacoșele.

— Te-ai mutat de curând? m-a întrebat Sonya în timp ce mergeam spre apartament.

— Da, cam acum o săptămână.

— Ești norocoasă că locuiești aici, mi-a spus. Cu ce se ocupă soțul tău?

— De fapt, nu sunt măritată.

— Am înțeles, a rostit ea, încruntându-se.

— Am un iubit în Austin, am continuat, și mă mut înapoi acolo cam în trei luni.

Sonya a zâmbit din nou.

— Minunat! a rostit.

Am ajuns la ușă, iar eu am format codul de siguranță. Când timp Jack a deschis, eu am împins căruciorul înauntru și l-am ridicat pe Luca în brațe.

— Mulțumesc din nou, am spus, uitându-mă la el cum lăsa sacoșele pe măsuța de cafea.

— Ce frumos e decorat, a spus Sonya, aruncând o privire admirativă în jur.

— Nu pot să-mi asum meritul, am răspuns. Oricum, eu și Luca participăm din plin.

Am zâmbit obosit și am făcut semn spre colțul camerei, unde stătea o cutie mare de carton, lângă care erau așezate niște bucăți de lemn și de metal.

— Ce montezi acolo? m-a întrebat Jack.

— Un pătuț cu masă de schimbat scutece. L-am cumpărat din Rice Village zilele trecute, când am fost cu sora ta pe acolo. Din păcate ei cer o sută de dolari pentru asamblat, așa că le-am spus că mai bine-l montez singură. Cei de la livrări au adus cutia asta cu părțile componente și niște instrucțiuni pe care încă nu le-am

priceput. Am găsit indicații în japoneză, franceză și germană, dar nimic în engleză, așa că acum îmi doresc să fi plătit suta aia de dolari în plus.

Mi-am dat seama că vorbeam prea mult, am zâmbit și am ridicat din umeri.

— Dar mie-mi plac provocările.

— Hai să mergem, Jack, l-a chemat Sonya.

— Da, a răspuns el, dar a rămas pe loc și s-a uitat de la mine la grămada de bucăți de lemn.

Momentul acela de tăcere mi-a făcut inima să tresară înfundat. Jack s-a uitat din nou la mine și a dat scurt din cap, dându-mi de înțeles că avea de gând să se întoarcă. Nu voiam așa ceva.

— Mergeți, am spus pe un ton vesel. Distracție plăcută.

Sonya a zâmbit.

— Pa!

L-a luat pe Jack de braț și l-a tras afară din apartament.

Trei ore mai târziu, Luca mă privea dintr-un leagăn pentru bebeluși, în timp ce eu stăteam pe podea, înconjurată de bucăți din pătuțul lui. Terminasem cu cina - spaghete cu sos tomat, carne de vită și busuioc proaspăt. Când se răcea ce-mi rămăsese aveam de gând să le congelez în porții pentru o persoană.

Mă săturasem deja de Mozart și marionete, așa că am conectat ipod-ul la boxe și în aer se auzea vocea groasă și senzuală a Ettei James.

— Ce e atât de frumos la blues, i-am spus lui Luca, oprindu-mă să iau o înghițitură de vin, e că

transmite atâtea emoții, atâta iubire, atâta dorință liberă. Nimeni nu e suficient de curajos ca să trăiască așa, poate cu excepția muzicienilor.

Am auzit o bătaie la ușă.

— Cine să fie? Ai invitat tu pe cineva și nu mi-ai spus?

M-am ridicat, cu paharul de vin în mână, și am mers în picioarele goale prin apartament, spre intrare. Purtam o pijama de culoarea fondantelor și îmi scosesem lentilele de contact ca să-mi pun ochelarii. M-am ridicat pe vârfuri și m-am uitat pe vizor, apoi am tresărit când am văzut conturul familiar al capului unui bărbat.

— Nu sunt îmbrăcată pentru oaspeți, am spus fără să deschid.

— Lasă-mă să intru chiar și așa.

Am descuiat și am deschis. În fața mea era Jack Travis, acum îmbrăcat în blugi și cu un tricou alb, ținând în mână o cutie din pânză, uzată de atâta folosință. Privirea lui m-a măsurat încet, de sus în jos.

— Ai reușit să montezi pătuțul?

— Încă lucrez la el, am spus, încercând să-mi ignor bătăile grăbite ale inimii. Unde-i Sonya?

— Am ieșit la cină și după am dus-o acasă. Acum m-am întors.

A ridicat puțin din umeri, privindu-mă fix.

— Pot să intru?

Voiam să-l refuz. Simțeam că între noi era ceva, ceva care ar fi necesitat negocieri,

compromisuri. Nu eram pregătită pentru așa ceva, dar nu găseam niciun motiv pentru care să nu-l primesc. Am făcut un pas nesigur în spate.

— Ce ai în geantă?

— Scule.

Jack a intrat în apartament și a închis ușa. Se mișca precaut, de parcă s-ar fi aventurat într-un mediu necunoscut, periculos.

— Bună, Luca, a rostit încet, aplecându-se lângă copil.

A mișcat puțin leagănul, iar bebelușul a scos niște sunete fericite și a dat din piciorușe. Atent în continuare la copil, Jack mi-a spus:

— Asculți Etta James.

Am încercat să par degajată:

— În situațiile în care e nevoie să asamblez lucruri, îmi place să ascult blues. John Lee Hooker, Bonnie Raitt...

— L-ai ascultat vreodată pe cei de la Deep Ellum? Blues din Texas... Blind Lemon Jefferson, Leadbelly, T-Bone Walker?

Am răspuns greu, fiindcă eram atentă la felul în care tricoul i se întinsese peste umerii lați și pe spatele puternic.

— Am auzit de T-Bone Walker, dar nu și de ceilalți.

Jack s-a uitat în sus, spre mine.

— Ai ascultat vreodată „See That My Grave Is Kept Clean”?

— Credeam că ăsta e un cântec al lui Bob Dylan.

— Nu, el îl cântă doar. A fost scris de Blind Lemon. O să-ți fac un CD, fiindcă nu-i ușor de găsit.

— Nu mă așteptam ca un băiat crescut în River Oaks să știe atât de multe despre blues.

— Ella, draga mea, blues-ul e despre un bărbat bun și nefericit. Avem destui din ăștia în River Oaks.

Îmi plăcea foarte mult vocea lui baritonală, care părea că ajunge în locuri ascunse din mine și zăbovește acolo, îmi venea să mă așez pe podea, lângă el, și să-mi trec mâinile prin părul lui des, tuns scurt, apoi să-l apuc pe după gât și să-i cer să-mi spună tot. Despre blues, despre cum cineva i-a frânt inima, despre ce-l sperie mai tare și despre tot ce-a vrut să facă dar n-a apucat.

— Miroase bine, a rostit el.

— Am făcut spaghete mai devreme.

— Și mai ai?

— Tocmai te-ai întors de la cină.

Pe chipul lui a apărut o expresie chinuită.

— E unul dintre locurile alea cu pretenții. Am mâncat o porție de pește de mărimea unei piese de domino și, poate, o lingură de risotto. Sunt mort de foame.

Am râs când i-am văzut expresia.

— Îți pregătesc o farfurie de spaghete.

— Și între timp eu lucrez la pătuț.

— Mulțumesc.

— Am pus toate piesele conform diagramei,

dar fără instrucțiuni în engleză...

— Nu avem nevoie de instrucțiuni.

Jack s-a uitat puțin pe cărticică, apoi a aruncat-o cât colo și a început să caute printre piesele din lemn vopsit.

— E destul de simplu.

— Simplu? Tu nu vezi ce de tipuri de șuruburi sunt în punga aia?

— Ne descurcăm noi.

A deschis geanta din pânză și a scos din ea o șurubelniță electrică fără fir, făcându-mă să mă încrunt.

— Știi că patruzeci și șapte la sută din accidente la mână sunt cauzate de folosirea unor unelte de mare putere, acasă?

Jack a montat mașinăria cu mișcări experte.

— Mulți se lovesc la mână și când închid ușa, dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să mai folosim ușile.

— Dacă Luca începe să plângă din cauza zgomotului o să fie nevoie să folosești o șurubelniță obișnuită.

El a ridicat din sprâncene.

— Dane nu folosește unelte de mare putere?

— De obicei, nu. Cu excepția unei veri în care a construit în New Orleans, cu Habitat for Humanity, și asta fiindcă era la cinci sute de kilometri de mine.

Jack a zâmbit puțin.

— Care e problema ta cu șurubelnițele electrice, scumpo?

— Nu știu. Nu sunt obișnuită cu ele, atâta tot. Mă agită. N-am avut un frate sau un tată care să folosească așa ceva.

— Ei bine, atunci nu știi un lucru important, Ella. Nu poți să stai între un texan și uneltele lui. Ne plac cele mari, care absorb tot curentul din circuitul național. Ne place să luăm mic-dejunul la restaurante de pe marginea șoselei, ne plac obiectele mari, în mișcare, fotbalul de luni seara și poziția misionarului. Nu bem bere fără alcool, nu conducem mașini mici și nu recunoaștem că știm mai mult de cinci, șase culori. Și nu ne epilăm pe piept. Niciodată.

A ridicat șurubelnița electrică.

— Acum lasă-mă pe mine să fac treaba asta de bărbat și tu mergi în bucătărie. Crede-mă, e aranjamentul perfect.

— Luca o să plângă, l-am avertizat.

— Ba nu. O să-i placă foarte mult.

Spre dezgustul meu total, Luca n-a scos niciun sunet și l-a urmărit mulțumit pe Jack cum asambla patul. Am încălzit spaghetetele și sosul și am pregătit o farfurie pe care am așezat-o pe bufet.

— Hai, Luca, am spus, luând în brațe bebelușul și ducându-l în bucătărie. Hai să-l distrăm pe omul din Cromagnon cât mănâncă.

Jack a mâncat cu poftă din spaghetetele aburinde, scoțând sunete apreciative. A terminat cel puțin un sfert din porție înainte să ridice privirea spre mine.

— Sunt foarte bune! Ce altceva mai știi să gătești?

— Nu prea multe. Câteva tocănițe, paste, ciorbă. Știi să fac pui la rotisor.

— Știi să pregătești și friptură la cuptor?

— Da.

— Mărită-te cu mine, Ella.

M-am uitat în ochii lui căprui, păcătoși, și, chiar dacă știam că glumea, am simțit ceva pulsând în mine, iar mâinile au început să-mi tremure.

— Da, sigur, am spus pe un ton vesel. Vrei și niște pâine?

După cină, Jack s-a întors pe podea și a asamblat pătuțul cu o îndemânare născută clar din experiență. Se descurca de minune la sarcinile de genul acela, avea încredere în sine și era eficient. Trebuia să recunosc că mia plăcut să-l privesc cu mânecele suflecate deasupra brațelor acoperite cu o peliculă de păr subțire și îngenuncheat în fața ramei din lemn, cu trupul lui athletic și bine făcut. M-am așezat aproape, cu un pahar de vin în mână, și l-am ajutat întinzându-i șuruburile de care avea nevoie. Din când în când mă apropiam destul cât să-i simt parfumul, o combinație atrăgătoare de piele curată și aroma sa masculină. Din când în când blestema dacă mai scăpa câte un șurub, dar își cerea imediat scuze.

Jack Travis era o noutate pentru mine, un bărbat de modă veche, foarte masculin. Niciunul

dintre băieții cu care fusesem eu la facultate nu era mai mult decât atât, băieți care încercau să-și dea seama cine erau și care le era locul pe lume. Dane și prietenii lui erau sensibili, atenți la mediu, mergeau pe bicicletă și aveau conturi de Facebook. Nu puteam să mi-l imaginez pe Jack Travis scriind pe un blog sau căutându-se pe sine și era destul de clar că nu-l interesa dacă hainele lui erau produse din fibre naturale.

— Jack, am spus gânditoare, tu crezi că femeile îți sunt egale?

El a potrivit o bară de lemn deasupra ramei pătuțului.

— Da.

— Ai lăsat vreodată vreo femeie să plătească pentru cină?

— Nu.

— De asta nu apare ce am comandat în cameră pe nota mea de plată?

— Nu las niciodată o femeie să-mi plătească masa. Am spus că te las pe tine fiindcă știam că numai așa m-ai fi lăsat să rămân.

— Dacă tu le consideri egale pe femei, atunci de ce să nu mă lași să plătesc eu cina?

— Pentru că eu sunt bărbatul.

— Dacă ar fi să alegi pe cine să angajezi dintre un bărbat și o femeie, ca director pentru unul dintre proiectele tale, dar ai știi că femeia e tânără și încă poate să aibă copii, l-ai alege pe bărbat în locul ei?

— Nu. L-aș alege pe acela dintre ei care ar fi

mai competent.

— Și dacă ar fi egali din toate punctele de vedere?

— Nu aș considera un dezavantaj posibilitatea să rămână însărcinată, mi-a răspuns el zâmbind nedumerit. Ce încerci tu să afli?

— Mă întrebam unde te situezi pe scala evoluției.

— Cât de sus am ajuns?

— Nu m-am decis încă. Spune-mi părerea ta despre corectitudinea politică.

— Nu sunt împotriva, dar chiar și un lucru mic poate să te ducă departe. Stai puțin...

Șurubelnița a scos un sunet ascuțit cât timp Jack a montat un element de legătură din metal. S-a oprit și s-a uitat la mine zâmbind larg.

— Altceva?

— Ce îți dorești tu de la o femeie?

— Vreau o parteneră loială, iubitoare, căreia să-i placă să petreacă timp cu mine, mai ales în aer liber. Și nu m-ar deranja dacă ar vâna.

— Sigur n-ai fi mai fericit cu un labrador? am întrebat.

Jack a terminat de montat pătuțul foarte repede. L-am ajutat, ținând părțile mai mari cât timp el le prindea și le ranforșa.

— Cred că în patul ăsta ar putea să doarmă și un pui de elefant, și tot nu s-ar rupe.

— Îl vrei aici sau în dormitor? m-a întrebat Jack.

— Dormitorul e foarte mic, așa că l-aș prefera

aici. E ciudat să ai un pătuț în sufragerie?

— Deloc. E și casa copilului.

Cu ajutorul lui Jack am mutat patul lângă canapea și am pus un cearceaf peste saltea, apoi l-am așezat cu blândețe pe copilașul adormit și l-am învelit cu o păturică. Am dat drumul jucăriei mobile de deasupra, făcând să se rotească ursuleți și borcane cu miere și să se audă o melodie liniștită.

— Pare confortabil, a șoptit Jack.

— Nu-i așa?

Am simțit un val de recunoștință când l-am văzut pe Luca așezat așa de bine în pătuțul lui. Orașul întunecat era afară, aglomerat, cu trafic și oameni care beau și dansau în timp ce asfaltul elibera căldura adunată peste zi, dar noi eram în locul acela răcoros și apărat, așa cum trebuia să fie.

Trebuia să umplu biberoanele și să mă pregătesc pentru noapte. Aveam deja obiceiurile noastre, iar mie baia și mersul la culcare al bebelușului începuseră să mi se pară foarte reconfortante.

— A trecut multă vreme de când n-am mai avut grijă de un copil mic, am spus, abia dându-mi seama că vorbeam cu voce tare.

Am apucat marginea de sus a pătuțului.

— N-am mai făcut asta de când eram eu însămi un copil. Drept răspuns, Jack și-a așezat încet mâna peste mâna mea, cuprinzând-o în căldura sa. Înainte să apuc să ridic privirea, însă,

el s-a îndepărtat și a început să-și strângă uneltele. A adunat metodic toate resturile de carton și de plastic și le-a pus în cutia dreptunghiulară în care venise patul, apoi a ridicat-o cu o mână și a dus-o spre ușă.

— O arunc eu.

Am zâmbit și m-am apropiat ca să-l conduc.

— Îți mulțumesc mult, Jack. Pentru tot. Eu...

Probabil că vinul îmi ștersese orice urmă de bun simț, pentru că m-am ridicat pe vârfuri și l-am îmbrățișat așa cum aș fi făcut cu Tom sau cu altul dintre prietenii lui Dane. A fost o îmbrățișare amicală, dar fiecare terminație nervoasă din trupul meu a strigat „Greșeală!” imediat ce pieptul meu l-a atins pe al lui și s-a lipit ca o frunză umedă de asfalt.

Jack m-a cuprins cu brațele și m-a strâns mai aproape. Era atât de mare și de cald, și îmbrățișarea lui mi-a făcut atâta plăcere încât m-am crispat, speriată. Răsuflarea lui caldă îmi ajungea pe obraz și îmi făcea inima să bată repede. Mi se părea că spațiul dintre fiecare două bătăi era sufocat de dorință. Am tresărit și m-am retras puțin, lipindu-mi fața de umărul lui.

— Jack, am rostit abia auzit, nu îți făceam avansuri.

— Știu.

Una dintre mâinile lui m-a apucat cu blândețe de ceafă, iar degetele i s-au împletit în părul meu moale, făcându-mă să-l privesc.

— Nu e complet vina ta că eu aleg să

interpretez așa gestul tău.

— Jack, nu...

— Îmi plac ăștia, a rostit atingându-mi rama ochelarilor și apucând cu grijă de marginea lor. Foarte mult. Dar sunt în drum.

— În drum? am întrebat încordată atunci când el mi i-a scos de pe nas.

— Nu te mișca, Ella.

Și s-a aplecat spre mine.

Unsprezece

Dacă aș fi gândit rațional, nu aș fi permis așa ceva. Gura lui Jack a atins-o lent pe a mea, apoi el m-a sărutat, apăsând cu blândețe. M-am mișcat în brațele lui până când am găsit o poziție perfectă, neașteptată, care m-a făcut să tresar de plăcere. Mi s-au înmuiat genunchii, dar n-a contat, fiindcă el mă strângea la piept. Eram în siguranță. Una dintre mâinile lui mi-a atins cu nesfârșită grijă obrazul.

De fiecare dată când încercam să pun capăt sărutului, el insista să rămân aproape de el, gustându-mă încet. Era ceva atât de diferit de lucrurile cu care eram eu obișnuită încât aproape că nu mi se părea că e doar un sărut. Mi-am dat seama că sărutările mele cu Dane deveniseră ca un fel de semne de punctuație, ghilimele sau

punctul de la capătul câte unei propoziții. Jack era mai blând, mai pasional și mai insistent, mă săruta înflăcărat, era nou și copleșitor, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. L-am apucat pe după umeri, i-am mângâiat părul mătășos.

El a inspirat grăbit, apoi a întins mâna și mi-a prins în palmă posteriorul îmbrăcat în pijama, trăgându-mă spre el, lipindu-mă de trupul lui. Forța sa era șocantă, electrizantă. El era tare, dur, peste tot. Deținea controlul, era cu mult mai puternic decât mine și voia ca eu să știu asta.

M-a sărutat până când senzațiile au început să alunece în direcții spre care eu nu puteam să merg, revărsându-se și alunecând întunecat. Am simțit un dor disperat adunându-se în trupul meu și am înțeles în sfârșit că, dacă mă culcam cu bărbatul acela, el avea să-mi ia totul. Toate apărările pe care mi le construise aveau să fie distruse.

Tremurând, l-am împins și am reușit să întorc capul destul cât să spun cu răsuflarea tăiată:

— Nu pot. Nu. Destul, Jack.

El s-a oprit imediat, dar m-a ținut în continuare în brațe, respirând repede. Nu puteam să mă uit la el, și am rostit cu greu:

— N-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva.

— Mi-am dorit să fac asta de când te-am văzut prima dată.

M-a strâns mai tare în brațe și s-a aplecat până când gura i-a ajuns aproape de urechea mea, apoi a șoptit:

— Și tu la fel.

— Ba nu mi-am dorit. Nu-mi doresc asta.

— Ai nevoie să te mai și destinzi, Ella.

Eu am răs indignată.

— Crede-mă că nu am nevoie să mă destind.

Am nevoie...

Am tăcut brusc și am inspirat uimită când el m-a tras mai aproape și mi-a lipit șoldurile de ale lui. Simțurile mele nu puteau să facă față atâtor senzații. Spre rușinea mea nemăsurată, mi-am legănat șoldurile spre el înainte să apuc să mă opresc, fiindcă pasiunea și instinctul au luat locul bunăcuviinței.

El a simțit răspunsul meu instinctiv și a zâmbit, cu buzele lipite de obrazul meu îmbujorat.

— Ar trebui să fii cu mine. Ți-ar folosi.

— Cât de infatuat ești! Nu mi-ar folosi deloc, cu fripturile tale, cu uneltele electrice și cu libido-ul tău care are deficit de atenție... Pun pariu că ai permis de port-armă. Recunoaște că am dreptate.

Parcă nu reușeam să tac. Vorbeam prea mult, respiram prea repede și tremuram precum o jucărie cu cheiță, întoarsă până la limita mecanismului.

Jack mi-a atins cu buzele un loc sensibil din spatele urechii.

— De ce contează asta?

— Deci răspunsul e da? Probabil. Doamne! Contează pentru că... Oprește-te! Contează

pentru că eu nu pot să mă culc decât cu un bărbat care mă respectă, pe mine și opiniile mele. Eu...

M-am oprit și am scos un sunet nearticulat când el mi-a mușcat ușor pielea.

— Te respect, mi-a șoptit. Pe tine și opiniile tale. Te consider egala mea. Îți respect mintea și îmi plac cuvintele alea mari pe care-ți place să le folosești. Cu toate astea, îmi doresc și să-ți rup hainele și să fac sex cu tine până când țipi și plângi și-l vezi pe Dumnezeu.

Mi-a atins lent gâtul cu buzele, de sus în jos, iar eu am tresărit neajutorată, cuprinsă de plăcere. El mi-a apucat șoldul și m-a ținut pe loc.

— O să-ți arăt ce înseamnă să te simți bine, Ella, începând cu niște sex de calitate, din acela după care să nu mai știi nici cum te cheamă.

— Sunt cu Dane de patru ani, am reușit să spun. El mă înțelege în feluri în care tu nu mă înțelegi.

— Pot să învăț despre tine.

Mi s-a părut că un lucru din interiorul meu începe să se destrame, transformându-se într-un fel de moliciune în jurul căreia tot trupul mi s-a încordat. Am închis ochii și mi-am stăpânit un suspin.

— Când mi-ai oferit apartamentul, am spus încet, mi-ai dat de înțeles că nu ai motive secrete. Nu-mi place poziția în care mă pui, Jack.

El a ridicat privirea, apoi mi-a sărutat vârful nasului.

— Ce poziție ai prefera tu?

Am deschis larg ochii și, cumva, am reușit să scap din brațele lui. Pe jumătate așezată, pe jumătate alunecând pe marginea canapelei, am arătat spre ușă cu mâna tremurând.

— Pleacă, Jack.

Era al naibii de atrăgător, așa, cu părul răvășit și cu hainele în dezordine.

— Mă dai afară?

Nu-mi venea nici mie să cred.

— Te dau afară.

Expresia lui s-a transformat imediat într-una dezamăgită.

— Mai avem lucruri de discutat.

— Știi, dar, dacă te las să mai stai, mă tem că n-o să vorbim despre mare lucru.

— Și dacă ți-aș promite că nu te ating?

Ne-am privit în ochi, și parcă întreaga încăpere a fost cuprinsă de o căldură volatilă.

— Ai minți, am spus.

Jack și-a dus mâna la ceafă și a făcut o grimasă nemulțumită.

— Ai dreptate.

Am făcut semn cu capul spre ușă.

— Te rog, pleacă.

El a rămas nemișcat.

— Când te mai văd? Mâine seară?

— Mâine lucrez.

— Poimâine?

— Nu știu. Am multe de făcut.

— Fir-ar să fie, Ella! a rostit el, îndreptându-se

spre ușă. Poți să amâni pentru moment, dar tot o să fie nevoie să găsești o soluție la un moment dat.

— Eu cred în amânare, i-am spus. De fapt, eu amân chiar și să amân.

Jack mi-a aruncat o privire plină de promisiuni, apoi a plecat, luând cu el cutia goală a pătuțului.

Am făcut ordine în bucătărie, încet, apoi am șters dulapurile și i-am pregătit biberoanele lui Luca, uitându-mă din când în când la telefon. Era aproape ora la care trebuia să vorbesc cu Dane, însă el tot nu suna. Oare trebuia să-i spun despre ce se întâmplase între mine și Jack? Oare o relație deschisă îți permitea să ai secrete? Ce rost ar fi avut să-i spun despre cum mă simțeam atrasă de altul?

M-am gândit și m-am răzgândit, și până la urmă am decis că aveam să-i spun lui Dane despre sărut numai dacă ar fi urmat și altceva, dacă începeam o relație cu Jack. Ceea ce nu voiam să fac. Sărutul n-avea nicio însemnătate, așa că alegerea cea mai înțeleaptă și, de altfel, cea mai ușoară, era să mă prefac că nu se întâmplase nimic și să amân discuția până când uitam ce se întâmplase.

În ziua următoare am sunat-o pe sora mea. Am fost frustrată, dar nu prea surprinsă, când am aflat că Tara nu îi dăduse încă acordul doctoriței Jaslow să îmi vorbească.

— Știi că nu o să fac nimic împotriva intereselor tale, i-am spus. Nu vreau decât să te

ajut.

— Mă descurc foarte bine singură. Poți să vorbești cu ea mai târziu. Eventual. Nu e ceva de care să am nevoie chiar acum.

În tonul ei se simțea o defensivitate pe care o înțelegeam prea bine. Și eu simțisem așa, trăisem cu sentimentul acela, cam un an de la începutul terapiei. Odată ce-ți dai seama că ai dreptul la intimitate, devii repede foarte rezervat. Sigur că Tara nu voia să mă implice. Pe de altă parte, aveam nevoie să știu ce se întâmpla.

— Poți să-mi spui puțin despre ce se întâmplă, ce faceți?

A urmat o tăcere lipsită de entuziasm, după care sora mea a răspuns:

— Am început să iau un antidepresiv.

— Foarte bine. Simți vreo diferență?

— În principiu își face efectul abia după câteva săptămâni, dar cred că pe mine a început deja să mă ajute. Am vorbit mult cu doctorița Jaslow. Ea spune că felul în care am fost noi crescute nu e deloc normal sau sănătos. Când propria ta mamă e nebună, te neglijează și intră în competiție cu tine, trebuie să te lămurești care au fost efectele atitudinii ei asupra ta și după aceea să lucrezi ca să începi să te simți mai bine. Dacă nu...

— Dacă nu, am putea să ajungem să repetăm ce-a făcut ea, am completat eu încet.

— Da. Vorbesc cu doctorița despre unele

lucruri care m-au deranjat mereu.

— Ca de exemplu...

— Ca de exemplu felul în care mama a spus mereu că eu sunt cea frumoasă și că tu ești cea deșteaptă. Am făcut multe greșeli prostești din cauza asta.

— Știu, draga mea.

— Poate că n-o să fiu niciodată chirurg neurolog, dar sunt mai inteligentă decât crede mama.

— Nu ne cunoaște pe niciuna dintre noi, Tara.

— Vreau să-i vorbesc despre toate astea, să încerc s-o fac să înțeleagă ce ne-a făcut, dar doctorița mea spune că probabil n-o să-i fie clar niciodată. Oricât i-aș explica, mama ar nega sau ar spune că nu-și amintește.

— Sunt de acord. Nu putem decât să ne rezolvăm noi însene problemele pe care le avem.

— Fac asta și aflu multe lucruri pe care nu le știam. Mă simt din ce în ce mai bine.

— Bravo, fiindcă lui Luca îi e dor de mămica lui.

Tara mi-a răspuns pe un ton timid și entuziast, care m-a impresionat:

— Chiar crezi asta? L-am avut atât de puțin că nu știu dacă o să-și mai amintească de mine.

— L-ai purtat timp de nouă luni, Tara. Îți cunoaște vocea și ritmul inimii.

— Doarme toată noaptea?

— Aș vrea eu, am răspuns pe un ton amuzat. De obicei se trezește cam de trei ori pe noapte,

cel puțin. Am început să mă obișnuiesc și dorm atât de ușor încât mă trezesc imediat, la orice zgomot ar face, oricât de ușor.

— Poate e mai bine că-l ai la tine. Eu nu m-am priceput niciodată să mă trezesc repede.

Eu am râs.

— Începe repede să plângă. Crede-mă că te face să sari din pat precum o felie de pâine din prăjitor.

Am făcut o pauză, apoi am întrebat cu precauție:

— Crezi că Mark o să vrea să-l vadă vreodată?

Brusc, orice legătură dintre noi s-a rupt. Vocea Tarei a devenit plată, rece:

— Nu Mark e tatăl. Ți-am spus că nu are tată. Luca e numai al meu.

— Nu cred că a crescut în răsadurile de varză, Tara. Cineva tot a participat la conceperea lui și, oricine ar fi fost, îți datorează puțin ajutor. Ba mai important, i-l datorează lui Luca.

— Dar asta e treaba mea.

Mi-a fost greu să nu-i atrag atenția, în tăcerea care a urmat, că mă pusese să-l cresc pe Luca pe propria mea cheltuială și că era, măcar în parte, și treaba mea.

— Există multe detalii practice despre care n-am vorbit, Tara. Dacă tăticul lui Luca te ajută, dacă ți-a promis ceva...

Trebuie să legalizeze promisiunea asta. Într-o bună zi, băiatul o să vrea să știe...

— Hai să nu discutăm acum, Ella. Trebuie să

Închid. Am întârziat la o oră de aerobic.

— Dar dacă mă lași doar să...

— Pa.

Telefonul a rămas tăcut în mâna mea.

Supărată, îngrijorată, m-am îndreptat către grămăjoara de facturi și reviste de pe bufetul din bucătărie și am găsit bucata de hârtie pe care mi-o dăduse Jack, cu numărul de telefon al „Frăției adevărului etern”.

M-am întrebat care era responsabilitatea mea în situația aceea. Mi-era clar că Tara nu putea să ia decizii de viitor. Era vulnerabilă și probabil că Mark Gottler o păcălise, făcând-o să creadă că o să aibă grijă de ea și de copil, că o să le dea bani pe termen nelimitat. Poate că de asta o și alesese pe ea, fără să se teamă de consecințe, fiindcă Tara părea că nu are pe nimeni. Dar sora mea mă avea pe mine.

Doisprezece

În următoarele două zile am tot sunat la „Frăția adevărului etern” și am tot cerut să stabilesc o întâlnire cu Mark Gottler, dar tot ce-am primit au fost răspunsuri evazive, tăcere sau scuze greu de crezut.

Nu mi se permitea accesul. Știam că avea să-mi fie imposibil să mă întâlnesc singură cu Gottler, care era foarte sus în ierarhia administrativă a bisericii, ferit, adăpostit de muritorii de rând.

Când i-am spus lui Dane despre problemă, el mi-a spus că s-ar putea să cunoască pe cineva care să mă ajute. Biserica avea o rețea extinsă de cauze caritabile, și un prieten vechi de-ai lui avea ceva legături cu ramura companiei din America Centrală. Din păcate, eforturile lui n-au dat roade, iar eu am ajuns din nou de unde plecasem.

— Ar trebui să-l rogi pe Jack să te ajute, mi-a spus Haven vineri, după ce s-a întors acasă de la serviciu. E genul de problemă la care el se descurcă foarte bine. Cunoaște pe toată lumea și nu-l deranjează să ceară cuiva o favoare. Dacă nu mă înșel, cred că inclusiv compania noastră are ceva contracte cu biserica asta.

Eram împreună în apartamentul pe care-l împărțea cu logodnicul ei, Hardy Cates, și beam

ceva. Haven pregătise o carafă de sangria albă, amestecând Riesling cu bucăți de piersică, portocală și mango și adăugând o porție zdravănă de șnaps de piersici.

Apartamentul cu trei dormitoare avea un perete format numai din ferestre, de la care se vedea tot Houstonul, și era decorat în tonuri naturale, sofisticate, cu mobilă de dimensiuni mari, acoperită cu materiale moi și cu piele.

Eu văzusem astfel de case numai la televizor și prin filme. Nu aveam încredere în plăcerea pe care mi-o făcea un mediu atât de frumos, și nu din cauza prejudecăților sau a invidiei, ci pentru că înțelegeam că prezența mea era temporară în acea lume și nu voiam să mă obișnuiesc deloc cu ea. Deși nu m-am considerat niciodată o persoană ambițioasă, atunci am descoperit cât de atrăgător era luxul. Am zâmbit ironic în sinea mea și m-am gândit la câtă nevoie aveam ca Dane să-mi reorganizeze prioritățile.

Luca stătea pe o păturică, pe covor, întors cu burta în jos. L-am privit fascinată cum a ridicat capul pentru câteva secunde. Era din ce în ce mai puternic și se concentra din ce în ce mai mult pe lucrurile care-l înconjurau. Mi se părea că se schimba câte puțin în fiecare zi. Știam că nu făcea nimic deosebit de ceea ce făceau alte milioane de bebeluși, lucruri pe care majoritatea le-ar fi găsit banale, însă mie mi se părea uimitor îmi doream atât de multe pentru el! Voiam să aibă toate avantajele din lume, și în loc de asta

el primise puțin mai mult decât nimic. Nu avea familie, nu avea casă și nici măcar nu avea mamă încă.

L-am mângâiat puțin pe deasupra scutecului și m-am gândit la ce-mi spusese Haven despre Jack.

— Știu că ar putea să ne ajute, am spus, dar prefer să gădesc altă cale. Jack a făcut deja suficient pentru mine și pentru Luca.

Haven a venit, cu paharul ei de sangria în mână, și s-a așezat alături de noi, pe podea.

— Sunt sigură că nu l-ar deranja. Te place, Ella.

— Lui îi plac toate femeile.

Haven a zâmbit cu tristețe.

— Nu pot să te contrazic, dar tu ești diferită de toate celelalte femei, iepurași de cataramă, cu care iese el.

Am privit-o repede și am dat să o contrazic.

— Știu că nu sunteți împreună, mi-a spus ea, dar e clar că există atracție. Cel puțin din partea lui.

— Serios?

M-am străduit să-mi păstrez tonul și expresia neutre.

— Eu nu mi-am dat seama. Adică, da, Jack a fost foarte amabil și m-a ajutat să mă mut aici, dar știe că eu o să mă întorc la Dane, că nu sunt disponibilă și că nu sunt o... ce înseamnă „iepuraș de cataramă”?

Haven a zâmbit larg.

— Cândva expresia se referea la femeile care stăteau pe lângă cowboy, la rodeo, sperând să se culce cu ei. Acum înseamnă o profitoare care-și caută un iubit mai în vârstă.

— Eu clar nu vreau să profit de nimeni.

— Nu, dar dai sfaturi acestor femei, în articolele tale. Le spui să se întrețină singure și să-și gândească mai bine prioritățile.

— Toată lumea ar trebui să mă asculte, am spus, iar Haven a râs și a ridicat paharul.

L-am ridicat și eu pe al meu, apoi am luat o înghițitură.

— Poți să bei cât vrei, mi-a spus ea. Hardy nu pune gura pe așa ceva. Spune că o să bea alcool cu fructe numai dacă vreodată o să fim amândoi pe o plajă tropicală și n-o să ne vadă nimeni.

— Ce-i cu bărbații din Houston? am întrebat nedumerită.

Haven a zâmbit ironic.

— Nu știu. Am o prietenă veche, din facultate, care a trecut pe la mine de curând. Ea e din Massachusetts, și a spus că e gata să jure: bărbații de aici sunt o specie separată.

— Dar îi plac?

— Da. Singura ei nemulțumire a fost că nu vorbesc destul pentru gustul ei.

— E clar că nu i-a provocat să discute despre subiectul care trebuia, am spus, făcând-o să râdă.

— Chiar așa. Săptămâna trecută a trebuit să-i ascult pe Hardy și pe Jack vorbind despre toate

felurile în care poți să aprinzi focul fără chibrituri. Au găsit nu mai puțin de șapte.

— Opt, s-a auzit o voce adâncă din pragul ușii.

M-am răsucit și am văzut intrând un bărbat. Hardy Cates era bine făcut, cu structura corporală a unuia crescut în provincie, cu surplus de sex-appeal și cu ochii cei mai albaștri pe care-i văzusem eu vreodată. Părul lui nu era atât de închis la culoare ca al lui Jack, ci puțin mai deschis, precum blana de nurcă. Hardy a lăsat din mână o servietă plină și s-a apropiat să o sărute pe Haven.

— Ne-am amintit, a continuat pe un ton laconic, că poți să cureți partea de jos a unei cutii de suc cu niște pastă de dinți și să o folosești pe post de oglindă, ca să aprinzi vreascuri.

— Opt, atunci, a spus Haven râzând și ridicând capul spre el, ca să-l sărute.

Când logodnicul ei s-a îndreptat, ea i-a spus:

— Hardy, ea e Ella, cea care locuiește la mine în apartament.

El s-a aplecat și mi-a întins mâna.

— Îmi pare bine, Ella.

Zâmbetul i s-a lărgit când a dat cu ochii de bebeluș.

— Câți ani are?

— Cam trei săptămâni.

El i-a aruncat bebelușului o privire aprobatoare.

— E un băiat frumos.

Și-a slăbit nodul cravatei și a aruncat o privire spre carafa de pe măsuța de cafea.

— Ce beți voi acolo?

— Sangria, a spus Haven, apoi a zâmbit văzându-i expresia. Ai bere în frigider.

— Mulțumesc, dar în seara asta încep cu ceva mai tare.

Haven l-a privit curioasă cum se îndrepta spre bucătărie. Deși Hardy părea relaxat, probabil că ea era foarte obișnuită cu dispozițiile lui, fiindcă a încruntat puțin din sprâncene, s-a ridicat și s-a dus spre el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat în timp ce el își turna un pahar de Jack Daniel's.

Hardy a oftat.

— M-am certat cu Roy astăzi, a spus, apoi s-a uitat spre mine. Unul dintre partenerii mei, mi-a explicat. A analizat câștigurile de la un puț mai vechi și a fost de părere că o să avem și mai mult profit dacă săpăm în continuare, dar vârfurile de petrol – așa se măsoară calitatea petrolului – arată că și dacă am găsi un rezervor, tot n-ar merita efortul.

— Roy nu e de acord? l-a întrebat Haven.

Hardy a clătinat din cap.

— Insistă să investim mai mulți bani, dar eu i-am spus că bugetul trebuie să rămână piele, os și organe genitale până...

S-a oprit și mi-a aruncat o privire plină de regret.

— Scuze, Ella. Încep să vorbesc urât după o zi

întreagă pe șantier.

— Nu-i nimic, am spus.

Haven l-a mângâiat pe braț după ce el a dat peste cap paharul de tărie.

— Roy ar trebui să știe că n-are rost să se certe cu tine, a murmurat ea. Instinctul tău pentru petrol e aproape legendar.

Hardy a lăsat paharul deoparte și a zâmbit amuzat.

— Roy spune că și egoul meu e la fel.

— Roy e un fraier, a spus ea, apropiindu-se de el. Vrei să te iau în brațe?

Eu m-am aplecat deasupra lui Luca și am început să mă joc cu el, încercând să ignor ceva ce se transforma rapid într-un moment foarte intim.

L-am auzit pe Hardy murmurând că o să primească el ce-și dorește puțin mai târziu, apoi a urmat o tăcere absolută. Le-am aruncat o privire. Capul lui era aplecat deasupra capului ei. M-am întors repede spre copil, gândindu-mă că le-ar fi folosit să rămână singuri.

Când s-au întors în sufragerie, am început să-mi pun lucrurile în geanta cu scutece.

— E timpul să plecăm, am spus pe un ton vesel. Haven, asta a fost cea mai bună sangria pe care...

— Rămâi la cină! a exclamat ea. Am făcut o grămadă de escabeche de pui, o salată rece, mediteraneană. Avem tapas și măslina și brânză Manchego.

— E o bucătăreasă minunată, a spus Hardy trăgând-o mai aproape. Rămâi, Ella, ca să nu fiu nevoit să beau sangria.

L-am privit cu neîncredere.

— Sigur nu vreți să fiți puțin singuri?

— N-am fi singuri dacă ai pleca, a spus Hardy, fiindcă în curând o să urce Jack.

— Da? am întrebat eu și Haven în același timp.

M-a traversat un fior de neliniște.

— Da, ne-am întâlnit la recepție și i-am spus să urce la o bere. E într-o dispoziție foarte bună, fiindcă s-a întâlnit cu un avocat ca să discute despre renovarea clădirii din McKinney.

— Pot să ocolească restricțiile? a întrebat Haven.

— Avocatul așa zice.

— I-am spus lui Jack să nu-și facă probleme din cauza asta, fiindcă Houstonul n-o să ajungă niciodată să fie împărțit pe zone special destinate unor anumite tipuri de clădiri.

Haven mi-a aruncat o privire încurajatoare.

— O să fie numai bine, Ella. Poți să-l rogi pe Jack să te ajute să intri la „Adevărul Etern”.

— Vrei să-l convingi să meargă la biserică? a întrebat Hardy fără intonație. Dar, scumpa mea, o să-l trăsnească Dumnezeu cum pune piciorul înăuntru.

Haven i-a zâmbit larg.

— Comparativ cu tine, Jack e un îngerăș.

— Fiindcă e fratele tău mai mare, i-a răspuns

el pe un ton blând, o să te las să-ți păstrezi iluziile.

Cineva a sunat la ușă, iar Haven s-a ridicat și a mers să deschidă. Inima a început să-mi bată mai repede, lucru care m-a enervat. Sărutul nu însemnase nimic, mi-am spus. Trupul lui, lipit de trupul meu, nu însemnase nimic. Gustul lui dulce, intim, căldura...

— Salut, șefule, a rostit Haven, ridicându-se pe vârfuri ca să-l îmbrățișeze pe fratele ei.

— Îmi spui șefule numai când vrei să-mi ceri ceva, i-a răspuns Jack, urmând-o în apartament.

S-a oprit când m-a văzut, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Probabil că trecuse pe acasă și se schimbase. Fiindcă era îmbrăcat într-o pereche de blugi vechi și cu un tricou curat, de un alb aproape strălucitor pe lângă pielea lui bronzată. Reacția emoțională puternică pe care am avut-o la vederea lui m-a speriat și mi-a șubrezit siguranța. Avea o combinație irezistibilă de vitalitate, încredere în sine și masculinitate, amestecate într-un cocteil perfect.

— Salut, Ella, a murmurat, dând scurt din cap spre mine.

— Bună, am spus eu cu o voce pierdută.

— Voi doi rămâneți la cină, l-a informat Haven. Jack s-a uitat repede la ea, apoi la mine.

— Așa facem?

Am dat din cap și am întins mâna după paharul de sangria, reușind, prin nu se știe ce miracol, să nu-l răstorn. Jack s-a așezat pe

podea, lângă mine, și l-a luat în brațe pe Luca, strângându-l la piept.

— Salut, mititelule.

Băiețelul l-a privit atent, în timp ce Jack l-a luat de mână și s-a jucat puțin cu ea.

— Cum e pătuțul? m-a întrebat fără să-și mute privirea de la copil.

— Minunat. Foarte rezistent.

Atunci Jack m-a privit. Stăteam foarte aproape unul de celălalt, așa că i-am văzut ochii căprui deschis, ca un fel de condiment exotic dizolvat în coniac. „Ai nevoie de o provocare”, așa-mi spusese, iar eu găsisem provocarea acolo, în privirea lui, împreună cu promisiunea că aveam să pierd, dar că avea să-mi placă.

— Ella are o problemă, și speram că poți s-o ajuți tu, a spus Haven din bucătărie, deschizând frigiderul.

— Vrei o bere, Jack? s-a auzit vocea lui Hardy.

— Da, a răspuns acesta. Cu o felie de lămâie, dacă ai.

— Încerc să obțin o întâlnire cu Mark Gottler, i-am spus. Ca să vorbim despre sora mea.

Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit.

— Se simte bine?

— Da, așa cred, dar mă îndoiesc că face vreun efort ca să-și asigure viitorul, pe al ei sau pe al lui Luca. Trebuie să mă văd cu Gottler și să-l pun la punct cu unele lucruri. Nu vreau să-l las să plătească internarea Tarei și după aceea să se

spele pe mâini și să creadă că poate să uite de restul. O să fie nevoie să-și facă datoria față de ea și de Luca.

Jack a așezat bebelușul înapoi pe pătură și a ridicat un iepuraș de pluș pe care i l-a arătat, mișcându-l deasupra lui și făcându-l să dea din picioare de bucurie.

— Și vrei să te ajut să intri la el.

— Da. Am nevoie de o întâlnire în particular cu Gottler.

— Eu pot să aranjez o întâlnire, dar tu n-o să poți să intri decât dacă ești de acord să mergi deghizată.

I-am aruncat o privire indignată. Nu-mi venea să cred că îmi făcea avansuri în casa surorii sale.

— Dacă tu crezi că o să mă culc cu tine doar ca să pot să mă întâlnesc cu Gottler...

— Am spus „deghizat”, Ella, nu „în pat”.

— Pardon, am spus stânjenită. Trebuie să mă ascund, ca un virus pe computer?

Jack a aprobat din cap cu o privire sarcastică.

— O să inventez un motiv ca să mă văd cu el și o să te iau cu mine. Nu-i nevoie să facem sex, deși, dacă vrei să- mi mulțumești...

— Nu mă simt chiar așa de recunoscătoare.

N-am putut să nu zâmbesc totuși, fiindcă nu mai cunoscusem niciodată vreun bărbat care să fie atât de atrăgător cu un iepuraș de pluș în mână.

Jack mi-a urmărit privirea spre jucărie.

— Ce fel de lucruri îi cumperi? Țsta nu-i pentru

băieți.

— Îi place, am spus. Ce-i în neregulă cu iepurașii?

Haven s-a așezat pe un taburet din apropiere, zâmbind amuzată.

— Și fratele nostru, Cage, e la fel, mi-a spus. Are idei foarte clare legate de ce e potrivit pentru băieți. Deși nu cred că ar fi avut o problemă cu iepurașul, Jack.

— Are o fundă pe coadă, a observat ursuz fratele ei, însă a continuat să se joace, făcând animalul de pluș să sară pe pieptul lui Luca și să zboare pe deasupra chipului său.

Eu și Haven am izbucnit în râs văzând privirea fermecată a bebelușului.

— Bărbații și femeile se poartă atât de diferit cu copiii, a spus Haven. Gage se joacă mult mai dur cu Matthew, îl aruncă în sus, îl surprinde, iar lui pare să-i placă foarte mult. Cred că de asta e bine să ai amândoi...

A tăcut și a roșit puțin, amintindu-și prea târziu că Luca nu avea un tată care să-l dorească.

— Iartă-mă, Ella.

— Nu-i nimic, am spus imediat. E clar că Luca n-o să prea aibă modele masculine o vreme, dar sper ca sora mea să cunoască un bărbat bun cândva. Poate că băiețelul ăsta o să aibă un tată vitreg într-o zi.

— O să fie bine, a spus Jack ținând iepurașul căruia Luca îi prinsese o ureche în mânăuță.

Dumnezeu știe că tata n-a prea fost în preajma noastră când eram mici, și chiar dacă era, noi abia așteptam să scăpăm de el. Am crescut aproape fără tată.

— Și uite ce bine am ajuns, a adăugat Haven.

S-au uitat unul la altul, ea și Jack, și au început să râdă de parcă ar fi spus ceva absurd.

Am mâncat într-o atmosferă relaxată, și toată lumea l-a ținut în brațe pe Luca, pe rând. Haven a continuat să toarne sangria, din care eu am băut până când am început să simt o veselie foarte plăcută. Am râs mai mult decât o făcusem de săptămâni, poate de luni bune. M-am întrebat ce însemna asta, oare, că puteam să mă bucur de compania unor oameni atât de diferiți de Dane și de prietenii mei din Austin.

Eram sigură că iubitul meu *ar* fi găsit multe de criticat la Hardy și la Jack, amândoi versați în afaceri de culise și ocolirea regulilor. Erau mai în vârstă decât bărbaiții cu care eram eu obișnuită, mult mai cinici și probabil neînduplecați atunci când își doreau ceva. Cu toate astea, mi se păreau al naibii de fermecători.

Acela era pericolul. Manierele, farmecul lor, te făceau să uiți cum erau ei de fapt, că puteau să te controleze, să te convingă să faci compromis după compromis, ba chiar să te facă să crezi că tu voiai ca lucrurile să stea așa. Abia după ce pășeai în capcană înțelegeai ce greșeală făcuseși. M-am mirat că, deși știam toate astea despre Jack Travis, mă simțeam în continuare

atrasă de el.

M-am așezat lângă el, pe una dintre canapelele adânci, tapițate cu catifea, încercând să-mi dau seama ce simțeam. Până la urmă am înțeles că era relaxare. N-am fost niciodată o persoană foarte calmă, ci dimpotrivă, una tensionată și mereu pregătită să facă față urgențelor, dar în acea seară mă simțeam ciudat de liniștită. Poate din cauză că eram într-o situație în care nu aveam nevoie nici să mă apăr, nici să dovedesc cuiva ceva. Poate era datorită bebelușului care dormea în brațele mele, la căldură și în siguranță.

M-am sprijinit de spătarul canapelei, alături de trupul cald al lui Jack, care stătea cu unul dintre brațe întins pe margine. Am închis ochii și mi-am sprijinit o clipă obrazul de umărul lui. Numai un moment. El m-a mângâiat încet pe cap.

— Ce ai pus în sangria aia, Haven? L-am auzit întrebând încet.

— Nimic, a spus ea pe un ton defensiv. Era mai mult vin alb. Și eu am băut la fel de mult ca și Ella, dar mă simt bine.

— Și eu mă simt bine, am protestat, deschizând repede ochii. Sunt doar...

M-am oprit, fiindcă aveam nevoie să mă concentrez ca să pot să rostesc corect cuvintele. Limba îmi era încleiată de cerul gurii.

— N-am prea dormit.

— Ella, scumpa mea...

Am auzit tonul amuzat al lui Jack, și mâna lui

mi s-a plimbat prin păr, printre şuvițele blonde, subțiri, mângâind cu tandrețe. Eu am închis din nou ochii și am rămas nemișcată, sperând că o să continue ce făcea.

— Cât e ceasul? am întrebat căscând.

— Opt și jumătate.

Am auzit-o pe Haven întrebând:

— Să fac o cafea?

— Nu, a răspuns Jack înainte să apuc să spun ceva.

— Băutura te lovește ca o nicovală când ești obosit, a rostit Hardy pe un ton înțelegător. Așa pățeam și noi pe platformă. Lucrai câteva săptămâni în tura de noapte și ajungeai atât de epuizat că te doboră și o singură bere.

— Încă nu m-am obișnuit cu programul lui Luca, am spus, frecându-mi ochii oboșiți. Nu doarme prea bine, chiar și după standardele unui bebeluș.

— Ella, mi-a spus Haven, aruncându-mi o privire îngrijorată, avem un dormitor în plus. Ce-ar fi să rămâi aici în seara asta? Am eu grijă de Luca, să poți să te odihnești.

— Nu. Ești foarte drăguță, foarte... dar mă simt bine. Trebuie doar să...

Am tăcut cât să casc și am uitat ce voiam să spun.

— Trebuie să găsesc liftul, am spus pe un ton nehotărât.

Haven a luat bebelușul din brațele mele.

— Îl pun în scaunul lui.

Îmi doream să pot să mă mai odihnesc măcar cinci minute pe umărul lui Jack. Umărul lui puternic îmi sprijinea atât de ferm, de perfect obrazul!

— Încă puțin, am spus, abia auzind conversația din jurul meu.

— E greu ce face ea, spunea Haven. Să-ți lași viața așa în așteptare...

— Care-i treaba cu tipul din Austin? a întrebat Hardy.

— N-a vrut să-și asume răspunderea, a răspuns Jack pe un ton disprețuitor.

Deși am vrut să spun ceva în apărarea lui Dane, eram prea epuizată ca să scot vreun sunet. După aceea, fie am adormit, fie a urmat o tăcere lungă, fiindcă o vreme n-am auzit nimic.

— Ella, a rostit cineva până la urmă, făcându-mă să scutur enervată din cap.

Îmi era atât de bine încât aș fi vrut ca vocea aceea să dispară.

— Ella.

Ceva moale și fierbinte mi-a atins obrazul.

— Dă-mi voie să te duc jos, în apartamentul tău.

Mi-am dat seama stânjenită că adormisem buștean de față cu ei toți și că eram aproape în brațele la Jack.

— Bine, da. Îmi pare rău.

M-am străduit să mă ridic și am încercat să-mi găsesc echilibrul. Jack m-a prins și m-a ajutat, apoi a spus:

— Amatoare mică.

Jenată și amețită, m-am strâmbat.

— N-am băut chiar atât de mult.

— Știm că nu, a spus Haven liniștindu-mă și uitându-se urât la fratele ei. Tu ești ultimul care are dreptul să-i tachineze pe alții, domnule „Dorm buștean”.

Jack a zâmbit larg și mi-a spus:

— Mă trezesc la șapte în fiecare dimineață, dar nu sunt cu adevărat treaz decât abia pe la prânz.

A continuat să mă susțină cu un braț.

— Hai, ochi albaștri. Te ajut să găsești liftul.

— Unde-i copilul?

— L-am hrănit și l-am schimbat eu, a spus Haven.

Hardy a ridicat coșul copilului și i l-a întins lui Jack, care l-a luat cu mâna liberă.

— Mulțumesc, i-am spus lui Haven, aruncându-i o privire plină de recunoștință în timp ce-mi dădea geanta cu scutece. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am adormit așa.

Haven a zâmbit și m-a îmbrățișat.

— N-are de ce să-ți pară rău. Ce înseamnă puțină narcolepsie între prieteni?

Avea un trup mic și puternic. M-a bătut pe spate cu palma ei îngustă, iar gestul m-a surprins în naturalețea și ușurința sa. Am îmbrățișat-o la rândul meu, stânjenită. Haven a

rostit peste umărul meu.

— Îmi place fata asta, Jack.

M-am chinuit să merg înainte, aproape fără să văd pe unde din cauza epuizării. Aveam nevoie să mă concentrez mult ca să pot să pun un picior în fața celuilalt.

— Nu știi de ce sunt atât de obosită în seara asta, am spus. Cred că m-a ajuns oboseala.

Am simțit mâna lui Jack coborându-mi pe talie și conducându-mă înainte. Am hotărât să vorbesc în continuare, ca să nu adorm.

— Știți, e depri... depro...

— Deprivare de somn?

— Da.

Am scuturat din cap ca să-mi mai revin.

— Din cauza ei începi să ai probleme de memorie și tensiune ridicată. Și există pericolul să te rănești la muncă. Bine că la mine nu e cazul. Dacă nu cumva cad cu fața pe tastatură și rămân cu „QWERTY” imprimat pe frunte, dar atunci o să știți ce mi s-a întâmplat.

— Așa, a spus Jack, îndemnându-mă să intru în lift.

M-am uitat printre gene la șirul de butoane și am întins mâna spre unul dintre ele.

— Nu, a spus Jack pe un ton răbdător. Ăla e nouă, Ella. Apasă pe cel cu susul în jos.

— Toate sunt cu susul în jos, i-am răspuns, dar am reușit să găsesc șasele.

M-am sprijinit într-un colț și mi-am cuprins talia cu brațele.

— De ce ți-a spus Haven că mă place?

— De ce să nu te placă?

— Dacă îți spune ție asta, implicația e că...

Am încercat să-mi dau seama de sensul cuvintelor mele.

— Înseamnă ceva.

El a râs încet.

— Nu te strădui să gândești în momentul ăsta, Ella. Poți să faci asta mai târziu.

Mi s-a părut o idee bună.

— Bine.

Ușile s-au deschis, iar eu am ieșit din lift, cu Jack în urma mea. Mai mult dintr-un noroc decât din intenție, am reușit să apăs codul corect pe panoul ușii mele. Am intrat în apartament și am spus, îndreptându-mă împleticit spre bucătărie:

— Trebuie să pregătesc biberoanele cu lapte.

— Mă ocup eu de ele. Tu du-te să-ți pui pijamaua.

Recunoscătoare, am intrat în dormitor și m-am schimbat într-un tricou și o pereche de pantaloni din flanel. Când am terminat să mă spăl pe dinți și pe față și m-am întors în bucătărie, Jack umpluse deja biberoanele, le pusese în frigider și-l așezase pe Luca în pătuțul lui. M-am apropiat încet de el, iar el mi-a zâmbit.

— Arăți ca o fetiță, a murmurat, așa, cu tenul curat și strălucitor.

Mi-a atins obrazul și m-a mângâiat cu degetul mare pe sub cearcănele întunecate.

— Fetiță obosită, a șoptit.

Am roșit.

— Nu sunt un copil.

— Știi asta.

M-a tras mai aproape, cu brațele lui calde, în care mă simțeam în siguranță, și mi-a redat echilibrul.

— Ești o femeie puternică și inteligentă, dar chiar și femeile puternice au uneori nevoie de ajutor. Te epuizezi, Ella. Știu că nu-ți plac sfaturile decât atunci când le dai tu, dar o să primești câteva chiar și așa. Trebuie să începi să te gândești la ceva pe termen lung în legătură cu Luca.

M-am mirat că am reușit să-i răspund coerent.

— Asta nu-i o situație pe termen lung.

— Nu ai de unde să știi, mai ales dacă depinde de Tara.

— Știi că oamenii pot să se schimbe.

— Poate că putem să ne schimbăm obiceiurile, dar nu și cine suntem cu adevărat.

Jack a început să mă mângâie pe spate și pe umeri, apoi mi-a strâns în palmă mușchii încordați de la baza gâtului. Am gemut de plăcere.

— Sper ca Tara să fie în stare să-și rezolve problemele, să fie un părinte cum trebuie și să te lase în pace, dar aș fi tare surprins dacă s-ar întâmpla. Cred că situația asta e mai permanentă decât ți-ar plăcea să recunoști. Ești mamă, chiar dacă n-ai avut timp să te pregătești pentru asta. O să te epuizezi dacă nu ai grijă de

tine însăși. Trebuie să dormi când doarme copilul, să găsești o creșă, să angajezi o dădacă sau să duci copilul acasă la o dădacă.

— Nu o să fiu aici așa de mult. Tara o să vină să-l ia, și eu o să mă întorc în Austin.

— Să te întorci la ce? La un bărbat care nu te ajută când ai nevoie? Ce face Dane acum mai important decât să te ajute pe tine? Se luptă pentru drepturile ferigilor pe cale de dispariție.

M-am încordat și l-am împins, iritarea făcându-mă să mă trezesc puțin.

— Nu ai niciun drept să-l judeci pe Dane sau să judeci relația mea cu el.

Jack a scos un pufnit disprețuitor.

— Relația aia de nimic s-a terminat în momentul în care Dane ți-a spus să nu aduci copilul în Austin. Știi ce ar fi trebuit să spună? „La naiba, Ella, sigur că da, o să fiu alături de tine indiferent ce-ar fi. Rahaturi se mai întâmplă, dar o să le dăm noi de capăt. Vino acum acasă și treci în pat”.

— Dane n-avea cum să se ocupe de asta și de companie în același timp, și nu știi de câte cauze caritabile se ocupă, pe câți îi ajută...

— Femeia lui ar trebui să fie pe primul loc.

— Te rog să nu-mi dai citate filosofice bune de scris pe abțibilduri, și nu te mai lega de el fără motiv. Când ai pus tu vreodată vreo femeie pe primul loc?

— Am de gând să fac asta chiar acum.

Comentariul lui ar fi putut să fie înțeles în mai

multe feluri, dar strălucirea din ochii lui îi dădea o notă accentuat provocatoare. N-am putut să mai gândesc și inima a început să-mi bată ca nebuna. Nu era cinstit să-mi facă avansuri când eram epuizată, dar se părea că, pe lista de priorități ale lui Jack Travis, sexul era pe o poziție mult mai înaltă decât dreptatea. Și despre sex era vorba încă de la început. Nu aveam cum să-l scoatem din ecuație.

M-am trezit fugind în spatele măsuței de cafea, precum o virgină indignată într-o melodramă victoriană.

— Jack, nu e momentul. Sunt foarte obosită și nu gândesc cum trebuie.

— De asta și e momentul. Dacă ai fi fost odihnită și trează, ar fi fost al naibii de greu să mă cert cu tine.

— Eu nu fac lucruri din impuls, Jack. Eu nu...

Am tăcut și am tresărit când el a întins mâna și m-a apucat de încheietură.

— Dă-mi drumul, am rostit pierdut.

— Cu câți bărbați ai fost până acum, Ella? a întrebat el încet, trăgându-mă cu blândețe mai aproape de el, pe după măsuța de cafea.

— Nu cred că oamenii trebuie să-și spună lucrurile astea. Am scris cândva un articol...

— Unul? Doi? m-a întrerupt el, aducându-mă și mai aproape.

Tremuram.

— Unul și jumătate.

A zâmbit puțin.

— Cum poți să te culci cu jumătate de bărbat?

— Era iubitul meu din liceu și am experimentat cu el. Îmi făceam curaj să mă culc cu el, dar înainte să se întâmple am venit acasă într-o zi și l-am găsit în pat cu mama.

Jack a scos un sunet înțelegător și m-a strâns la piept cu atâta grijă și atenție încât n-aș fi avut nicio șansă să rezist.

— Am trecut peste asta acum, am adăugat.

— Sigur.

A continuat să mă țină în brațe.

— Sexul cu Dane a fost mereu plăcut. N-am avut nevoie să caut în altă parte.

— Bine.

— Nu sunt chiar interesată de subiectul ăsta.

— Sigur că nu.

M-a strâns și mai aproape, până când n-am avut de ales și a trebuit să-mi pun capul pe umărul lui. M-am relaxat încet. Era atât de liniște în cameră încât nu se auzea decât sunetul respirațiilor noastre și vuietul înfundat al aerului condiționat.

Dumnezeule, mirosea atât de bine! Nu voiam să fac ce făceam. Mi se părea că sunt prinsă într-un scaun de montaigne-russe și că aștept să înceapă să se miște, conștientă de cât de îngrozitor avea să fie. Căderi de la mare înălțime și o forță capabilă să-ți lase vânătăi.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi cu altcineva? a întrebat Jack cu blândețe.

— Nu.

L-am simțit buzele sărutându-mi creștetul.

— N-ai avut niciodată un moment spontan, în care să-ți spui „la naiba cu tot” și să faci pur și simplu ce voiai?

— Eu nu am momente de spontaneitate.

— Uite acum un moment, Ella.

Buzele lui le-au găsit pe ale mele și le-au urmărit insistent, deși eu am încercat să scap. Jack mi-a cuprins capul în palmă, cu degetele sale puternice. M-a traversat o undă de șoc care mi-a făcut inima să bată foarte repede. El m-a sărutat de mai multe ori, sărutări lungi, indecente, fierbinți și mătăsoase. Am tresărit când m-a atins cu obrazul său ras, dar aspru, și mi-a explorat gura cu limba.

Am întins orbește mâinile spre încheieturile lui, una ținându-mi capul, alta pe talie, și am strâns tare, înfigându-mi unghiile în mușchii puternici. Nu știu dacă încercam să-l dau la o parte sau să-l trag mai aproape. El a continuat să mă sărute, explorând insistent, cu pricepere, i-am eliberat încheieturile și m-am lipit de trupul lui atrăgător. Nu simțisem niciodată atâta pasiune fizică, lipsită de rațiune și oarbă la orice altceva. Contau numai dorința și dorul.

Jack mi-a cuprins posteriorul cu palma și m-a tras mai aproape, lipindu-mă de erecția sa ademenitoare, făcându-mă să respir greu și să încerc să-l păstrez acolo. A început să mă sărute cu mai multă blândețe, sorbind parcă sunetele pe care le scoteam. M-am lipit mai mult de el,

adunând senzații, cu trupul din ce în ce mai încordat, în timp ce el se legăna într-un ritm subtil. Nimic nu mi se păruse vreodată mai delicios decât mi s-au părut atunci gura lui, trupul lui, mâinile care mă îndemneau să mă apropii până când șoldurile ni se legănau în același ritm.

Tensiunea se aduna în trupul meu cu o viteză care prevestea o eliberare necontrolată ce avea să mă facă să mor de rușine, și asta numai după un sărut și o îmbrățișare între doi oameni complet îmbrăcați. „Nu pot să permit așa ceva”, am gândit speriată, dezlipindu-mi buzele de buzele lui.

— Așteaptă, am spus cu greu, strângându-i tricoul între degete.

Tremuram din toate măduarele și îmi simțeam buzele umflate.

— Trebuie să mă opresc.

Jack s-a uitat în jos, spre mine, cu pleoapele grele și îmbujorat.

— Încă nu, a spus răgușit. Acum ajungem la partea cea mai frumoasă.

Înainte ca eu să apuc să mai scot vreun sunet, el s-a aplecat și a început din nou să mă sărute. De data asta ritmul corpului său era intenționat, apăsător, lipsit de rușine, îmi forța limitele, mă tachina și îmi dădea voie trupului meu să adune energie.

Gustul, mișcarea, atingerile ritmice, fierbinți, toate se adunau și mă conduceau într-o singură

direcție. Am tresărit și am suspinat încet. Eram atât de copleșită încât abia dacă reușeam să țin pasul cu bătăile propriei inimi. Am tremurat, m-am aplecat și i-am strâns tricoul în pumni. Jack a prelungit plăcerea menținând un ritm lent, legănat, conștient de ce făcea. Când ultimii fiori mi-au părăsit trupul, dizolvându-se într-o strălucire fierbinte, eu am suspinat și m-am înmuiat cu totul în brațele lui.

— Nu se poate. Doamne. N-ar fi trebuit să faci asta.

Jack mi-a mușcat încet bărbia, obrazul îmbujorat, pielea moale de pe gât.

— Nu-i nimic, a șoptit. Totul e bine, Ella.

Am tăcut amândoi, așteptând ca eu să-mi revin. Așa aproape cum eram, n-aveam cum să nu observ că el era încă excitat. Cum trebuia să te porți într-o astfel de situație? Eram obligată să-i întorc favoarea, nu?

— Cred, am spus după un moment lung de tăcere, că ar trebui să facem și pentru tine ceva.

În privirea lui a apărut o strălucire amuzată.

— Nu-i nevoie. Am făcut eu cinste de data asta.

— Nu-i drept față de tine.

— Odihnește-te. Poți să-mi spui mai târziu ce-i în meniu.

L-am privit nesigură, întrebându-mă ce se aștepta de la mine. Avusesem o viață sexuală normală, sănătoasă cu Dane, dar nu tăcuserăm niciodată nimic ce ar fi putut fi considerat

îndrăzneț.

— Meniul meu e destul de limitat.

— Judecând după cât mi-a plăcut aperitivul, cred că n-o să am motive să mă plâng.

Jack mi-a dat drumul din îmbrățișare, dar a rămas cu mâna pe umărul meu ca să mă ajute să-mi mențin echilibrul.

— Vrei să te duc în brațe până la pat? m-a tachinat el pe un ton blând. Să te învelesc?

Am clătinat din cap.

— Atunci du-te, a murmurat.

Mi-a dat o palmă ușoară la fund, ca să mă îndemne să plec, apoi a ieșit din casă, iar eu am rămas mută de uimire în urma lui, simțindu-mă amețită, încântată și înfiorător de vinovată. Mi-am mușcat buza ca să nu-l chem înapoi.

L-am verificat pe Luca - dormea adânc, apoi m-am dus în dormitor și m-am ascuns sub pătură. Am stat așa, pe întuneric, o vreme, până când conștiința mea s-a târât afară din tranșee fluturând un steguleț alb.

Mi-am dat seama în acel moment că nu vorbisem cu Dane nici cu o seară înainte, nici în acea seară. Tiparul familiar al vieții mele se ștergea precum un tatuaj semipermanent.

„Am dat de necaz, Dane. Cred că o să fac o greșală foarte mare, pe care nu pot s-o opresc. Îmi pierd drumul. Lasă-mă să vin acasă.”

Dacă n-aș fi fost atât de epuizată, l-aș fi sunat. Știam că n-aveam cum să fiu coerentă și, într-un colț ascuns, rănit al inimii, voiam ca el să mă

sune pe mine. Dar telefonul a rămas tăcut și, când am adormit, Dane n-a apărut nici măcar în visele mele.

Treisprezece

„Dragă Independentă,

Sunt la începutul unei relații cu un bărbat cu care n-am nimic în comun. El e cu câțiva ani mai mic decât mine și avem gusturi diferite cam în toate privințele. Lui îi place să petreacă timp în natură, mie, nu. Lui îi place science-fiction- ul, mie-mi place să tricotez. În ciuda tuturor acestor lucruri, n-am fost niciodată atât de îndrăgostită de cineva. Mă tem că, din cauza diferențelor, relația noastră e sortită pieirii. Să mă despart de el acum, înainte ca lucrurile să devină mai serioase?

— Walla Walla cea îngrijorată”

„Draga mea îngrijorată,

Uneori, cât nu suntem atenți, în viața noastră apar relații noi. Nu există nicio regulă care să susțină că doi oameni care se iubesc trebuie să semene în toate privințele. De fapt, unele studii arată că, la nivel genetic, cei care sunt foarte diferiți au cele mai mari șanse să formeze un cuplu sănătos și durabil. Cine poate să explice

misterul atracției? Dă și tu vina pe Cupidon, pe lună, pe forma zâmbetului său. Puteți să vă bucurați de diferențele dintre voi, atâta vreme cât respectați dreptul de exprimare al fiecăruia. Ție-ți place una, lui îi place alta. Lasă lucrurile să se întâmple. Aruncă-te cu capul înainte. Învățăm cel mai mult despre noi înșine de la oamenii care nu ne seamănă prea mult.

— Femeia Independentă”

M-am uitat nedumerită la ecranul calculatorului.

— Lasă lucrurile să se întâmple? am rostit pentru mine.

Nu puteam să sufăr să las lucrurile la voia întâmplării.

Nu mergeam nicăieri fără să verific înainte locul. Oricând cumpăram ceva, ceream certificat de garanție. Când făceam dragoste cu Dane, foloseam prezervativ, spermicid și pastile anticoncepționale. Nu mâncam niciodată alimente care conțineau colorant roșu și foloseam cremă de plajă cu factor de protecție mare.

„Trebuie să te mai și distrezi” îmi spusese Jack, după care îmi arătase și că poate să mă ajute la capitolul ăsta. Aveam impresia că, dacă mi-aș fi dat voie să uit de mine când eram cu el, ne-am fi distrat de minune, așa cum numai adulții pot s-o facă. Numai că în viață nu trebuia să te distrezi, ci să faci lucrurile potrivite. Uneori

te și distray, dacă aveai noroc, dar nimic mai mult.

M-am crispat gândindu-mă la data următoare când aveam să mă văd cu Jack și întrebându-mă ce aș fi putut să-i spun. Mi-aș fi dorit să pot să povestesc cuiva, poate lui Stacy, dar ea i-ar fi spus lui Tom, care ar fi putut să-i spună ceva lui Dane.

Pe la jumătatea zilei a sunat telefonul. Era Jack. Am întins mâna, apoi am retras-o, apoi am întins-o din nou, cu precauție.

— Alo?

— Ella, ce mai faci?

Jack părea calm și profesionist. Vorbise cu vocea cuiva aflat ia birou.

— Destul de bine, i-am spus încet. Tu?

— Foarte bine. Ascultă, am dat câteva telefoane la „Adevărul Etern” în dimineața asta, și voiam să-ți spun cum stăm. Nu vrei să ne vedem la restaurant, să mâncăm de prânz?

— Cel de la etajul șapte?

— Da. Poți să vii cu Luca. Ne vedem acolo în douăzeci de minute.

— Nu poți să-mi spui la telefon?

— Nu. Am nevoie de cineva care să mă însoțească la masă.

Am zâmbit puțin.

— Vrei să cred că eu sunt singura ta opțiune?

— Nu, dar ești opțiunea mea preferată.

M-am bucurat că nu putea să mă vadă roșind.

— Ne vedem acolo.

Eram încă în pijama, așa că m-am grăbit la șifonier, am luat un sacou bej, o cămașă albă, blugii și sandalele cu platformă. În restul timpului l-am pregătit pe Luca. l-am pus un costumaș nou și o pereche de blugi pentru bebeluși, cu capse pe interiorul piciorului.

Când m-am convins că suntem prezentabili, l-am pus pe Luca în coșul lui și mi-am luat pe umăr geanta cu scutece. Am urcat la restaurant, un bistro decorat modern, cu scaune din piele neagră, mese din sticlă și tablouri colorate, abstracte, pe pereți. Majoritatea clienților erau oameni de afaceri, femeii în rochii conservatoare și bărbați în costume clasice. Jack era deja acolo, vorbea cu domnișoara de la recepție. Părea subțire și chipeș, așa îmbrăcat în costumul lui bleumarin și cămașa albastru deschis, franțuzească. M-am gândit amuzată că în Houston, spre deosebire de Austin, oamenii se îmbrăcau frumos și ca să ia prânzul.

Jack m-a văzut și a venit spre mine, ca să-l ia pe Luca. M-a surprins când m-a sărutat pe obraz.

— Bună, i-am spus, apoi am clipit uimită.

M-a iritat stânjeneala pe care o simțeam și faptul că mi se tăiase răsuflarea, de parcă aș fi fost prinsă uitându-mă la canalul cu filme pentru adulți. Jack părea să știe exact ce gândeam. Mi-a zâmbit leneș.

— N-ai de ce să fii atât de plin de tine, i-am spus.

— Nu sunt plin de mine. Așa zâmbesc eu de

obicei.

Recepționera ne-a condus la o masă dintr-un colț, aproape de fereastră, iar Jack l-a lăsat pe Luca pe scaunul de lângă mine. După ce m-a ajutat să mă așez, el mi-a întins o pungă mică, din hârtie albastră, cu mânere de sfoară.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Pentru Luca.

Am scos din pungă un camion făcut pentru bebeluși, moale și flexibil, cusut din diferite materiale, cu texturi variate. Roțile scoteau un sunet mic dacă le strângeai în mână. Am scuturat jucăria și dinăuntru am auzit un altfel de sunet. Am zâmbit, i-am arătat camionul lui Luca și i l-am așezat pe piept. Băiatul a apucat imediat obiectul nou și interesant cu degetele lui mici.

— Țsta e un camion, i-am spus.

— Un camion cu buldozer în față, a precizat Jack.

— Mulțumesc. Acum cred că pot să arunc iepurașul ăla pentru fete.

Ne-am privit în ochi și m-am trezit că-i zâmbesc. Încă mai simțeam pe obraz sărutul lui.

— Ai vorbit direct cu Mark Gottler? am întrebat.

În ochii lui Jack a strălucit o undă de amuzament.

— Chiar trebuie să începem direct cu asta?

— Cu ce altceva ai vrea să începem?

— Ai putea să mă întrebi cum mi-am petrecut

dimineața sau cum mi se pare mie că ar trebui să fie o zi ideală.

— Știu deja care e ziua ta ideală.

El a ridicat o sprinceană, de parcă l-aș fi surprins.

— Chiar așa? ia să auzim.

Aveam de gând să spun ceva amuzant și neașteptat, dar, uitându-mă la el, am început să mă gândesc serios la întrebare.

— Cred că ai fi la o cabană, pe plajă...

— Ziua mea perfectă include o femeie, mi-a spus el repede.

— Bine. Iubita ta este cu tine. E o tipă ușor de mulțumit.

— Nu cunosc nicio astfel de femeie.

— Din cauza asta îți place atât de mult cea despre care vorbesc eu. Cabana e rustică, apropo. Nu ai cablu, nici internet, și amândoi v-ați închis telefoanele. De dimineață v-ați plimba pe plajă, poate ați înota puțin, și ați culege sticlă colorată ca s-o puneți într-un borcan. După aceea ați merge cu bicicletele până în cel mai apropiat oraș, la magazinul de unelte de pescuit, ca să luați câte ceva, poate niște momeală de vreun fel...

— Muște, nu momeală, a spus Jack continuând să mă privească în ochi. De la „Lefty’s Deceivers”.

— Pentru ce fel de pești?

— Pentru biban.

— Foarte bine. Și după aceea mergeți la

pescuit...

— Vine și iubita mea cu mine? m-a întrebat el.

— Nu. Ea rămâne acasă și citește.

— Nu-i place să pescuiască?

— Nu, dar n-are nimic împotriva dacă tu faci asta, și spune că e sănătos ca voi doi să aveți interese diferite.

M-am oprit puțin.

— Ți-a pus la pachet un sandvici mare și două beri.

— Îmi place femeia asta.

— Tu pleci cu barca și vii cu un pește frumos, pe care-l puneți pe grătar. Tu și iubita ta luați cina. Vă relaxați și stați de vorbă. Din când în când rămâneți în tăcere și ascultați sunetele fluxului. După aceea ieșiți pe plajă, cu o sticlă de vin, stați pe o pătură și priviți apusul soarelui.

M-am oprit și l-am privit curioasă.

— Cum ți s-a părut?

Credeam că Jack o să fie amuzat, dar el s-a uitat la mine serios, ceea ce m-a mirat.

— Minunat.

După aceea a tăcut, privindu-mă de parcă ar fi încercat să înțeleagă trucul făcut de un magician. Un chelner s-a apropiat de noi, ne-a recitat specialitățile casei, a luat comanda de băuturi și a plecat, lăsându-ne un coș cu pâine.

Jack a pus mâna pe paharul cu apă și a șters cu degetul mare partea din exterior, care se aburise, după care mi-a aruncat o privire hotărâtă, de parcă ar fi acceptat o provocare.

— E rândul meu, a spus.

Am zâmbit. Mă simțeam bine.

— Vrei să ghicești și tu cum ar fi ziua mea perfectă? E prea ușor. N-ai nevoie decât de dopuri de urechi, draperii opace și douăsprezece ore de somn.

El mi-a ignorat replica.

— E o zi frumoasă de toamnă...

— În Texas nu există toamnă.

Am luat o bucată de pâine cu busuioc din coșul de pe masă.

— Ești în concediu. Acolo unde te afli e toamnă.

— Sunt singură sau cu Dane? am întrebat, înmuind pâinea într-un vas mic cu ulei de măsline.

— Ești cu un bărbat, dar nu e Dane.

— Dane nu face parte din ziua mea perfectă?

Jack a clătinat încet din cap, uitându-se în ochii mei.

— E un tip nou.

Am mușcat din pâinea densă, delicioasă, și m-am hotărât să-i fac pe plac.

— Unde suntem plecați în concediu eu și bărbatul ăsta?

— În New England. New Hampshire, probabil.

M-am gândit puțin la idee, deodată intrigată.

— N-am fost niciodată atât de departe în nord.

— Stați la un hotel vechi, cu verande, candelabre și o grădină mare.

— Pare plăcut, am spus.

— Tu și bărbatul ăsta mergeți cu mașina prin munți, ca să vedeți frunzele colorate de toamnă, și găsiți un orașel mic în care tocmai e un festival de meșteșuguri. Vă opriți și cumpărați câteva cărți vechi, prăfuite, câteva ornamente de Crăciun făcute de mână și o sticlă cu sirop de arțar adevărat. După aceea vă întoarceți la hotel și dormiți puțin, cu fereastra deschisă.

— Lui îi place să doarmă în timpul zilei?

— De obicei, nu, dar face o excepție pentru tine.

— Îmi place tipul ăsta. Bine. Și ce se întâmplă când ne trezim?

— Vă îmbrăcați, ca să ieșiți să beți ceva și să mâncați de seară, apoi coborâți la restaurant. La masa de lângă voi e un cuplu mai în vârstă. Ei doi par a fi căsătoriți de cel puțin cincizeci de ani. Tu și cu iubitul tău încercați pe rând să ghiciți secretul unei căsnicii longevive. El spune că e sexul de calitate, tu spui că e să fii cu un om care te face să râzi în fiecare zi. El spune că poate să ți le ofere pe amândouă.

N-am putut să nu zâmbesc.

— E destul de sigur de el, nu-i așa?

— Da, dar îți place asta. După cină dansați, fiindcă în local e o orchestră care cântă live.

— Știe să danseze?

Jack a dat din cap aprobator.

— Mama lui l-a obligat să meargă la lecții de dans când era student.

M-am forțat să mai iau o înghițitură de pâine

și să mestec încet, dar simțeam un gol în stomac din cauza dorului care se trezise în mine. Mi-am dat seama și de ce: nimeni, dintre toți cunoscuții mei, n-ar fi putut să se gândească la o astfel de zi pentru mine.

„Bărbatul ăsta”, mi-am spus, „ar putea să-mi frângă inima”.

— Sună bine, am rostit cu voce tare, pe un ton vesel, făcându-mi de lucru cu Luca și schimbând poziția camionului. Bine. Ce-a spus Gottler? Sau ai vorbit cu secretara lui? Avem o întâlnire cu el?

Jack a zâmbind auzind schimbarea bruscă de subiect.

— Vineri dimineață. Am vorbit cu secretara. Când i-am spus că e vorba despre ceva legat de contractele de întreținere, a încercat să-mi dea legătura la alt departament, așa că i-am sugerat că ar fi vorba despre ceva personal, că, poate, o să mă alătur bisericii.

L-am privit cu scepticism.

— Mark Gottler a fost de acord să te întâlnească în speranța că o să te convingă să faci parte din congregație?

— Sigur că da. Sunt un păcătos binecunoscut, cu foarte mulți bani. Orice biserică m-ar vrea.

Am râs.

— Nu faci deja parte dintr-o biserică?

Jack a clătinat din cap.

— Părinții mei făceau parte din două biserici diferite, așa că am fost crescut baptist și metodist. În consecință, n-am fost niciodată

sigur dacă am voie să dansez în public, și o vreme am crezut că Lent-ul e un fel de mâncare.

— Eu sunt agnostică, i-am spus. Aș fi atee, dar prefer să nu risc.

— Mie-mi plac bisericile mici.

I-am *aruncat o privire* nevinovată.

— Vrei să spui că atunci când ești într-un studio de transmisiuni mare cât un depozit, cu sunet integrat și cu ecrane cât toate zilele nu te simți mai aproape de Dumnezeu?

— Nu sunt sigur că e bine să duc o păgână ca tine la „Adevărul Etern.”

— Pun pariu că eu am dus o viață mai virtuoașă decât tine.

— În primul rând, draga mea, asta nu înseamnă mare lucru. În al doilea rând, să ajungi la un nivel spiritual mai înalt seamănă cu trecerea la un alt nivel de creditare. Primești mai multe puncte dacă ai păcătuit și te căiești decât dacă nu ai niciun istoric de creditare pe nicăieri.

Am întins mâna spre Luca și m-am jucat cu unul dintre piciorușele lui încălțate în șosete.

— Pentru copilul ăsta, am spus, aș face orice. Inclusiv să sar în fântâna de botez.

— O să țin minte că pot să folosesc asta la negocieri, a răspuns Jack. Între timp, hotărâște-te ce vrei pentru Tara și hai să vedem dacă putem să-l convingem vineri pe Gottler.

„Frăția adevărului etern” avea propriul site pe internet și o pagină pe Wikipedia. Pastorul principal, Noah Cardiff, era un bărbat chipeș, la

vreo patruzeci de ani, căsătorit și cu cinci copii. Soția sa, Angelica, era o femeie subțire și atrăgătoare, fardată cu destul fard cât să acopere partea de sus a unei rulote. Mi-am dat repede seama că „Adevărul etern” era mai mult un imperiu decât o biserică. De fapt, în „Houston Chronicle” scria că e o „mega-biserică”, posesoare a unei flote de avioane private, a unei piste de aterizare și a mai multor proprietăți imobiliare, printre care vile, un complex sportiv și o editură. Am aflat cu uimire că „Adevărul etern” avea inclusiv un câmp de exploatare petrolieră și de gaz, condusă de o companie-fică denumită „Petrol Etern Inc”. Biserica avea peste cinci sute de angajați și un consiliu director format din doisprezece membri, dintre care cinci erau rude cu Cardiff.

N-am găsit niciun film cu Gottler pe Youtube, dar am găsit câteva cu Cardiff. Era carismatic și șarmant, glumea pe seama lui însuși din când în când și asigura congregația din toată lumea că Marele Creator avea planuri frumoase pentru ei. Semăna cu un înger, avea pielea albă, părul negru și ochii albaștri. De fapt, videoclipul de pe Youtube m-a făcut să mă simt atât de bine încât, dacă mi s-ar fi întins chiar atunci o cutie pentru colectă, sigur aș fi pus douăzeci de dolari în ea. Dacă pastorul avea acel efect asupra unei feministe agnostice, nu se știa cât ar fi donat un adevărat credincios.

Vineri, bona a sosit la ora nouă. O chema Teena și părea prietenoasă și competentă. Aflasem despre ea de la Haven, care mi-a spus că tânăra se descurca de minune cu nepoțelul ei. Eram îngrijorată că trebuia să las bebelușul cu altcineva. Era prima dată când ne despărțeam, dar mă și bucuram puțin să iau o pauză.

Așa cum ne înțeleseserăm deja, m-am întâlnit cu Jack la parter. Eu am întârziat câteva minute, fiindcă insistasem să-i mai dau niște indicații Teenei.

— Îmi pare rău, am spus mergând mai repede spre el. N-am vrut să întârzi.

— Nu-i nimic, a răspuns el. Avem destul...

A tăcut, cu gura căscată, după ce s-a uitat mai bine la mine. Eu am ridicat stânjenită mâna și mi-am dat o șuviță după ureche. Purtam un costum negru, din lână subțire, și pantofi cu toc, negri, prinși cu barete delicate în față. Mă fardasem puțin, cu fard de pleoape maro strălucitor, mascara negru, fard roz de obraz și un ruj transparent.

— M-am aranjat cum trebuie? am întrebat.

Jack a dat din cap, uitându-se la mine fără să clipească. M-am abținut să zâmbesc, dându-mi seama că nu mă văzuse niciodată îmbrăcată elegant. Costumul îmi venea bine, era croit în așa fel încât să-mi scoată formele în evidență.

— Mi s-a părut mai potrivit pentru biserică decât blugii și papucii.

Nu eram sigură că Jack m-a auzit, fiindcă părea că mintea lui era în cu totul altă parte. Suspiciunile mi s-au confirmat când l-am auzit rostind cu patos:

— Ai niște picioare superbe!

— Mulțumesc, am rostit ridicând din umeri. Fac Yoga.

Replica mea a părut să-i dea și mai mult de gândit și parcă l-am văzut îmbujorându-se puțin, deși mi-era greu să- mi dau seama din cauza bronzului. A vorbit pe un ton chinuit:

— Deci ești destul de flexibilă?

— Nu eram deloc cea mai flexibilă de la cursuri, am spus, făcând o pauză înainte să adaug pe un ton nevinovat: dar pot să-mi ridic gleznela după ceafă.

M-am abținut să zâmbesc când am auzit cum i s-a tăiat răsuflarea, l-am văzut mașina afară și am trecut pe lângă el. Jack m-a urmat imediat.

Campusul „Adevărului etern” era la numai șase kilometri de clădirea noastră. Deși cercetasem problema, am făcut ochii mari de uimire când am intrat pe poartă. Clădirea principală era de mărimea unei arene sportive.

— Doamne, am spus, câte locuri de parcare sunt aici?

— Cam două mii, cred, a răspuns Jack în timp ce conducea mai departe în curte.

— Bine ai venit în biserica secolului douăzeci și unu, am rostit ca pentru mine, pregătindu-mă să-mi displacă totul la „Adevărul etern”.

Înăuntru m-a surprins grandoarea locului. Parterul era dominat de un ecran gigantic pe care erau prezentate clipuri cu familii fericite la picnic, la plimbare prin cartiere însorite, părinți dându-și copiii în leagăn, spălând câinele, mergând împreună la biserică.

La intrarea într-un spațiu imens destinat restaurantelor și mărginit de sticlă se înălțau statui ale lui Iisus și ale discipolilor săi, lungi de câte cinci metri. Panouri din malachit verde și lemn de cireș îmbrăcau pereții, iar metri lungi de carpetă imaculată erau întinși pe podea. Librăria de la celălalt capăt al foaierei era plină de oameni. Toată lumea părea veselă, râdea și vorbea, iar prin aer plutea o muzică plăcută.

Citiseam că membrii „Adevărului etern” erau și admirați, dar și criticați pentru că propovăduiau o filosofie a prosperității și bunăstării. Pastorul Cardiff spunea adesea că Dumnezeu își dorea pentru congregație să se bucure și de lucrurile materiale, nu doar de creșterea spirituală. De fapt, chiar insista că acele două lucruri mergeau mână în mână. Dacă unul dintre membrii bisericii avea dificultăți financiare, atunci trebuia să se roage și mai mult ca să aibă succes. Banii, se părea, erau recompensa credincioșilor.

Nu știam deloc destule despre teologie ca să pot să port o discuție competentă despre acest subiect, dar nu aveam încredere din instinct în ceva atât de frumos ambalat și vândut. Pe de altă parte, cei de aici păreau fericiți. Dacă pentru

ei doctrina funcționa, dacă nevoile lor erau satisfăcute, ce drept aveam eu să obiectez? Nedumerită, m-am oprit odată cu Jack când spre noi a venit o domnișoară zâmbitoare, ca să ne întâmpine.

După o conversație purtată pe un ton scăzut, ea ne-a îndrumat spre un lift aflat de cealaltă parte a unor coloane masive din marmură, iar noi am urcat în cabina din sticlă, puternic luminată de soare și cu o cornișă pe care era gravată o frază din Scriptură: „Am venit, ca ei să aibă prosperitate în viața lor – Ioan, 10:10”

Atunci când am ajuns sus, ne aștepta deja o secretară, care ne-a condus spre un spațiu de birouri, cu o sală mare de conferințe. În centrul acesteia era o masă din lemn exotic, cu o fâșie de sticlă colorată pe mijloc.

— Ce de lucruri frumoase, am spus, uitându-mă la scaunele directorale din piele, la televizorul mare montat pe unul dintre pereți, la monitoarele mici de pe masă, pregătite pentru video-conferințe.

Secretara a zâmbit.

— Îl anunț pe pastorul Gottler că ați ajuns.

I-am aruncat o privire lui Jack, care s-a sprijinit, pe jumătate așezat, de marginea mesei.

— Crezi că Iisus și-ar fi decorat așa sala de conferințe? am întrebat imediat după ce a plecat secretara.

El m-a avertizat din priviri.

— Nu începe.

— Din ce-am citit, mesajul „Adevărului etern” e că Dumnezeu vrea ca noi toți să fim bogați și să avem succes. Cred că tu ești mai aproape de Rai decât noi restul, Jack.

— Dacă vrei să rostești blasfemii, Ella, eu te susțin, dar după ce plecăm.

— Nu pot să mă abțin. Ceva din locul ăsta mă deranjează. Ai avut dreptate. Chiar seamănă cu Disneyland-ul, și eu cred că își hrănesc congregația cu hrană spirituală de proastă calitate.

— Puțină hrană proastă n-a ucis niciodată pe nimeni, a răspuns Jack.

Ușa s-a deschis și în cameră a intrat un bărbat înalt și blond. Mark Gottler arăta bine și avea un aer de noblețe. Era bine făcut, cu obrazii rotunzi, bine hrănit și aranjat. Părea a fi deasupra celorlalți, acceptându-le cu calm respectul. Nu mi-l puteam imagina dând curs unor nevoi fiziologice firești.

El era bărbatul cu care se culcase sora mea? Ochii lui aveau culoarea caramelelor Kraft topite. S-a uitat la Jack și s-a îndreptat spre el, cu mâna întinsă.

— Îmi pare bine să te revăd, Jack.

Cu mâna liberă le-a acoperit scurt pe a lui și pe a lui Jack. Puteai interpreta gestul drept unul de control sau unul de foarte mare prietenie. Expresia plăcută a însoțitorului meu nu s-a schimbat deloc.

— Văd că ai venit cu o prietenă, a continuat Gottler zâmbind și întinzând mâna spre mine.

I-am strâns mâna și am primit același tratament ca și Jack. M-am retras iritată.

— Mă numesc Ella Varner, am spus înainte ca el să apuce să ne facă prezentările. Cred că o cunoașteți pe sora mea, Tara.

Gottler mi-a dat drumul și m-a privit fix. Aparența politicoasă a rămas, însă atmosfera s-a răcit atât de mult încât ar fi putut să înghețe și vodca.

— Da, o cunosc pe Tara, a răspuns el zâmbind șters. A lucrat o vreme în birourile noastre administrative. Am auzit puțin despre tine, Ella. Scrii articole pentru o revistă de scandal, nu?

— Destul de aproape de adevăr, am răspuns.

Gottler s-a uitat la Jack cu o privire lipsită de expresie.

— Mi s-a dat de înțeles că ai nevoie de sfatul meu.

— Așa este, a spus Jack pe un ton degajat, trăgând un scaun de la masă și făcându-mi semn să mă așez. Am o problemă despre care aș vrea să discutăm, doar că nu e problema mea.

— De unde o cunoști pe domnișoara Varner?

— Ella mi-e prietenă bună.

Gottler m-a privit în ochi.

— Sora ta știe că ești aici?

Am clătinat din cap, întrebându-mă cât de des vorbea cu ea. De ce ar fi riscat un bărbat însurat, cu profesia lui, să aibă o aventură cu o tânără

instabilă emoțional și s-o lase însărcinată? Mă speria ideea că zeci de milioane de dolari sau chiar mai mult erau puse în pericol din cauza acelei situații. Un scandal sexual ar fi fost o lovitură imensă pentru biserică și ar fi însemnat sfârșitul carierei lui Mark Gottler.

— I-am spus Eliei că poate ai idee cum s-o ajutăm pe Tara, a rostit Jack, făcând o pauză intenționată. Pe Tara și pe bebelușul ei.

S-a așezat pe scaunul de lângă mine și s-a sprijinit de spătar.

— Ai văzut copilul?

— Mă tem că nu.

Gottler s-a îndreptat spre celălalt capăt al mesei de conferință și s-a așezat fără grabă pe un scaun.

— Biserica face tot ce poate pentru frații și surorile care au nevoie de ajutor, Jack. S-ar putea ca pe viitor să am ocazia să-i vorbesc Tarei despre cum o putem ajuta, dar asta e o problemă personală, și cred că ea ar prefera să rămână așa.

Nu-mi plăcea deloc Mark Gottler. Nu-mi plăcea ușurința cu care vorbea, încrederea insolentă în sine, părul perfect pieptănat. Nu-mi plăcea faptul că făcuse un copil pe care nici măcar nu se ostenise să-l vadă vreodată. Existau prea mulți bărbați pe lume care ignorau răspunderea pentru copiii lor. Tatăl meu fusese și el unul dintre ei.

— După cum știți, domnule Gottler, am rostit pe un ton egal, sora mea nu e în postura de a se ocupa singură de propriile probleme. E vulnerabilă și ușor de manipulat. Acesta este motivul pentru care am vrut să vorbesc eu cu dumneavoastră.

Pastorul mi-a zâmbit.

— Înainte să mergem mai departe cu discuția, vă propun să ne rugăm un moment.

— Nu văd de ce... am început eu.

— Sigur, m-a întrerupt Jack, lovindu-mi ușor piciorul pe sub masă și aruncându-mi o privire de avertizare, care-mi spunea să rămân calmă.

M-am strâmbat, dar i-am făcut pe plac, aplecând capul. Gottler a început:

— Tată ceresc, Domn al inimilor noastre, Dăruitor al tuturor lucrurilor bune, te rugăm să ne dai pacea Ta astăzi. Te rugăm pe Tine să ne ajuți să transformăm momentele rele în ocazii să găsim drumul spre Tine și să rezolvăm orice dificultăți dintre noi...

Rugăciunea a continuat în același ritm, până când am ajuns la concluzia că pastorul încerca fie să tragă de timp, fie să ne impresioneze cu predica sa. Oricare ar fi fost situația, eu nu mai aveam răbdare. Voiam să discut despre Tara, voiam să luăm decizii. Am ridicat capul și m-am uitat la Gottler, doar ca să descopăr că și el făcea la fel, mă măsură, așa cum ar fi făcut cu un adversar, dar continua să vorbească.

— De când Tu ai creat universul, Doamne, numai Tu te poți îngriji de sora noastră, Tara, și...

— E doar sora mea, nu și a ta, m-am răstit la el.

Amândoi bărbații m-au privit uimiți. Știam că ar fi trebuit să tac, dar nu mai puteam să suport. Aveam nervi întinși la maximum.

— Lasă-l să se roage, Ella, a murmurat Jack.

Mi-a pus mâna pe umăr și m-a mângâiat la baza gâtului. Eu m-am crispat, dar n-am mai spus nimic. Înțelegeam. Trebuia să respectăm ritualul. Nu aveam să primesc nimic dacă încercam o confruntare directă cu pastorul. Am aplecat capul și am așteptat, în timp ce el a continuat să se roage. Mi-am ocupat timpul respirând așa cum învățasem la Yoga, din stomac, fluid și ușor. Am simțit cum Jack continua să mă mângâie pe ceafă.

Până la urmă, Gottler a încheiat cu:

— Dă-ne înțelepciune și urechi să auzim, Doamne. Amin.

— Amin, am murmurat eu și Jack, apoi am ridicat privirile, iar el a luat mâna de pe mine.

— Te superi dacă vorbesc eu primul? I-a *întrebat* Jack pe Gottler, care a dat aprobator din cap.

El mi-a aruncat și mie o privire întrebătoare.

— Sigur, am spus încet, pe un ton acid. Discutați voi și eu o să vă ascult.

Relaxat, pe un ton scăzut, Jack i-a spus lui Gottler:

— Nu văd de ce ar fi nevoie să intrăm în detalii, Mark. Cred că știm cu toții despre ce e vorba, și vrem să păstrăm lucrurile cât mai secrete cu putință, la fel ca și tine.

— Îmi pare bine să aud asta, a răspuns Gottler cu sinceritate.

— Cred că toți ne dorim același lucru, a continuat Jack, anume ca Tara și Luca să aibă o situație bună și toată lumea să-și vadă de treabă, ca înainte.

— Biserica ajută mulți oameni care au nevoie, Jack, a spus Gottler pe un ton rezonabil. Îmi pare rău să spun că există multe tinere în situația Tarei, și facem tot ce putem pentru ele. Dacă am ajuta-o pe Tara mai mult decât pe altele, mă tem că am atrage o atenție nedorită asupra situației ei.

— Ce-ar fi să facem un test de paternitate propus de judecătorie? am întrebat sec. Și asta ar atrage atenția, nu? Ce-ar fi să...

— Ușurel, scumpa mea, a murmurat Jack. Mark vrea să ne spună ceva. Dă-i ocazia.

— Sper, am răspuns, pentru că factura pentru internarea Tarei e doar începutul. Vreau un cont pentru copil, și vreau...

— Domnișoară Varner, a spus Gottler, am decis deja să-i ofer Tarei un contract de angajare.

În fața disprețului meu prost mascat, pastorul a adăugat:

— Cu beneficii.

— Sună interesant, a comentat Jack, apucându-mi coapsa pe sub masă și împingându-mă cu totul pe scaun. Hai să-l ascultăm. Continuă, Mark. Ce fel de beneficii? O să aibă o locuință a ei?

— Da, cu siguranță, a acceptat Gottler. Guvernul permite bisericilor să le ofere case angajaților, așa că, dacă Tara o să lucreze pentru noi, atunci n-am încălca nicio regulă.

Gottler s-a oprit și s-a gândit puțin.

— Biserica are o fermă în Colieyville care include o proprietate închisă, cu zece case. Fiecare are curte separată, piscină și teren. Tara și copilul ar putea să locuiască acolo.

— Singuri? am întrebat. Cu utilitățile și întreținerea plătite?

— Ar fi posibil, a aprobat el.

— Cât timp? am insistat.

Gottler a tăcut. Era clar că existau limite ale bunăvoinței „Adevărului etern” față de Tara Varner, indiferent dacă unul dintre pastorii lor principali o lăsase sau nu gravidă. De ce, m-am întrebat, trebuia să fiu eu acolo, scoțând cu forța de la Mark Gottler ceva ce ar fi trebuit să ofere deja?

Probabil că gândurile mi s-au citit pe față, fiindcă Jack a intervenit repede:

— Nu ne interesează soluțiile temporare, Mark, fiindcă bebelușul e o parte permanentă din viața Tarei acum. Cred că e nevoie să facem un contract, cu asigurări de ambele părți. Putem să-

ți oferim garanția că nu se va discuta niciodată în media, că bebelușul nu va fi supus testării genetice pentru determinarea parentajului, orice ai nevoie ca să te simți confortabil, dar în schimb Tara o să aibă nevoie de o mașină, de un cont de cheltuieli lunare, de asigurare de sănătate și, poate, un cont de economii pentru copil...

Jack a făcut un gest care arăta că lista era mai lungă decât atât. Gottler a spus că trebuie să le vorbească membrilor consiliului director, apoi Jack a zâmbit și-a răspuns că nu poate să și-l imagineze având probleme cu ei. În următoarele câteva minute discuția a continuat în același spirit, iar eu i-am ascultat, pe jumătate dezgustată, pe jumătate impresionată. Au încheiat spunând că aveau să-i lase pe avocați să se ocupe de detaliile înțelegerii lor.

— Trebuie să-mi dai timp să mă gândesc, spunea Gottler. M-ai luat prin surprindere cu problema asta.

— Te-am luat prin surprindere? am repetat, supărată și uimită. Ai avut la dispoziție nouă luni în care să te gândești la situația asta. Nu ți-a trecut prin cap până acum că s-ar putea să fii obligat să faci ceva pentru Luca?

— Luca, a rostit Gottler cu un aer preocupat. Așa-l cheamă?

A clipit de câteva ori.

— Da, sigur.

— De ce sigur? am întrebat, dar el n-a răspuns decât zâmbind fără umor și clătinând din cap.

Jack m-a îndemnat să mă ridic odată cu el.

— Te lăsăm să-ți faci treaba, Mark. Să nu uităm de timp, și mi-ar plăcea să primesc vești imediat ce vorbești cu membri consiliului.

— Sigur, Jack.

Gottler ne-a condus spre sala de conferințe, după ușile duble, coloane, portrete și plăcuțe comemorative. Am citit ce scria pe ele, în timp ce treceam, și mi-a atras atenția o arcadă mare din piatră de deasupra unor uși din lemn negru de nuc, cu vitralii. Pe piatră era gravat:

„Cu Dumnezeu înaintea, și nimic nu va fi cu neputință

- Luca, 1:37”.

— Unde duce ușa aia? am întrebat.

— În biroul meu, s-a auzit o voce necunoscută.

Un bărbat s-a apropiat dintr-o altă direcție, s-a oprit și ne-a zâmbit.

— Pastorul Cardiff, a spus Gottler repede. Ei sunt Jack Travis și Ella Varner.

Noah Cardiff a dat mâna cu Jack.

— E o plăcere, domnule Travis. Am avut ocazia să-l cunosc de curând pe tatăl dumneavoastră.

Jack a zâmbit larg.

— Sper că nu l-ați prins într-o zi proastă.

— Deloc. E un domn foarte interesant, de modă veche. Am încercat să-l conving să participe la una dintre slujbele mele, dar a spus

că încă mai are de păcătuț și că o să mă anunțe el când termină.

A răs încet și s-a întors spre mine. Era uimitor. Un bărbat înalt, nu chiar la fel de înalt ca Jack, totuși, și ceva mai subțire. Unde însoțitorul meu era construit ca un atlet, Noah Cardiff avea grația unui dansator. Unul lângă altul făceau cu adevărat impresie, Jack, atrăgător și uman, Cardiff, rafinat și de o frumusețe austeră.

Tenul pastorului era deschis la culoare, dintr-acelea care se îmbujorează imediat. Nasul îi era subțire și cu puntea înaltă, zâmbea angelic și puțin vinovat, așa cum ar fi zâmbit un muritor mult prea conștient de fragilitatea vieții omenești. Avea ochi de sfânt, un albastru binevoitor, iar privirea lui te făcea să te simți binecuvântat.

S-a apropiat ca să-mi strângă mâna și i-am simțit parfumul de ambră și mirodenii.

— Domnișoară Vamer. Bine ai venit în casa noastră de rugăciune. Sper că întâlnirea cu pastorul Gottler a mers bine?

S-a oprit și i-a zâmbit întrebător acestuia.

— Varner... N-am avut noi cândva o secretară...

— Da, da, pe sora ei, Tara, care ne-a ajutat din când în când.

— Sper că se simte bine, mi s-a adresat Cardiff. Te rog să-i transmiți toate cele bune din partea mea.

Eu am dat din cap, nesigură. Cardiff s-a uitat o clipă în ochii mei, părând să-mi citească gândurile.

— O să ne rugăm pentru ea, a murmurat.

Cu una dintre mâinile lui grațioase a arătat spre inscripția de deasupra biroului său.

— Versetul meu preferat, de la discipolul meu preferat. E adevărat, să știți. Nimic nu e imposibil dacă-l ai pe Domnul cu tine.

— De ce e Luca preferatul dumneavoastră? am întrebat.

— Printre altele, e singurul care a scris despre parabola bunului samaritean și despre cea a fiului risipitor.

Cardiff mi-a zâmbit.

— Și e un susținător important al rolului femeilor în viața lui Iisus. Ce-ar fi să vii la una dintre predicile noastre, domnișoară Varner? Și să-l aduci și pe prietenul tău, Jack, cu tine?

Paisprezece

Am ieșit împreună cu Jack, iar eu am revăzut în minte întâlnirea și mi-am frecat tâmplele. Aveam impresia că tot capul mi-era cuprins în elastic strâns. Jack mi-a deschis ușa, ca să urc în mașină, și s-a îndreptat spre partea șoferului. Ne-am așezat în mașină și am așteptat o vreme,

cu portierele deschise, ca să lăsăm căldura să iasă.

— Nu pot să-l sufăr pe Mark Gottler, am spus.

— Serios? Nu mi-am dat deloc seama.

— În timp ce vorbea, mi-am dat seama că el e nemernicul ipocrit care a profitat de sora mea, și că mi-ar fi plăcut să... Nu știu, să-l împușc sau așa ceva. În loc de asta, noi am negociat.

— Știu, dar ai văzut că-și asumă răspunderea. Hai să-i dăm credit pentru asta.

— Nu face asta decât fiindcă-l forțăm noi, am spus încruntându-mă. Doar nu ești de partea lui, nu?

— Ella, am petrecut ultima oră și cincisprezece minute cu piciorul în fundul lui. Nu sunt de partea lui, sigur că nu. Ziceam doar că situația asta nu e doar din vina lui. Bine, putem să urcăm în mașină acum.

Jack a pornit mașina; iar aerul condiționat a început să meargă, ineficient în fața căldurii copleșitoare. Mi-am pus centura de siguranță.

— Sora mea e într-o clinică, a avut o cădere nervoasă după ce a fost sedusă de un pastor însurat. Vrei să spui cumva că e vina ei?

— Spun că toată lumea e de vină, și că Tara n-a fost sedusă. E o femeie în toată firea, care se folosește de corpul ei ca să obțină ce vrea.

— Venind de la tine, sună puțin a ipocrizie, nu crezi? am întrebat pe un ton tăios.

— Uite cum stau lucrurile, Ella: sora ta o să primească o casă, o mașină nouă și o alocație de

cincisprezece mii de dolari pe lună, toate doar fiindcă a reușit să rămână gravidă cu un tip bogat. Indiferent ce negociază avocații, într-o bună zi o să fie nevoie să-și găsească un alt bărbat care s-o întrețină. Problema e că data viitoare nu va fi la fel de ușor. Sora ta o să fie bătrână atunci.

— De ce nu te gândești că o să se mărite? am întrebat, din ce în ce mai iritată.

— N-o să vrea un bărbat obișnuit. Vrea unul cu bani, și ea nu e genul cu care se însoară ei.

— Ba da. E frumoasă.

— Frumusețea e o calitate care se depreciază în timp, și e singurul lucru pe care-l are Tara. În termeni de afaceri, ea e genul pe care trebuie să-l cumperi repede, nu în care să investești.

Evaluarea aceea atât de crudă m-a lăsat fără replică.

— Așa gândesc bărbații bogați?

— Majoritatea, da.

— Dumnezeule.

Eram foarte furioasă.

— Probabil că presupuneți că toate femeile pe care le întâlniți vă vor banii.

— Nu, dar e ușor să-mi dau seama care dintre ele m-ar părăsi imediat dacă aș pierde banii.

— Mie nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de banii tăi...

— Știu. E unul dintre motivele pentru care...

— Și dacă o urăști așa de mult pe sora mea, de ce te deranjezi s-o ajuți?

— Nu o urăsc. Deloc. Doar că o văd așa cum este. Fac tot ce fac de dragul lui Luca. Și de dragul tău.

— De dragul meu?

M-a surprins și am uitat de furie, privindu-l în schimb cu ochii mari.

— Sunt puține lucruri pe care nu le-aș face pentru tine, Ella, a spus el încet. Nu ți-ai dat seama încă?

Eu am rămas tăcută, uluită, iar el scos mașina din parcare. Supărată, iritată și înfierbântată, fiindcă aerul condiționat nu reușea să domolească focul din atmosferă, am tăcut o vreme. Eu o vedeam altfel pe sora mea. Eu o iubeam. Oare nu-mi dădeam seama de adevăr din cauza asta? Oare Jack înțelegea mai bine cum stăteau lucrurile?

Mi-am auzit telefonul sunând. Am întins mâna după geantă și am căutat prin ea până l-am găsit.

— E Dane, am spus sec.

Iubitul meu mă suna rareori în miezul zilei.

— Te deranjează dacă răspund?

— Te rog.

A continuat să conducă, ieșind din curtea bisericii în traficul amiezii. Mașinile se înghesuiau și formau dopuri precum niște celule într-o arteră îngroșată.

— Dane. E totul bine?

— Bună, scumpa mea. Totul e foarte bine. Cum a mers întâlnirea?

I-am povestit pe scurt, iar el m-a ascultat înțelegător, fără să judece pe nimeni, spre deosebire de Jack. Era o ușurare să vorbesc cu un om care nu mă enerva. M-am relaxat, cu aerul condiționat suflând asupra mea cu răceala unui ghețar.

— Mă întrebam, a spus Dane, dacă n-ai vrea niște companie mâine seară. Vin în Houston ca să iau un aparat de măsurare, pentru un sistem pe care-l construim la firmă. Te scot la cină și rămân la tine. Să-l cunosc și eu pe tipul ăsta cu care ai petrecut tu atâta vreme în ultimul timp.

Am înghețat, până când Dane a adăugat râzând:

— Dar să știi că eu nu-i schimb scutecul.

Am râs și eu, puțin cam ascuțit.

— Nu-i nevoie să schimbi scutece. Da, ne-ar plăcea foarte mult să te vedem. Abia aștept.

— Foarte bine. Ajung mâine, pe la patru, cinci. Pa, iubita mea!

— Pa, Dane.

Am închis telefonul și mi-am dat seama că eram deja la 1800 Main, tocmai intram în parcare subterană. Jack a găsit un loc aproape de lift și a oprit mașina. A scos cheia din contact și s-a uitat la mine prin semi-întunericul dinăuntru.

— Dane vine în vizită mâine, am spus, încercând să vorbesc pe un ton egal, dar reușind doar să par tensionată.

Expresia de pe chipul lui Jack era indescifrabilă.

— De ce?

— la niște echipament de monitorizare din Katy. Dacă tot e în zonă, vrea să mă vadă.

— Și unde o să stea?

— Cu mine, bineînțeles.

Jack a rămas tăcut un moment lung. Poate că mi s-a părut mie, dar respirația lui a devenit mai aspră.

— Pot să-i fac rost de o cameră de hotel, a spus până la urmă. Plătesc eu pentru ea.

— De ce ai... Cum?

— Nu vreau să rămână la tine peste noapte.

— Dar este...

M-am oprit și l-am privit uluită.

— Ce e asta? Jack, locuiesc cu el.

— Ba nu. Acum locuiești aici. Și...

A făcut o pauză scurtă.

— Nu vreau să te culci cu el.

La început am fost mai mult nedumerită decât furioasă. Jack părea să fi involuat la un stadiu în care dilemele se rezolvau cu forța, lucru pe care eu nu-l mai văzusem niciodată, și cu siguranță nu la Dane. Faptul că Jack era posesiv, că voia să aibă un cuvânt de spus legat de cu cine și când făceam eu sex, era uluitor.

— Nu e decizia ta, am spus.

— N-am de gând să mă dau la o parte când el vrea să ia ce-i al meu.

— Al tău?

Am clătinat din cap, scoțând un sunet nedumerit, ceva între protest și râs. Degetele mi s-au oprit deasupra buzelor, ca o perdea de mătase deasupra unei ferestre deschise. Mi-a fost foarte greu să găsesc destule cuvinte ca să-i răspund:

— Jack, iubitul meu vine să-mi facă o vizită. S-ar putea să mă culc cu el sau nu, dar nu e treaba ta, și să știi că mie nu-mi plac jocurile astea.

Am tras din nou aer în piept și am repetat:

— Nu-mi plac jocurile.

Jack a vorbit pe un ton scăzut, dar care ascundea o *notă* de sălbăticie care mi-a dat fiori:

— Nu joc niciun joc. Încerc doar să-ți spun ce simt.

— Am înțeles. Acum am nevoie de niște spațiu.

— Îți dau cât spațiu vrei, dacă face și el la fel.

— Ce înseamnă asta?

— Nu-i da voie să stea cu tine în apartament.

Mi se dădeau ordine. Încerca să mă controleze. M-a cuprins o panică sufocantă, așa că am deschis ușa mașinii, fiindcă aveam nevoie de aer.

— Lasă-mă în pace, am spus, apoi am coborât și am pornit spre lift, cu el pe urmele mele.

Am apăsat atât de tare pe buton încât aproape că mi-am scrântit degetul.

— Vezi tu, de asta o să-l aleg întotdeauna pe Dane, sau pe altcineva ca el, în locul tău. Eu nu o

să accept niciodată să mi se spună ce să fac. Sunt o femeie independentă.

— Ești o lașă, l-am auzit bombănind.

Nici el nu respira mai calm decât mine. Furioasă, m-am răsucit spre el:

— Poftim?

— Chestia asta n-are nimic de-a face cu independența. Te temi că, dacă începi ceva cu mine, o să ajungem mai apropiați decât ai fost vreodată cu Dane. El nu îți e alături, ai văzut deja. S-a speriat ca o găină, și acum vrei să te culci cu el drept răsplată?

— Taci din gură!

Îmi ajunsese. Eu, care nu loviseam pe nimeni, niciodată, l-am lovit în umăr cu geanta grea, din piele, care a scos un sunet înfundat, pe care Jack l-a ignorat. Ușile liftului s-au deschis, și din cabină s-a revărsat lumină pe asfaltul cenușiu din parcare. Niciunul dintre noi nu a urcat, ci am rămas pe loc, uitându-ne urât unul la celălalt, în timp ce supărarea se aduna în noi.

Jack m-a apucat de încheietură și m-a tras în lateralul lifturilor, într-un colț întunecos, care mirosea a gaze de eșapament și a benzină.

— Te vreau, a spus încet. Scapă de el și fii cu mine. Singurul risc e să pierzi pe cineva care oricum nu e al tău. Nu de el ai nevoie, Ella. De mine ai nevoie.

— Incredibil, am spus dezgustată.

— Ce e incredibil?

— Egoul tău. E atât de dens încât are propriul nor de antimaterie. Ești o gaură neagră de... de infatuare!

Jack s-a uitat în jos, spre mine, prin umbră, apoi a întors capul și mie mi s-a părut că-l văd zâmbind ironic.

— Te amuză? am întrebat apăsător. Ce naiba e așa distractiv?

— Mă gândeam că, dacă sexul cu tine e măcar o zecime pe cât de distractiv e să mă cert cu tine, atunci o să fiu un nemernic tare fericit.

— N-o să aflî niciodată. Tu...

Și atunci m-a sărutat. Eram atât de furioasă încât am încercat să-l lovesc iar cu geanta, dar am scăpat-o pe jos și mi-am pierdut echilibrul, așa încălțată pe tocuri cum eram. Jack m-a prins în brațe și a continuat să mă sărute, deschizându-mi gura cu gura lui. Am gustat căldură și respirație mentolată... l-am gustat pe Jack însuși.

Disperată, m-am întrebat de ce nu era el Dane. Felul în care gura lui o urmărea pe a mea, sărutul lui umed și apăsător, fiecare atingere, toate erau prea greu de refuzat. M-a tras mai aproape și mi-a explorat gura cu limba. Cu cât ajungea mai adânc, cu atât eu deveneam mai moale în brațele lui, cuprinsă de pasiune.

A început să mă mângâie pe deasupra taionului negru, strângând și atingând ușor. Pielea mi s-a încins pe sub lâna subțire. Jack mi-a dat părul la o parte de pe obraz, iar eu am simțit

că-i tremura mâna de dorință. Mi-a apucat capul în palmă, și-a împletit degetele în părul meu și a continuat să mă sărute. M-am cutremurat când am simțit că încerca să-mi desfacă nasturii acoperiți cu material care îmi țineau sacoul închis. Haina s-a desfăcut și a dat la iveală un maiou de culoarea untului, susținut de două bretele foarte subțiri.

Jack a spus ceva ca pentru sine, ceva ce suna a blestem sau a rugăciune, apoi și-a strecurat mâna pe sub maiou, spre pielea fină de dedesubt. Tremuram amândoi, prea absorbiți de pasiune ca să ne oprim. El a tras de material și mi-a descoperit pielea ascunsă, albă în întunericul parcării. A aplecat capul și mi-a căutat unul dintre sfârcuri cu gura, iar eu am suspinat scurt când i-am simțit limba alunecând umedă pe sânul meu. Fiecare atingere și mângâiere trimitea valuri de plăcere în adâncul ființei mele. M-am sprijinit de peretele rece și tare, simțind că ard și ridicându-mi șoldurile spre el.

Jack a ridicat capul și a început să mă sărute agresiv, mângâindu-mi în același timp sânul cu palma. Erau sărutări lungi, erotice. Mă mușca puțin, apoi mă mângâia, până când am simțit că amețesc de la atâtea senzații. L-am cuprins pe după gât și i-am tras capul mai mult spre mine, primind ce-mi oferea cu un sunet scăzut, gutural. Nu mai simțisem niciodată atâtea pasiune disperată, nu-mi dorisem niciodată din ce în ce

mai mult. Voiam să-i spun că poate să-mi facă orice, orice voia, numai să-mi facă imediat, l-am apucat în pumni hainele, i-am mângâiat pieptul acoperit de costumul elegant, și gândul că era acoperit de toate acele rânduri civilizate de material m-a aprins și mai tare.

Jack mi-a apucat fusta și a tras cu putere de ea, iar eu am tresărit când am simțit aerul rece pe picioare, atât de diferit de fierbințeala care-mi cuprinsese pielea și terminațiile nervoase. Mi-a dat la o parte marginea chilotului, căutând, iar carnea umedă s-a deschis imediat în fața invaziei degetelor sale. L-am simțit respirația pe gât, mușchii puternici ai brațului mișcându-se sub palma mea, și am închis ochii. Mi s-au tăiat genunchii atunci când el a început să-mi mângâie clitorisul cu degetul mare, făcând mișcări apăsate, sigure. La fiecare atingere, degetele lui atingeau ceva din mine care mă înnebunea. Plăcerea mă dezorientase, mă făcuse să-mi pierd mințile.

Pentru prima dată în viața mea, voiam ceva mai mult decât siguranță. Îl doream pe Jack cu o pasiune care depășea alegerea sau gândurile. Am încercat să-i desfac cureaua, fermoarul, nasturele de la pantalonii pe care am reușit să-i desfac repede. L-am cuprins în palmă, mare și greu.

Jack și-a retras degetele dinăuntrul meu și mi-a dat la o parte fusta și chilotul, apoi m-a ridicat în brațe cu o ușurință incredibilă. Mi-am dat

seama cât era de puternic și m-a traversat un val de plăcere speriată. L-am cuprins cu brațele pe după gât și mi-am sprijinit capul pe umărul lui. Da, da. M-a pătruns, iar eu m-am mișcat puțin, incomodată de mărimea lui. Jack m-a sărutat pe gât și mi-a șoptit să mă relaxez, fiindcă avea el grijă de mine, doar să-i dau voie, să-l primesc...

M-a lăsat în jos până când am atins podeaua cu vârfurile degetelor de la picioare, și forța mișcării m-a desfăcut până la capăt.

Mi se părea incredibil de erotic că făceam sex cu toate hainele pe mine, că el mă pătrundea atât de adânc, încât am început să scâncesc sub asaltul sărutărilor sale. Jack a început să se miște într-un ritm rapid, și de fiecare dată când intra mai adânc, corpul meu zvâcnea de plăcere, trăgându-l neajutorat mai aproape, primindu-l tot mai mult. Tremuram, purtată de valul de căldură, și i-am strâns în brațe trupul puternic până când senzația aceea completă m-a făcut să mă prăbușesc într-un orgasm atât de zguduitoare încât era aproape insuportabil. Jack m-a sărutat, ca să acopere suspinul prelung pe care l-am scos, apoi a împins mai mult în mine, a rămas nemișcat și a tremurat, respirând întretăiat și eliberându-se la rândul lui.

A trecut mult până când ne-am mișcat. Eram lipită de el, intim legați, sprijinită de umărul lui. Mă simțeam ca drogată, dar știam că foarte repede mintea avea să înceapă să-mi

funcționeze iar, și aveam să simt lucruri pe care aș fi vrut cu tot dinadinsul să le evit. Începând cu rușinea. Făcuserăm atâtea lucruri nelalocul lor încât eram de-a dreptul uluită. Cel mai rău era că-mi plăcuse, încă îmi plăcea, să rămân așa, cu trupul lui în mine, cu brațele sale în jurul meu.

Mi-a pus o mână pe cap, ca și cum ar fi încercat să mă protejeze de ceva, și l-am auzit blestemând încet.

— Tocmai am făcut sex într-o parcare, am spus pe un ton pierdut.

— Știu, drăguța mea, mi-a șoptit el.

A început să se miște, să mă ridice, iar eu am scos un sunet de protest. Eram udă, mă durea puțin, și toți mușchii îmi tremurau. M-am sprijinit de perete și l-am lăsat să îmi tragă hainele la locul lor, apoi să-mi încheie sacoul. După ce s-a încheiat la pantaloni, mi-a găsit geanta și mi-a întins-o. Nu puteam să mă uit la el, și i-am evitat privirea chiar și după ce mi-a cuprins obraji în palme.

— Ella.

Mirosul respirației sale, combinat cu acela al pielii fierbinți și al sexului formau un parfum foarte erotic. Nu voiam să ne despărțim încă, și asta m-a făcut să lăcrimez, supărată.

— O să te duc la mine, a murmurat Jack, o să facem un duș și...

— Nu. Am nevoie să fiu singură.

— Iubita mea. N-am vrut să se întâmple așa. Vino în patul meu. Dă-mi voie să fac dragoste cu tine așa cum trebuie.

— Nu-i necesar.

— Ba este, a rostit pe un ton scăzut, urgent. Te rog, Ella. Nu așa voiam să fie prima dată. Poate să fie mult mai bine. Pot să...

I-am atins buzele cu degetele. Respirația îi era fierbinte și catifelată. Aș fi spus ceva, dar ușile liftului s-au deschis cu un sunet scurt. Un bărbat a ieșit din cabină și s-a îndreptat spre mașina lui, iar pașii săi au făcut să răsunecouri în parcare din ciment.

Am așteptat până când automobilul a ieșit, apoi i-am spus lui Jack pe un ton tremurat:

— Ascultă-mă. Dacă dorințele sau sentimentele mele înseamnă ceva pentru tine, atunci te rog să-mi dai puțin spațiu. În momentul ăsta mi-am atins limitele. E prima dată când am făcut sex cu altcineva decât Dane, și trebuie să mă gândesc.

L-am mângâiat încet pe maxilarul încordat.

— Nu e nevoie să-mi dovedești că poți și mai mult, am adăugat. De fapt, numai gândul mă sperie puțin.

— Ella...

— Trebuie să-mi dai timp, i-am spus. Îți spun eu când și dacă sunt pregătită pentru mai mult. Până atunci, nu vreau să te văd sau să-ți vorbesc. În momentul ăsta am nevoie să-l văd pe

Dane. Dacă după aceea am loc pentru tine în viața mea, o să fii primul care află.

Probabil că nimeni nu-i vorbise așa vreodată lui Jack Travis, însă eu numai așa am știut cum să-i fac față. Altfel, eram destul de sigură că aș fi ajuns goală, la el în pat, în următoarele zece, cincisprezece minute.

M-a prins de încheietură și a tras mâna cu care-l mângâiam de pe obrazul lui, apoi m-a privit înfuriat.

— Fir-ar să fie!

M-a luat în brațe, respirând greu.

— Vreau să-ți spun cam zece lucruri, dar cel puțin nouă dintre ele m-ar face să par psihopat.

În ciuda faptului că situația era serioasă, eu aproape că am zâmbit.

— Care e al zecelea lucru? am întrebat, cu fața ascunsă în cămașa lui.

El a tăcut puțin, gândindu-se.

— Nu contează, a spus supărat. Și al zecelea m-ar face să par psihopat.

M-a condus la lift și a apăsat pe buton. Am urcat în tăcere, iar el m-a mângâiat pe umeri, pe talie, pe șolduri, de parcă n-ar fi putut să se abțină să mă atingă. Voiam să mă răsucesc spre el, să-l las să mă ia în brațe și să merg la el acasă, dar în loc de asta am coborât din lift la etajul al șaselea, iar el a venit după mine.

— Nu trebuie să mă conduci până la ușă, am spus.

El a făcut o grimasă și a rămas cu mine până când am ajuns la ușa apartamentului. Mă pregăteam să apăs codul când Jack m-a apucat de umeri și m-a răsucit cu fața spre el. Felul în care se uita la mine m-a făcut să roșesc violent. Mi-a apucat capul în palmă.

— Jack...

M-a sărutat apăsat, iar buzele mele s-au desfăcut sub presiunea buzelor lui. A fost un sărut obscen, fierbinte, care mi-a întunecat gândurile. L-am împins, încercând să-l opresc, dar el a continuat să mă sărute până când mi s-au tăiat genunchii și m-am lipit de pieptul lui. Abia atunci s-a retras și m-a privit cu sete și o urmă de triumf masculin arțagos.

Probabil că-și imagina că-mi dovedise ceva. Mi-a trecut prin cap că toată acea întâmplare fusese un fel de a-și marca teritoriul. Stacy spunea că bărbații sunt precum câinii, și de obicei adăuga că, la fel ca și câinii, ocupau prea mult spațiu în pat și întotdeauna se repezeau între picioarele tale.

Cumva, am reușit să formez codul corect și să intru în apartament.

— Ella...

— Apropo, să știi că iau anticoncepționale, am spus.

Înainte să apuce să răspundă, i-am închis ferm ușa în nas.

— Bună, Ella, a spus dădaca, Teena, pe un ton vesel. Cum a mers întâlnirea?

— Foarte bine. Ce mai face Luca?

— E curat, a mâncat și tocmai l-am pus la culcare.

Jucăria mobilă de deasupra pătuțului cânta o melodie liniștită, iar ursuleții și borcanele de miere se roteau încet.

— Ai avut probleme cât am fost plecată? am întrebat-o.

— Ei bine, a fost cam supărat imediat după ce ai plecat, dar după aceea s-a liniștit, a răspuns ea, apoi a râs. Băieților nu le place niciodată când mămica lor pleacă și-i lasă singuri.

Inima mi-a tresărit. „Mămica”. M-am gândit s-o corectez, dar nu merita efortul, l-am dat niște bani și am condus-o la ieșire, apoi m-am dus să fac un duș. Apa caldă m-a liniștit și m-a ajutat să mă relaxez, mi-a potolit durerea, dar nu și sentimentul de vinovăție. Pentru prima dată în viața mea, simțeam dubla-remușcare a cuiva care înșelase. Pe de o parte, îmi părea rău că făcusem așa ceva, iar pe de altă parte, îmi părea rău că îmi plăcuse atât de mult.

Am oftat și mi-am înfășurat părul într-un prosop, mi-am pus un halat de baie și am ieșit să-l verific pe Luca. Jucăria mobilă se oprise și în cameră era liniște. M-am apropiat pe vârfuri de pătuț și m-am uitat înăuntru, așteptându-mă să-l găsesc pe Luca dormind. El se uita în sus, în felul acela serios al lui.

— Încă n-ai adormit? am întrebat încet. Ce mai aștepți?

În secunda în care m-a văzut, el s-a mișcat și a dat din picioare, apoi gura i s-a curbat într-un zâmbet de bebeluș. Primul lui zâmbet.

M-a uimit reacția spontană pe care-a avut-o la vederea mea. „Tu ești. Te așteptam.” Am simțit o durere dulce care mi-a ajuns până în adâncul sufletului și am uitat de orice altceva în afară de acel moment. Câștigasem zâmbetul acela și aveam de gând să mai câștig multe altele. Fără să mă gândesc, l-am ridicat pe Luca din pătuț și i-am sărutat obrații calzi și gura zâmbitoare. l-am inhalat mirosul de pudră de talc, de scutece curate și de inocență. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită.

— Uită-te la tine, am murmurat, sărutându-l. Uite cum zâmbești. Ești cel mai dulce băiat, cel mai dragălaș copil...

Băiatul meu. Luca al meu.

Cincisprezece

— Vai de mine! a exclamat Dane când a intrat în apartament, după o îmbrățișare lungă la ușă.

S-a uitat la decorul gândit de un designer, la ferestrele mari, prin care se vedea orașul, și a fluierat apreciativ.

— E destul de impresionant, nu-i așa? am întrebat zâmbind larg.

Dane era același ca întotdeauna, cald, vesel și chipeș. Era mai scund și mai subțire decât Jack, iar asta îl făcea să se potrivească mai bine cu mine când ne îmbrățișam. La vederea lui mi-am amintit imediat de toate motivele pentru care începusem o relație cu el. Era bărbatul care mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva și care nu mă făcea niciodată să-mi pierd echilibrul emoțional. Erau rare acele persoane despre care puteai să fii sigur că n-o să te rănească niciodată și că n-o să te manipuleze, iar Dane era una dintre acele persoane.

I l-am arătat pe Luca, iar el l-a admirat îndatoritor, privindu-mă cum îl așez în leagăn și atârni deasupra lui un cerc din plastic cu jucării interesante la care să se uite. M-am așezat alături de Dane, iar el mi-a spus:

— Nu știam că te pricepi atât de bine la bebeluși.

— Nu mă pricep.

Am luat mâna lui Luca și i-am arătat cum să împingă un cățel din plastic dintr-o parte într-alta a cercului. Băiețelul a dat din mâini și a icnit.

— Încep să mă descurc cu el. Mă antrenează.

— Arăți altfel, a observat Dane, așezându-se în colțul canapelei, ca să mă vadă mai bine.

— Sunt obosită, am aprobat în glumă, și am cearcăne.

— Nu, nu în sensul ăsta. Arăți foarte bine... îți strălucesc ochii.

Am râs.

— Mulțumesc. Nu pot să-mi dau seama de la ce. Probabil fiindcă mă bucur să te văd. Mi-a fost dor de tine, Dane.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

M-a tras deasupra lui, până când am ajuns pe jumătate la el în brațe, cu părul căzându-mi pe obrazul lui. Nasturii de sus ai cămășii lui din in erau desfăcuți, descoperindu-i pieptul auriu și lipsit de păr. L-am simțit mirosul de curat și pe acela acru al deodorantului său din rocă de sare. M-am aplecat să-l sărut cu afecțiune, să ating buzele acelea pe care le mai sărutasem de mii de ori înainte, dar atingerea blândă nu mi-a adus confortul dulce de dinainte, ba chiar mi-a provocat un fel de aversiune care gâdila.

Am ridicat capul, iar Dane m-a tras mai aproape, făcându-mă să simt ceva nefamiliar și deloc plăcut. Cum se putea? Simțind că m-am încordat, el mi-a dat drumul din brațe și m-a privit întrebător.

— Ce? Nu de față cu bebelușul?

M-am retras, confuză.

— Cred că da. Eu...

Am simțit un nod în gât, și am strâns pleoapele pentru câteva momente.

— Am să-ți spun câte ceva, am rostit răgușit.

— Bine, a răspuns el pe un ton blând, încurajator.

Oare trebuia să-i spun ce făcusem cu Jack? Cum puteam să-i explic așa ceva? Am rămas acolo, neajutorată, și l-am privit. Mi se părea că fiecare por din trupul meu îngheța și se topea după aceea, într-o succesiune rapidă, făcând o peliculă fină de sudoare să-mi apară la suprafața pielii.

Expresia de pe chipul lui Dane s-a schimbat.

— Scumpa mea, mă pricep să citesc printre rânduri, și nu pot să nu observ că de fiecare dată când vorbesc cu tine, numele altcuiva apare în conversație, așa că dă-mi voie să încep eu în locul tău: „Dane, în ultima vreme am petrecut mult timp cu Jack Travis...”

— În ultima vreme am petrecut mult timp cu Jack Travis, am rostit, și câteva lacrimi mi s-au rostogolit pe obraji.

Dane părea calm și deloc surprins. M-a luat de mână cu amândouă mâinile lui.

— Spune-mi. Pot să fiu prietenul tău, Ella.

Mi-am tras nasul.

— Poți?

— Am fost întotdeauna prietenul tău.

M-am ridicat și m-am dus la bucătărie, ca să iau un prosop de hârtie, apoi m-am întors, suflându-mi nasul. Am împins leagănul în care era Luca, iar el s-a uitat alert la jucăriile de pe cercul din plastic.

— Totul e bine, Luca, i-am spus, deși era clar că eram tulburată. Și oamenii mari plâng uneori. E un lucru normal, natural.

— Cred că face față destul de bine, a spus Dane, zâmbindu-mi trist. Vino aici. Hai să vorbim.

M-am așezat lângă el și am oftat întretăiat.

— Aș vrea să poți să-mi citești gândurile. Vreau să știi tot ce s-a întâmplat, dar nu vreau să fie nevoie să-ți spun. Nu vreau să rostesc cu voce tare unele lucruri.

— Nu există nimic ce să nu poți să-mi spui. Știi asta.

— Da, dar n-a fost niciodată nevoie să-ți explic despre un alt bărbat. Mă simt atât de vinovată încât abia dacă mai pot să suport.

— Pragul tău de vinovăție a fost mereu destul de scăzut, a răspuns el pe un ton blând.

— E greșit să-l vreau pe Jack, și e o prostie, dar nu pot să mă opresc. Îmi pare rău, Dane. Îmi pare mai rău decât am crezut vreodată că o să-mi pară...

— Așteaptă. Înainte să spui mai departe... fără scuze. Mai ales nu pentru ceea ce simți. Emoțiile nu sunt niciodată greșite. Sunt doar emoții. Acum spune-mi.

Nu i-am spus tot, bineînțeles, dar i-am spus destul cât să înțeleagă că abordarea mea atentă la adresa vieții se destrăma, și că eram atrasă obsesiv de un bărbat de care n-ar fi trebuit să fiu atrasă, și că habar n-aveam de ce.

— Jack e deștept, am spus, dar uneori e necioplit, e macho și tradiționalist. E ca un jucător de fotbal american din liceu, pentru care

toate fetele stau la coadă. Am urât întotdeauna tipul ăsta de bărbat.

— Și eu.

— Dar Jack mă surprinde uneori cu câte un comentariu sau câte o intuiție care îmi merge la suflet. E cinstit, comunicativ, curios și probabil cea mai degajată persoană pe care o cunosc. Mă face să râd și spune că trebuie să fiu mai spontană.

— Are dreptate.

— Ei, există un moment și un loc pentru spontaneitate. Nu sunt într-o etapă a vieții când să pot să mă gândesc la amuzament. Am multe responsabilități.

— Ce părere are despre copil?

— Îl place. Îi plac copiii.

— E un tradiționalist și probabil își dorește o familie, a comentat Dane, privindu-mă atent.

— I-am spus deja ce părere am eu despre măritiș și familie, așa că știe că nu poate să aibă așa ceva cu mine. Cred că se simte atras de mine fiindcă sunt o noutate și fiindcă nu alerg după el.

— Oricine ar fi atras de tine, Ella. Ești o femeie frumoasă.

— Chiar? am întrebat zâmbind încântată, dar stânjenită. Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Nu mă pricep la lucrurile astea, a recunoscut Dane, dar ești frumoasă. Genul de bibliotecară focoasă.

Am zâmbit trist.

— Mulțumesc. Presupun că pe Jack îl atrage genul.

— Cât ai într-adevăr în comun cu bărbatul ăsta?

— Nu prea multe. Suntem contrarii care se atrag, dar vrei știi ce-i cel mai ciudat? îmi place mult să vorbesc cu el.

— Despre ce?

— Despre orice, am spus sincer. Începem să vorbim și e de parcă am face sex, e un du-te vino, și suntem amândoi foarte implicați, știi? Ne tachinăm unul pe celălalt, și unele conversații parcă sunt pe mai multe niveluri deodată, dar chiar și când nu suntem de acord, există o armonie ciudată în asta. O legătură.

Dane m-a privit gânditor.

— Deci, dacă vorbitul e ca sexul, sexul cum e?

— Eu...

Am deschis și am închis gura. Îndurerată, m-am întrebat cum să-i explic că până atunci nu tăcuserăm decât să ne sărutăm cu ceea ce putea fi descris ca fiind foarte mare foc într-o seară, și o partidă rapidă în parcare. Și că amândouă mi se păruseră extraordinare. Nu, n-aveam cum să-i explic.

— E secret, am spus stânjenită.

Am tăcut un moment, amândoi surprinși că nu voiam să-i spun ceva, deși întotdeauna îi vorbisem despre tot ce mi se întâmpla, fără rezerve. Relația noastră fusese mereu transparentă, și atunci trăiam ceva cu totul nou.

Exista o parte din viața mea în care nu-i dădeam voie lui Dane să se amestece.

— Ești supărat? am întrebat. Nu ești gelos?

— Gelos, poate, a recunoscut el lent, de parcă l-aș fi surprins, dar nu supărat. Nu sunt posesiv, fiindcă totul se reduce la asta: eu nu vreau o relație tradițională și nici n-o să vreau vreodată, dar, dacă tu îți dorești să explorezi asta cu Travis, așa trebuie să faci. Nu ai nevoie de permisiunea mea și eu n-am de ce să ți-o dau. Oricum o să faci asta.

N-am putut decât să mă gândesc la diferența dintre el și Jack, care era mult mai pretențios și mai posesiv. Era mult mai dificil de stăpânit. M-a traversat un fior de teamă.

— Ca să fiu sinceră, am șoptit abia auzit, nu mă simt la fel de în siguranță cu el cum mă simt cu tine.

— Știu.

Am zâmbit șters.

— De unde știi?

— Gândește-te la ce înseamnă siguranța, Ella.

— Încredere?

— Da, în parte, dar și absența riscurilor.

Mi-a dezlipit o şuviță de păr de pe obrazul ud de lacrimi și mi-a dat-o după ureche.

— Poate că ai nevoie să riști. Poate ai nevoie să fii cu un bărbat care te sperie puțin.

M-am apropiat de el și mi-am pus capul pe pieptul lui. Am stat așa o vreme, nemișcați, doar oftând din când în când. Tăceam amândoi,

conștienți că se termina ceva și că altceva începea.

Dane mi-a atins bărbia, iar eu am ridicat capul și el m-a sărutat blând. Abia atunci am înțeles că el era doar un prieten cu care mă culcasem, și cât de diferit era acest lucru față de a avea un iubit cu care să poți să fii și prietenă.

— Hei, a spus Dane încet. Crezi că ar trebui s-o mai facem o dată, de dragul amintirilor? De încheiere?

L-am privit amuzată.

— Nu mai bine te lovesc, ca pe vasele de croazieră, cu o sticlă de șampanie?

— Pentru Dumnezeu, hai măcar să deschidem o sticlă, a spus el, apoi eu m-am ridicat și am adus două pahare de băutură de care aveam amândoi atâta nevoie.

Am încercat să-l sun pe Jack a doua zi. După ce i-am lăsat două mesaje pe mobil, mi-am dat seama că nu se grăbea să mă sune înapoi, iar asta m-a enervat și m-a îngrijorat.

— Știam că s-a întâmplat ceva, mi-a spus Haven când am sunat-o, după-amiază. Jack a fost într-o dispoziție foarte proastă. De fapt, toată lumea de la birou s-a bucurat când a plecat pe șantier la una dintre clădirile pe care le gestionăm. Altfel, cred că secretara lui, Helen, avea de gând să-i dea una în cap cu mașina de laminat.

— A trebuit să rezolv câteva lucruri cu Dane când a venit în vizită, am spus, așa că i-am cerut

lui Jack să-mi dea puțin spațiu. Cred că nu prea s-a bucurat.

Haven a vorbit pe un ton amuzat:

— Nu, nu prea, dar nu mi s-a părut că se pricepe prea bine să se dea la o parte atunci când își dorește ceva.

— Ei bine, acum e mult prea departe, am spus pe ton de glumă. Nici măcar nu-mi răspunde la telefon.

— Ella, probabil că n-ar trebui să mă amestec în treburile lui Jack, fiindcă întotdeauna m-am supărat dacă el s-a amestecat într-ale mele...

— Ba te rog, am îndemnat-o. Îți cer părerea. Nu înseamnă că te amesteci dacă ești invitată.

— Bine, a rostit Haven cu veselie. Cred că Jack e atât de chinuit și de nehotărât încât nu știe ce să facă. Nu e obișnuit să fie gelos din cauza nimănui. El e mereu liniștit, are avantajul, și cred că tu l-ai tulburat foarte tare. Trebuie să recunosc că-mi place.

— De ce? am întrebat agitată, plină de speranță și temătoare.

— L-am văzut mereu cu genul de femeie care și face o carieră din a vâna bărbați cu bani, sau cu actrițe sau modele, și cred că face asta ca să evite ce se întâmplă acum... Să evite să se îndrăgostească, să fie vulnerabil. Bărbaților din familia mea nu le place absolut deloc asta, dar cred că puțină suferință o să-i facă bine lui Jack, o să-l pună pe calea cea bună.

— Pot să-ți spun ceva confidențial.

— Da. Ce?

— Jack s-a supărat că Dane a rămas la mine peste noapte. A vrut ca Dane să doarmă la hotel.

— Asta-i o prostie. Ai locuit cu Dane ani întregi. Dacă voiai să te culci cu el, nu conta dacă ar fi stat la hotel sau la tine.

— Știu. Dar Dane a rămas la mine aseară și mă întreb dacă Jack o fi aflat.

Haven a răs.

— Ella, nu se întâmplă nimic în clădirea asta despre care Jack să nu știe. Probabil că i-a spus băiatului de la recepție să-l anunțe în clipa în care Dane a plecat.

— Nu m-am culcat cu el, am rostit pe un ton defensiv.

— Nu trebuie să-mi explici nimic.

— A fost groaznic. Dane a dormit pe canapea la început, dar copilul a plâns, așa că până la urmă l-am trimis pe el în dormitor și am rămas eu pe canapea. Pot să-ți spun sigur că, după seara trecută, Dane n-o să facă niciodată copii în mod voluntar. Acum a fugit înapoi în Austin, iar Jack se pare că nu vorbește cu mine.

Haven a răs.

— Draga de tine! Cred că Jack încearcă doar să-și dea seama ce să facă în continuare.

— Dacă vorbești cu el, îi spui tu să mă sune?

— Nu. Am o idee mai bună. Măine seară e ziua tatei și femeia cu care se întâlnește, Vivian, dă o petrecere în cinstea lui la casa noastră din River Oaks. Toată familia o să fie acolo, inclusiv Jack,

ceilalți frați ai mei și cumnata mea. Vino cu mine și cu Hardy.

— Nu vreau să dau buzna la un eveniment în familie, am spus nu tocmai convinsă.

— O să fii invitata mea, dar chiar și dacă n-ai fi fost, oricum jumătate din Houston o să vină neanunțată.

— Nu am ce să-i aduc tatălui tău.

— Vivian ne-a cerut ca, în loc de cadouri, să donăm bani uneia dintre cauzele lui preferate. Îți dau o listă și poți să donezi pe internet, dacă vrei.

— Ești sigură că nu e o problemă?

Voiam foarte mult să merg la petrecere și eram curioasă să-i cunosc pe ceilalți membri ai familiei lui Jack, să văd casa în care crescuse.

— Da. E cu ținută semi-lejeră. Ai o rochie drăguță cu care să te îmbraci?

— Am una albastră, petrecută.

— Da! E culoarea lui preferată. Ella, o să ne distrăm de minune.

— Poate tu, am spus cu amărăciune, făcând-o să râdă.

Singurul cod poștal pe care putea să-l aibă Churchill Travis era 77019, fiindcă acela desemna cel mai bogat cartier din oraș, River Oaks. În centrul geografic al Houstonului, era una dintre cele mai bogate comunități din țară. Haven spunea că acolo nu se atârnavă niciodată semne pe care să scrie „DE VÂNZARE”. Când o casă era disponibilă, de obicei se făceau mai

multe oferte, și cineva o cumpăra în doar câteva zile. Avocați, oameni de afaceri, administratori de fonduri, chirurghi și staruri din sport alegeau să locuiască în paradisul acela umbrat de pini și de stejari, care era aproape de Galleria, de Rice și de cele mai bune școli particulare din Texas.

Unele dintre casele din cartier aveau terenuri de peste zece kilometri, dar conacul Travis era construit pe un teren relativ mic, de numai patru kilometri. Avea, însă, o vedere foarte bună la orașul plat de dedesubt, fiindcă era așezat pe o ridicătură de teren de lângă mlaștină. Am trecut pe lângă grădini verzi și alei umbrite, toate strălucind în lumina asfințitului. Am privit uimită la clădirile somptuoase, construite în stil neogeorgian, colonial, toscan și franțuzesc. Nu părea să existe un stil anume din Houston aici, ci o combinație de perioade și de locuri din lume, toate la scară largă.

— O să-ți placă, Ella, a spus Haven pe un ton încurajator, întorcându-se spre mine de pe scaunul din dreapta al Mercedesului sedan al lui Harvey. Vivian dă petreceri minunate, la care mâncarea și muzica sunt mereu incredibile. A dat greș o singură dată, din câte știu, și a fost atât de mare bomba încât aproape că a devenit interesantă.

— De ce a fost bombă?

— Ei bine, unul dintre invitații de onoare a fost Peter Jackson, așa că Vivian a organizat ceva cu tema „Stăpânul Inelelor”. A săpat în curtea din

spate și a refăcut peisajul ca să aibă cascade și dealuri.

— Nu sună prea rău, am spus.

— Nu. Partea proastă e că i-a chemat pe băieții de la Cercetași, îmbrăcați în hobbiți, să se plimbe printre invitați. Ei au lăsat păr peste tot prin casă, și tata e alergic la blană. S-a plâns săptămâni la rând.

Haven a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dar sunt sigură că n-o să facă așa ceva în seara asta.

— Să începi să bei imediat ce ajungem, m-a sfătuit Hardy.

Conacul Travis, o structură impunătoare din piatră, construită în stil European, ocupa un teren de douăsprezece mii de metri pătrați. Am trecut printr-un set de porți din fier și ne-am apropiat de o parcare plină de automobile scumpe. Un garaj imens, cu uși mari din sticlă, controlate prin telecomandă și înăuntrul căruia erau un Bentley, un Mercedes, un Shelby Cobra și cel puțin șapte alte mașini, arăta ca un fel de automat în care zeii băgau fișe și scoteau mașini. Valeți în haine albe conduceau vehiculele strălucitoare în locurile frumos desenate, cu tandrețea unor părinți care duc la culcare copiii mult iubiți.

I-am însoțit, uluită, pe Haven și pe Hardy de-a lungul aleii care ducea la mulțimea agitată și strălucitoare. În aer plutea muzică live de la orchestra care acompania un cântăreț

binecunoscut, de curând lăudat de critici pentru rolul secundar dintr-un film de Spielberg. Cântărețul, la douăzeci și ceva de ani, intona „Steppin’ Out With My Baby” cu un glas mătăsos, sacadat.

Mi se părea că intrasem într-un fel de realitate alternativă. Poate că eram pe un platou de filmare, unde scena era minunată, dar faptul că oamenii trăiau așa *mi se părea* bizar, deși excesul acela era normalitatea lor.

— Am mai fost eu la petreceri... am început să spun, dar am tăcut, de teamă să nu par deplasată.

Hardy s-a uitat în jos, spre mine, cu o privire amuzată în ochii albaștri.

— Știu.

Mi-am dat seama că el chiar înțelege și că, deși scena îi era cunoscută lui Haven, era departe de rulota în care crescuse el. Erau un cuplu interesant, el, mare și american get-beget, și ea micuță și strălucitoare. În ciuda diferenței de mărime dintre ei, oricum, păreau că se potrivesc foarte bine. Oricine i-ar fi privit din afară și-ar fi dat seama de atracția care exista între ei, de faptul că-și apreciau unul celuilalt inteligența, de provocarea pe care o reprezentau unul pentru celălalt. Era între ei și tandrețe, și se vedea mai ales atunci când Hardy îi arunca lui Haven câte o privire când ea nu era atentă la el. Arăta de parcă ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o ascundă undeva, s-o aibă numai pentru el. Îi

invidiam fiindcă rămâneau aproape unul de celălalt, fără să se simtă sufocați sau prinși în capcană.

— Hai să terminăm cu tata întâi, a spus Haven în timp ce ne conducea în casă.

Arăta minunat în rochia scurtă, din organza arămie, cu poalele strânse într-un fel care i s-ar fi potrivit numai unei femei foarte subțiri.

— Crezi că Jack a venit? am întrebat.

— Nu. El nu apare niciodată devreme la o petrecere.

— I-ai spus că m-ai invitat?

Haven a clătinat din cap.

— N-am apucat. A fost plecat toată ziua.

Jack mă sunase de dimineață, dar eu eram la duș și lăsasem robotul să răspundă. Îmi spusese numai câteva cuvinte, cum că avea o întâlnire în Woodiands, la nord de oraș, și că avea să fie plecat aproape toată ziua. Când îl sunasem eu înapoi, deja ieșise din aria de acoperire a rețelei de telefonie mobilă. Nu i-am lăsat niciun mesaj, fiindcă m-am gândit că merită să mă răzbun puțin, după ce el mă evitase cu o zi înainte.

Ne-a luat ceva vreme ca să trecem prin tot conacul. Haven și Hardy cunoșteau fiecare atât de multă lume încât aproape că toți invitații îi știau. Pe lângă noi a trecut un chelner, ducând o tavă cu pahare de șampanie rece. Am luat unul și am băut recunoscătoare din lichidul sec și acidulat. Ne-am oprit lângă un tablou al Fridei Kahlo, iar eu m-am uitat în jur, în timp ce Haven

a refuzat-o cu pricepere pe o femeie care încerca s-o convingă să se alăture Societății Orhideelor din Houston.

Invitații erau de vârste diferite, femeile erau perfect machiate și purtau tocuri imposibil de înalte, iar bărbații erau atent frezați și bărbieriți și foarte bine îmbrăcați. M-am bucurat că-mi pusesem cea mai bună rochie pe care o aveam, din tricot subțire, albastru deschis, petrecută peste sâni într-un V care-mi scotea formele în evidență. Era o rochie clasică, simplă, care mă făcea să par voluptoasă. De sub tivul care se oprea la genunchi mi se vedeau picioarele încălțate cu sandale argintii cu toc, despre care mă temusem că o să fie prea elegante înaintea să descopăr ce purtau celelalte femei. Definiția ținutei semi-elegante în Houston părea să includă o cantitate mare de bijuterii și accesorii, spre deosebire de aceeași ținută în Austin, unde ea nu însemna decât să ai pe tine o bluză și să nu fii desculț.

Folosisem mai mult fard cenușiu de pleoape de obicei, pentru efectul de smoky-eyes, și două straturi de mascara. Purtam un gloss delicat, roz, și-mi răsucisem colțurile *coafurii* spre *interior*, așa că le *simțeam* pe obraji de fiecare dată când întorceam capul. Nu folosisem deloc fard de obraz, fiindcă tenul îmi era îmbujorat în mod natural.

Știam că în seara aceea urma să se întâmple ceva foarte bun sau, dimpotrivă, ceva foarte rău.

— E afară, i-a spus Hardy lui Haven, care mi-a făcut semn să merg cu ei.

— Jack? am întrebat uimită.

— Nu, tata, a răspuns Haven zâmbind larg și făcând o grimasă comică. Hai să cunoști câțiva membri ai familiei Travis.

Ne-am făcut loc până în curtea din spate, într-un spațiu larg și frumos amenajat. Copacii erau împodobiți cu luminițe albe, împletite în baldachine strălucitoare care acopereau un ring de dans destul de aglomerat. Oaspeții erau așezați pe scaune sau aproape de mesele de bufet. M-am minunat la vederea tortului aniversar, așezat pe propria lui masă. Era o creație înaltă, din ciocolată, legat cu funde și plină de fluturi din fondant.

— Ce minunăție, i-am spus unui domn mai în vârstă care tocmai se întorsese spre mine din fața unui grup. Țsta da tort! Credeți că o să iasă cineva din el?

— Sper că nu, mi-a răspuns el cu o voce gravă. S-ar putea să ia foc de la atâtea lumânări.

Am râs.

— Da, și toată glazura ar îngreuna mult mișcările.

M-am întors spre el și i-am întins mâna.

— Eu sunt Ella Varner, din Austin. Sunteți prieten al familiei Travis? Nu contează, sigur că sunteți. Nu ar invita un dușman la petrecere, nu?

El a zâmbit și mi-a strâns mâna. Avea niște dinți foarte albi, lucru care întotdeauna mi se părea ciudat la cineva de vârsta lui.

— Ba ar invita mai ales un dușman.

Era un domn arătos, nu cu mult mai înalt decât mine, cu părul de culoarea oțelului tuns scurt, cu pielea ridată și bronzată, emanând carismă. L-am privit în ochi, uimită de culoarea lor atât de asemănătoare cu aceea a ciocolatei amărui din Venezuela. În timp ce mă uitam la forma lor familiară, mi-am dat seama cine era bătrânul.

— La mulți ani, domnule Travis, i-am spus zâmbind stânjenită.

— Mulțumesc, domnișoară Varner.

— Spuneți-mi Ella, vă rog. Cred că puteți, mai ales că am venit neinvitată la petrecerea dumneavoastră.

Churchill Travis a continuat să zâmbească.

— Ești mult mai drăguță decât restul celor care vin neinvitați la petrecerile mele, Ella. Stai pe lângă mine și mă asigur eu că nu te dă nimeni afară.

Vulpoiul bătrân flirta cu mine. Am zâmbit larg.

— Mulțumesc, domnule Travis.

— Churchill.

Haven s-a apropiat de tatăl ei și s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— La mulți ani, tata. Tocmai îi spuneam lui Vivian ce petrecere grozavă a organizat. Văd că

ai găsit-o pe Ella, dar să știi că nu poți s-o ai pentru tine, fiindcă e a lui Jack.

O voce nouă s-a alăturat conversației:

— Jack nu are nevoie de încă o femeie. Lăsați-mi-o mie.

M-am răsucit spre bărbatul din spatele meu și am tresărit dând cu ochii de o versiune mai tânără și mai subțire a lui Jack, încă la douăzeci și ceva de ani.

— Joe Travis, a spus el strângându-mi mâna ferm.

Era cu aproape un cap mai înalt decât tatăl lui, și încă nu era la fel de masculin ca Jack, dar era fermecător, femeile întorceau capul după el, iar el știa asta foarte bine.

— Să n-ai încredere în el, Ella, a rostit Haven pe un ton sever. Joe e fotograf. Și-a început cariera făcând poze rușinoase cu familia lui - eu în lenjerie intimă, de exemplu, ca apoi să ne ceară mită ca să cedeze negativele.

Hardy a auzit replica ei, fiindcă tocmai se apropiase de noi.

— Mai ai vreunul dintre negativele alea? I-a întrebat pe Joe, făcând-o pe Haven să-i dea un cot.

Joe a continuat să-mi țină mâna în mâna lui și mi-a aruncat o privire plină de dor.

— Am venit singur la petrecerea asta. Iubita mea m-a părăsit, ca să lucreze la un hotel din Alpii francezi.

— Joe, șmechere, i-a spus Haven. Să nici nu-ți treacă prin cap să-i faci avansuri iubitei fratelui tău.

— Nu sunt iubita lui Jack, am spus eu repede. Joe i-a aruncat surorii sale o privire triumfătoare.

— Se pare că domnișoara e liberă.

Hardy ne-a întrerupt întinzându-i lui Churchill o casetă pentru trabucuri învelită în piele.

— La mulți ani, domnule.

— Mulțumesc, Hardy.

Travis a deschis caseta și a scos unul dintre trabucuri, apoi l-a mirosit și a scos un sunet apreciativ.

— Aveți o cutie plină cu ele în casă, i-a spus Hardy.

— Cohiba? a întrebat Churchill, inhalând aroma de parcă ar fi fost cel mai fin parfum.

Hardy n-a recunoscut nimic, ci l-a privit doar cu o strălucire diavolească în ochi.

— Nu știu decât că sunt ambalate în hârtie din Honduras. N-am idee ce e înăuntru.

„Cu siguranță sunt trabucuri cubaneze de contrabandă”, am gândit eu amuzată. Bătrânul a băgat tacticos cutia în buzunarul interior al jachetei și a spus:

— Să fumăm din ele mai târziu, pe verandă, Hardy.

— Da, domnule.

M-am uitat peste umărul lui Joe, am văzut pe cineva stând în spatele uneia dintre ușile

franțuzești larg deschise și mi s-a strâns inima. Era Jack, îmbrăcat într-un tricou negru, cu pantaloni negri. Era atrăgător, bine făcut și părea pregătit să dea o spargere dificilă. Deși avea o postură relaxată, cu o mână în buzunar, linia tensionată a corpului său întrerupea strălucirea scenei din jurul său precum o tăietură în mijlocul unei fotografii dintr-o revistă de modă.

Jack vorbea cu o femeie, dar era încordat. Mi s-au tăiat genunchii uitându-mă la ei doi. Ea era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată, cu un păr lung, blond deschis, cu trăsături sculptate, de zeiță și cu un trup extraordinar de subțire îmbrăcat într-o rochie neagră foarte scurtă și strâmtă. Păreau a fi împreună. Joe s-a uitat în direcția privirii mele.

— Uite-l și pe Jack.

— Avenit cu cineva, am reușit să spun.

— Ba nu. Acea e Ashley Everson. E măritată, dar se duce la Jack precum o baracadă, de fiecare dată când îl vede.

— Ea i-a frânt inima? am șoptit.

Joe a aplecat capul spre mine și a șoptit la rândul lui:

— Da, și are probleme cu soțul ei, Peter. O să ajungă la divorț. Așa le trebuie, după ce i-au făcut lui Jack ce i-au făcut.

— Crezi că el...

— Nu, a spus Joe imediat. Jack n-ar vrea-o nici dacă i s-ar oferi pe o tavă de argint, draga mea. Nu ai competiție.

Mă pregăteam să spun că nu e un concurs, dar în acel moment Jack a ridicat capul și m-a văzut, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Ochii lui întunecați s-au mărit, și privirea i-a alunecat încet până la sandalele mele argintii și înapoi. S-a îndreptat de spate și a scos mâna din buzunar, apoi a pornit spre mine.

Nedumerită, Ashley Everson l-a prins de braț și i-a spus ceva, iar el s-a oprit ca să-i răspundă.

— Ella.

Vocea lui Haven mi-a atras atenția. Se mai alăturase cineva grupului, încă un bărbat înalt și cu părul închis la culoare, care nu putea să fie decât cineva din familia Travis. Fratele mai mare, Gage. Deși avea trăsăturile tatălui său, nu semăna atât de mult cu ceilalți doi frați ai săi. Nu avea nimic de cowboy în el. Trăsăturile sale erau fine, rezervate și foarte frumoase. Avea ochii de un cenușiu neobișnuit, deschis, precum gheața uscată în containerele închise la culoare. Când zâmbea, aveai impresia că tocmai te-a eliberat de ceva dificil.

— Gage Travis, s-a prezentat el, cuprinzându-l cu un braț pe femeia care tocmai se apropiase de el. Ea e soția mea, Liberty.

Tânăra avea un chip foarte frumos, oval, cu pielea palidă și mai întunecată la culoare. S-a aplecat ca să dea mâna cu mine, și părul ei negru i s-a mișcat pe umeri precum o substanță lichidă.

— Îmi pare bine să te cunosc, Ella, mi-a spus ea. Am înțeles că ești partenera lui Jack.

Nu voiam să mă prezint drept iubita lui.

— Nu chiar, am spus stânjenită. E un tip minunat, dar nu pot să spun eu că... nu ne cunoaștem decât de câteva săptămâni, așa că nu pot să pretind că suntem împreună în vreun fel, dar...

— Suntem împreună, l-am auzit pe Jack spunând în spatele meu, pe un ton scăzut și hotărât.

M-am răsucit spre el, cu inima bătându-mi nebunește. Un braț puternic m-a cuprins pe după mijloc, iar Jack s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz, acceptabil social. Nimic nepotrivit, doar doi prieteni care se întâlneau. După aceea, însă, buzele i-au alunecat și m-a sărutat fierbinte, scurt, pe gât. Era un gest incredibil de personal, o declarație de intimitate.

Uluită că el făcuse așa ceva în fața familiei sale reunite, am simțit cum pălesc, apoi am roșit violent. Culorile de pe chipul meu se schimbau precum acelea ale unui neon colorat din vitrina unui restaurant. Tulburată, le-am văzut pe Haven și pe Liberty schimbând o privire rapidă, încărcată de semnificație.

Cu o mână încă pe talia mea, Jack a dat mâna cu Churchill.

— La mulți ani, tată! Ți-am adus un cadou. E în casă.

Patriarhul familiei ne-a privit speculativ, apoi a spus.

— Știi ce cadou vreau eu? Să te așezi la casa ta, să te însori și să-mi faci nepoți.

Jack a întâmpinat lipsa incredibilă de tact a tatălui său cu un calm care dădea de bănuț că astfel de cereri nu erau noi.

— Ai deja un nepot, i-a atras atenția pe un ton egal.

— Vreau mai mulți înainte să plec.

Jack l-a privit sarcastic.

— Unde plănuiești să te duci, tată?

— Spun doar că nu întineresc, și, dacă vrei ca generația următoare a familiei să aibă parte de influența mea, ar fi cazul să te ocupi de asta.

— Doamne, tata! Dacă Jack ar fi mai ocupat decât este deja la capitolul ăsta, ar fi nevoie să dea bilete de ordine...

— Joe, a spus Gage încet, și asta a fost suficient să-l facă să tacă pe fratele lor mai mic.

Churchill m-a privit aprobator.

— Poate că tu o să-l aduci pe drumul cel bun, Ella.

— Eu nu sunt genul care să vrea să se mărite, am spus.

Sprâncenele lui Churchill s-au ridicat spre frunte, de parcă n-ar mai fi auzit niciodată o femeie spunând așa ceva.

— De ce nu?

— Mă preocupă mult cariera mea, în primul rând.

— Foarte rău, a spus Jack. Prima condiție ca să te măriți cu un Travis e să renunți la toate visele tale.

Am râs, iar expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit. Mi-a dat la o parte de pe frunte o şuviță de păr blond și strălucitor.

— Vrei să dansezi, a murmurat Jack, sau să mai stai aici ca să îți se pună întrebări?

Fără să aștepte răspunsul meu, a început să mă tragă după el.

— N-am luat-o la întrebări, a protestat Churchill. Vorbeam și eu.

Jack s-a oprit și i-a aruncat o privire ironică.

— E o conversație atunci când vorbesc mai multe persoane, tata.

M-a tras după el și mi-a spus că-i pare rău.

— Din cauza tatălui tău? Să nu-ți pară. Îmi place.

M-am uitat tulburată la profilul său încordat. Era o versiune a lui pe care n-o mai văzusem. Fusese mereu deliberat indiferent, dar acum nu mai era. În acel moment părea furios până-n măduva oaselor. Ceva conta foarte mult pentru el.

Am ajuns pe ringul de dans, iar el m-a luat în brațe cu o mișcare naturală, experimentată. Orchestra cânta „Song for You”, atât de frumos încât parcă ar fi visat cu toții același vis pe ritmuri de blues. Umărul lui Jack era puternic sub palma mea, brațele, sigure în timp ce mă conducea fără ezitare. Dansa foarte bine, cu

mişcări fluide, dar nu demonstrative. Îmi doream să pot să-i spun mamei sale că toate acele lecții de dans de cu mult timp înainte își meritaseră banii.

M-am relaxat și l-am lăsat să mă conducă, uitându-mă fix la locul în care gulerul cămășii lui era desfăcut. Deasupra celui mai de jos punct al V-ului aceuia se vedea o urmă ademenitoare de păr.

— Dane a petrecut noaptea cu tine, a spus Jack pe un ton egal.

M-am simțit ușurată că a deschis subiectul atât de direct, fiindcă abia așteptam să rezolvăm problema.

— A dormit în apartament, da, deși n-am prea dormit, pentru că... Au!

Jack se oprise brusc, iar eu intrasem direct în el. M-am uitat în sus, spre el, și mi-am dat seama ce concluzie trăsese.

— Din cauza copilului, am spus repede. Luca a plâns, așa că eu am dormit pe canapea și Dane în dormitor. Jack, mă strângi prea tare de mână.

El și-a slăbit imediat strânsoarea și a încercat să respire mai calm. Am continuat să dansăm vreun minut, înainte să se adune destul cât să întrebe:

— Te-ai culcat cu el?

— Nu.

Jack a dat din cap încet, dar chipul i-a rămas încordat, rigid, de parcă ar fi ars într-un cuptor de ceramică.

— Fără Dane de acum încolo, a spus pe un ton hotărât, final.

Am încercat să-l fac să râdă:

— Nu pot să-mi dau seama dacă vrei să nu mă mai văd cu el sau să-l omori.

— Vreau să nu te mai vezi cu el și, dacă te vezi, să știi că o să-l omor.

M-am amuzat în sinea mea, dar mi-am dat seama și că aveam o putere nouă, seducătoare, asupra cuiva puternic, cizelat, imprevizibil și mai plin de masculinitate decât oricare alt bărbat pe care-l cunoscusem până atunci. Mă speria și- mi plăcea în același timp, mai ales pentru că nu eram genul căruia să-i placă să călătorească la viteze mari.

— Spui vorbe mari, Jack Travis, dar ce-ar fi să mă duci acasă și să-mi arăți și ce știi să faci?

El s-a uitat imediat în jos, spre mine. Nici unuia dintre noi nu ne venea să credem că tocmai eu spuseseam așa ceva. Din privirea lui mi-am dat seama că urma să am parte de tot ce puteam să duc din ce știa el să facă.

Șaisprezece

Orchestra cânta o versiune lentă precum sticla topită a melodiei „Moondance”. Jack m-a tras mai aproape, până când i-am simțit răsuflarea pe

tâmplă și coapsele lipite de ale mele. Am dansat, eu, urmându-l orbește pe el, puțin nesigură pe mine, de parcă am fi fost pe *puntea unui vapor* și nu pe teren sigur. Jack mă ținea strâns în brațe, mă ajuta să-mi păstrez echilibrul cu fiecare mișcare pe care o făceam. Inspirând adânc, i-am simțit parfumul plăcut, condimentat. Deodată, parcă toată pielea mi s-a trezit la viață.

Cântecul s-a terminat, au urmat aplauze, apoi a început o altă melodie, energică și parcă intruzivă. De fapt, m-am simțit de parcă mă trezise cineva aruncând o găleată de apă rece peste mine. Am clipit și l-am urmat pe Jack prin mulțimea densă de oameni. Eram obligați să ne oprim des, ca să vorbim cu aceia dintre ei pe care el îi cunoștea. Am descoperit că iubitul meu se pricepea mult mai bine decât mine să poarte o mască socială, deși eu îi simțeam tensiunea din brațul cu care mă ghida prin adunare, găsind căile cele mai scurte și spațiile libere în care puteam să ne mișcăm.

Lumânările de pe tort fuseseră aprinse, iar orchestra acompania mulțimea în interpretarea puțin amestecată de băutură, dar hotărâtă, a unui cântec de „La mulți ani”. Felii de chec umplute cu gem, cremă și frișcă se împărțeau de la unii la alții. Eu am reușit să iau numai o înghițitură, fiindcă umplutura mi s-a lipit de cerul gurii. După ce am băut câteva înghițituri de șampanie, dispoziția mi s-a îmbunătățit, ajutată mult de

zahăr și de alcool. L-am urmat pe Jack, care mă conducea, ținându-mă de mână.

Ne-am oprit ca să ne luăm la revedere de la Churchill și de la Vivian, l-am văzut pe Joe vorbind într-un colț cu o tânără care părea să fie foarte impresionată de povestea despre iubita lui care plecase în Franța, iar eu le-am făcut cu mâna lui Haven, Hardy, Gage și Liberty, care erau în cealaltă parte a încăperii.

— Cred că ar trebui să le dăm un motiv pentru care plecăm atât de repede, i-am spus lui Jack. Poate că eu trebuie să merg la copil, sau...

— Știi și ei foarte bine de ce plecăm.

Pe drum spre 1800 Main n-am vorbit prea mult, fiindcă emoțiile pe care le simțeam amândoi erau prea puternice. Nu îl cunoșteam de suficient timp încât să mă simt în largul meu cu el. Relația noastră avea nevoie să crească.

I-am spus totuși despre discuția pe care o avusesem cu Dane, iar el m-a ascultat atent. Mi-am dat seama că, deși Jack înțelegea ideile fostului meu iubit, la nivel instinctual nu pricepea.

— Ar fi trebuit să încerce să lupte pentru tine, mi-a spus. Ar fi trebuit să încerce să se lupte cu mine.

— Și ce am fi rezolvat? am întrebat. Până la urmă e alegerea mea, nu?

— Da, ai voie să alegi, dar asta nu înseamnă că n-ar fi trebuit să mă atace ca un viking pentru că i-am luat femeia și am făcut-o a mea.

— Nu m-ai făcut a ta, am protestat eu.

El mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Nu încă.

Inima mi-a tresărit într-un ritm disperat. Am urcat la el, în apartamentul pe care eu nu-l mai văzusem până atunci. Era la câteva etaje mai sus decât al meu, cu ferestre mari, care dădeau spre Houston. Luminile orașului străluceau precum diamantele împrăștiate pe deasupra unei bucăți de catifea.

— La ce oră i-ai spus bonei că te întorci? m-a întrebat Jack în timp ce eu exploram apartamentul.

Era aranjat simplu și cu gust, cu mobilă din piele neagră, cu câteva lucrări de artă bine alese și cu câteva accente decorative, cu materiale ciocolatii, albe și albastre.

— Cam pe la unsprezece.

Am atins marginea unui bol albastru, imprimat cu un model în volute. Degetele îmi tremurau vizibil.

— E un apartament frumos.

Jack a venit în spatele meu și mi-a atins umerii cu palmele, apoi m-a mângâiat în jos, pe brațe, iar căldura mâinilor lui a contrastat plăcut cu răceala pielii mele. M-a luat de mână și mi-a strâns degetele reci între degetele sale, apoi m-a sărutat în locul acela delicat unde se întâlneau gâtul cu umărul. Felul în care m-au atins buzele lui promitea senzualitate.

A continuat să mă sărute acolo, căutând locul cel mai sensibil, și când l-a găsit, eu m-am lipit de el din reflex.

— Jack... Nu mai ești supărat fiindcă Dane a dormit la mine, nu?

El m-a mângâiat pe deasupra rochiei, desenând conturul fiecărei curburi și a fiecărei linii, oprindu-se la fiecare *tresărire* de-a mea. Trupul mi s-a arcuit de plăcere. Mi-am dat seama ca prin vis că el aduna informații și căuta cu blândețe acele *locuri* în care eram mai vulnerabilă.

— De fapt, Ella, de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi vine să lovesc cu pumnul în perete.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, am spus eu.

— Țsta e singurul motiv pentru care nu l-am căutat și nu l-am omorât.

Nu-mi dădeam seama cât brava și cât vorbea serios. M-am străduit să vorbesc pe un ton normal, puțin ironic, ceea ce era greu, fiindcă el își strecurase degetele pe sub decolteul meu.

— N-ai de gând să-ți verși supărarea pe mine, nu?

— Ba da, mă tem că asta o să fac.

I s-a tăiat respirația când a descoperit că nu purtam sutien.

— În seara asta o să suferi, ochi albaștri.

Cu o încetineală indecentă, mâna lui a alunecat peste curbura rece a sânelui meu. Eu m-am sprijinit de el, clătinându-mă pe tocurile

sandalelor mele argintii. Sfârcul mi s-a strâns când el l-a mângâiat cu tandrețe, folosindu-și degetul mare.

M-a răsucit cu fața spre el.

— Ești foarte frumoasă, a șoptit.

Mâinile i-au coborât mai mult, urmărind materialul rochiei. Avea pe chip o expresie hotărâtă, și pleoapele îi erau pe jumătate coborâte, cu genele aruncându-i umbre zimțate pe obraji. A mai spus ceva, încet, aproape inaudibil:

— A mea.

Fascinată, m-am uitat în ochii aceia întunecați și am clătinat încet din cap.

— Ba da, a rostit Jack, apoi m-a sărutat.

Eu i-am răspuns neputincioasă, prinzându-mă de cămașa lui. Degetele sale mi s-au împletit în păr, el mi-a cuprins capul în palmă și s-a concentrat asupra gurii mele, sărutându-mă tot mai apăsător, gustându-mă, până când tot corpul îmi radia căldură.

Jack m-a luat atunci de mână și m-a condus în dormitor. A apăsător pe trei întrerupătoare, și o strălucire discretă a umplut camera, din surse greu de identificat. Eu eram prea fermecată de el ca să văd mare lucru din ce aveam în jur. Am observat doar patul mare, acoperit cu o pătură de culoarea ambrei și kilometri de cearceafuri albe.

Mi-am dres glasul și am încercat să vorbesc pe un ton calm, de parcă n-am fi făcut mare lucru.

— N-am parte de niște muzică de seducție?

Jack a clătinat din cap.

— De obicei fac asta acappella.

— Adică fără acompaniament?

— Nu am mai făcut asta de unul singur de la paisprezece ani.

Am râs, cu răsuflarea tăiată, și am tresărit când Jack a tras încet de șiretul subțire care-mi ținea rochia încheiată în față. Cele două laterale s-au desfăcut și mi-au dezvelit sânii rotunzi și chilotul alb, din mătase.

— Uită-te la tine, a șoptit el. E o crimă să porți haine.

Mi-a lăsat rochia să alunece de pe umeri până pe podea, iar eu am roșit din cap până în picioare, rămasă numai în sandale și în lenjerie. Neîndemânică, grăbită, am tras de cămașa lui neagră, iar el m-a ajutat s-o dau jos. Avea pieptul puternic, frumos definit, cu mușchi mari întrerupți de alții mai mici. L-am atins ezitant părul de pe piept, mi-am lăsat degetele să alunece prin el. Atingerea aceea mi se părea înnebunitor de plăcută. L-am lăsat să mă tragă mai aproape, să mă cuprindă în brațe. L-am luat pe după talie, iar atingerea părului său pe deasupra sânilor și sărutul lung, delicios, m-au copleșit cu senzații.

Simțind cum îl trăgeam mai aproape, cum îmi lipeam șoldurile de erecția lui, el m-a îndepărtat cu blândețe și mia spus amuzat:

— Nu încă.

— Am nevoie de tine, am spus îmbujorată, tremurând.

Nu mai spuseseam așa ceva nici unui bărbat înainte. Chiar în timp ce o spuneam, mi-am amintit ce-mi spusese Jack în parcare: „Știi că, dacă începi o relație cu mine, o să ajungem într-un loc în care n-ai fost niciodată cu Dane.” Era adevărat. Foarte adevărat. Aveam să-l las pe Jack să se apropie mult mai mult decât în sens fizic. Riscul enorm pe care urma să mi-l asum mă speria de moarte.

Simțind reverberația panicii mele, Jack m-a tras între pulpele lui și m-a strâns la piept. M-a ținut așa, fără să spună nimic, cu o răbdare infinită.

— Cred că, am reușit să spun până la urmă, nu mă simt chiar în siguranță.

— Probabil pentru că nici nu ești.

Mi-a prins marginile chilotului cu degetele și i-a tras în jos.

— Dar în câteva minute, draga mea, n-o să-ți mai pese deloc.

Amețită, l-am lăsat să mă dezbrace de tot, și l-am ascultat, așezându-mă pe pat. Am încercat să desfac una dintre sandalele argintii.

— Nu, a șoptit el, aplecându-se în fața mea.

Mi-a desfăcut coapsele cu mâinile, hotărât. Am încercat să strâng picioarele și am spus stânjenită:

— Lumina.

El m-a ținut pe loc și, în ciuda obiecțiilor mele, s-a aplecat înainte și m-a sărutat *acolo*, cu toată pasiunea. În câteva secunde gemeam, încremenită de plăcerea care-mi invadea trupul cu fiecare mișcare a limbii lui. A continuat așa până când n-am mai suportat și i-am tras capul mai aproape. El m-a apucat de încheieturi și mi le-a ținut pe pat, într-o parte și-ntr-alta.

Prinsă în palmele lui, deschisă, am răsuflat chinuit și am strigat, în timp ce el a continuat să mă sărute cu blândețe în locul acela atât de moale. Senzațiile s-au adunat până când trupul meu a început să se zbată într-un ritm frenetic, involuntar.

Jack s-a retras, lăsându-mă amețită. Eram slăbită, disperată, iar inima-mi bătea aproape brutal. El s-a ridicat, iar eu am întins mâna spre nasturele pantalonilor lui, ca să-l desfac. Îmi simțeam mâinile grele, de parcă aș fi purtat mănuși. Jack era foarte excitat, iar erecția îi era tare și pielea, întunecată. L-am atins uimită, l-am strâns în palmă și am răsuflat deasupra lui. El a rămas nemișcat și l-am auzit gemând slab. Mi-a suportat atingerea atentă, iar eu l-am gustat, încercând să-l primesc cât mai mult, dar după câteva secunde m-a îndepărtat, spunând:

— Nu. Nu pot. Sunt prea aproape. Așteaptă, Ella...

S-a dezbrăcat și a venit pe pat, lângă mine, trăgându-mă spre centrul saltelei. Mi-a scos sandalele în minute care parcă nu se mai

terminau, desfăcând cataramele mici, deși ar fi fost destul să mi le tragă din picioare. După aceea a venit peste mine din nou, mi-a sărutat sânii și mi-a desfăcut picioarele cu unul dintre picioarele lui. Am ridicat mâinile spre el și mi-am lipit palmele de spatele lui. Jack m-a sărutat, iar eu m-am topit în brațele lui, gemând, fără să opun niciun fel de rezistență. El m-a strâns la piept și ne-a răsucit pe o parte, mângâindu-mă peste tot.

Trupurile noastre lipite s-au răsucit încet prin patul mare. Era ca o altercație senzuală, alunecam și ne atingeam unul pe celălalt, eu încercând să-l conving să trecem la felul principal, el opunându-se. A amânat, m-a tachinat și m-a chinuit până când l-am rugat, șoptind răgușit, să o facem odată, fiindcă eram pregătită. Acum, acum...

El m-a răsucit pe spate și mi-a desfăcut larg picioarele, iar eu m-am supus gemând și ridicând soldurile. El m-a pătruns încet, și toată lumea parcă s-a oprit când l-am simțit înăuntrul meu. L-am apucat de umeri și mi-am înfipt unghiile în pielea lui. El a împins mai adânc în mine și mi-a șoptit că o să fie blând, că vrea să mă relaxez... apoi a intrat și mai mult și s-a oprit, iar eu am simțit cum trupul îmi ceda treptat.

Avea chipul chiar deasupra chipului meu, iar ochii îi erau întunecați și strălucitori ca două focuri de iad. Mi-a dat la o parte părul de pe frunte.

— O să fie nevoie să te obișnuiești cu mine, mi-a șoptit, iar eu am dat din cap de parcă aș fi fost în transă.

Mi-a prins buzele cu buzele lui, s-a mișcat în interiorul trupului meu umed și îngust, blând așa cum numai un bărbat mare putea să fie. Era atent la fiecare răsuflare și la fiecare bătaie a inimii mele, căutând combinația perfectă de atingere și mișcare, și când a găsit-o, eu am scos un strigăt de plăcere.

Jack a scos un sunet mulțumit.

— Îți place așa, Ella?

— Da, da.

L-am tras spre mine și am ridicat șoldurile spre el. Era solid, greu, și se mișca în mine cu mișcări disciplinate. Am început să mă zbat sub el, vrând să se miște mai repede, mai apăsător. Prin răsuflarea lui sacadată am simțit un râset tăcut. M-a ținut pe loc și m-a forțat să-i accept ritmul. După un timp foarte îndelungat, mi-am dat seama că eram relaxată, că acceptam plăcerea. Am lăsat capul pe spate când el m-a cuprins pe după gât și a început să mă sărute.

Împingea într-un ritm neobosit, înăuntru și iar înăuntru, alunecând dulce și pasional în mine. Am ajuns pe culmile plăcerii, apoi am simțit cum mă prăbușesc în salturi voluptoase, cu genunchii strânși în jurul șoldurilor sale. El a continuat să se miște până când ultimele tresăriri s-au liniștit în trupul meu, apoi a mai făcut câteva mișcări și s-a eliberat și el.

După aceea am rămas, tăcută și tremurând, în brațele lui, simțindu-l cum alunecă fierbinte dintre coapsele mele. Mi-am ascuns capul la pieptul lui. Aveam trupul greu, satisfăcut, sensibil precum un fruct copt și dulce.

— Odihnește-te, mi-a murmurat Jack, acoperindu-mi umerii cu pătura.

— Nu pot, am spus. Jos, dacă...

El m-a sărutat pe cap și mi-a vorbit cu o voce caldă:

— Numai câteva minute. Te păzesc eu.

M-am lipit de el și am adormit, recunoscătoare. După o vreme am clipit și m-am mișcat, conștientă, ca prin vis, că se schimbase ceva. Eu mă schimbam. Eram nesigură, vulnerabilă, dar mi-era bine.

Jack, sprijinit într-un cot, mă privea cu o seriozitate surprinzătoare. Mi-a desenat conturul buzelor cu degetul.

— A fost cea mai plăcută partidă din viața mea, Ella. Nu există nici măcar o singură experiență care să se apropie de ea.

Am închis ochii, iar el mi-a desenat conturul sprâncenelor. M-am gândit că diferența dintre sexul de calitate și sexul incredibil era atenția, acel lucru pe care nu-l primisem niciodată de la Dane. Jack fusese cu totul absorbit de mine, extrem de concentrat pe răspunsurile mele. Chiar și după aceea mă atingea de parcă legătura dintre trupurile noastre ar fi fost un fel

de limbaj separat. Degetele lui au coborât până pe clavicula mea.

— Ai pielea atât de fină! mi-a șoptit. Și părul așa de mătășos! Îmi place senzația pe care mi-o dai, îmi place cum te miști...

Mi-a mângâiat marginea obrazului cu degetul mare.

— Vreau să ai încredere în mine, Ella. Vreau să fii a mea cu totul. Într-o bună zi o să îți dai voie să fii vulnerabilă cu mine.

Mi-am răsucit capul în palma lui și l-am sărutat. Știam ce voia să spună, ce aștepta, dar nu știam cum să-l fac să priceapă că așa ceva nu era cu putință. N-aveam cum să mă las cu totul în voia sexului. Exista în mine un centru bine apărat, pe care nimeni n-avea cum să-l atingă.

— Tocmai am făcut sex cu lumina aprinsă, am spus. Pentru Dumnezeu, nu-i destul?

El a râs și m-a sărutat. Chiar și așa satisfăcută cum eram, senzația pe care mi-o dădea gura lui deasupra gurii mele era suficientă cât să mă facă să ard. Mi-am pus palmele pe umerii lui și i-am mângâiat.

— Te-am văzut cu Ashley în seara asta, la petrecere, i- am spus. E foarte frumoasă.

El a zâmbit amuzat.

— Impresia asta dispare odată ce ajungi s-o cunoști.

— Despre ce vorbești?

— Povestește tuturor despre problemele pe care le are cu Pete.

— Soțul ei? Era și el acolo?

— Da. Fac tot posibilul să se evite unul pe celălalt.

— Mă întreb dacă l-a înșelat, am spus pe un ton gânditor.

— N-ar fi exclus, a răspuns el sec.

— Ce trist. Justifică, totuși, ce am crezut eu mereu despre căsătorie, anume că nu poți să promiți că o să iubești pe cineva tot restul vieții. Toate celelalte lucruri se schimbă.

— Nu chiar toate.

Jack s-a sprijinit de o pernă, iar eu m-am lipit de el și mi-am pus capul pe umărul lui.

— Crezi că te-a iubit vreodată? l-am întrebat. Adică, sincer?

El a oftat scurt.

— Nu știu dacă ea m-a iubit vreodată.

A făcut o pauză.

— Chiar și dacă m-a iubit, eu am stricat totul.

— Stricat?

Mi-am dat seama că eram pe un teritoriu care trebuia negociat cu grijă, fiindcă urme de durere și regret încă mai făceau parte din peisaj.

— Cum ai făcut tu asta?

— Când Ashley m-a părăsit pentru Pete, mi-a spus...

Jack s-a oprit și a răsuflat întretăiat.

Eu m-am urcat cu totul deasupra lui și m-am culcat peste pieptul său acoperit de păr.

— Încrederea funcționează dacă amândoi suntem deschiși, Jack.

Am întins mâna și i-am ciufulit părul, apoi l-am mângâiat cu blândețe.

— Poți să-mi spui.

Jack s-a uitat în altă parte, cu profilul dur și perfect, precum unul imprimat pe o monedă nouă.

— A spus că voiam prea mult, că îi ceream prea mult și că mă agățam de ea.

— Vai.

Mi-am dat seama că, pentru un bărbat mândru ca Jack, acela era cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut spune o femeie.

— Așa erai? am întrebat pe un ton simplu, scurt. Sau încerca să dea vina pe tine pentru că te înșelase? Mie nu mi-a plăcut niciodată ideea că altcineva te-a făcut să faci un lucru rău.

El s-a destins, tensiunea a dispărut.

— Ashley nu și-a asumat niciodată responsabilitatea pentru nimic, dar adevărul e că, probabil, eram foarte greu de suportat. Nu-mi place să fac lucrurile cu jumătate de măsură, și asta include și îndrăgostitul.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Sunt foarte posesiv.

Credea că-mi spune ceva nou. M-am mușcat de buza de jos, ca să nu râd.

— Nu mai spune, am răspuns. E bine, Jack, că eu n-am o problemă să-ți spun care e limita.

— Am observat.

Ne-am privit unul pe celălalt și am zâmbit.

— Așadar, am spus, după ce Ashley te-a înșelat, ai petrecut următorii câțiva ani culcându-te cu fiecare femeie pe care ai pus ochii, doar ca să-i arăți ei ce-a pierdut.

— Nu. N-a avut de-a face cu Ashley. Mie pur și simplu îmi place să fac sex.

M-a mângâiat pe fund.

— Nu mai spune.

M-am rostogolit departe de el, râzând, și am sărit jos din pat.

— Trebuie să fac un duș.

Jack m-a urmat bucuros. M-am oprit imediat după ce am aprins lumina. Baia era un spațiu imaculat, bine luminat, cu dulapuri în stil contemporan și chiuvete din piatră, semisferice. Dușul a fost, însă, cel care m-a lăsat fără cuvinte. Era ca o cameră din sticlă, oțel și granit, cu rânduri de butoane, mânere și termostate.

— De ce ai o spălătorie de mașini în baie?

Jack a trecut pe lângă mine, a deschis ușa din sticlă și a intrat. A răsucit butoanele și a potrivit temperatura pe ecrane digitale, iar din toate colțurile a început să țâșnească apă, formând fuioare de abur alb. Trei rânduri de jeturi curgeau direct din tavan, în ploaie.

— N-ai de gând să intri? am auzit vocea lui Jack prin perdeaua de sunet a apei care curgea.

M-am apropiat de ușa din sticlă și m-am uitat înăuntru. El, frumos, bine făcut și bronzat, stătea direct sub unul dintre jeturile de apă, care-i făcea

pielea să strălucească. Avea abdomenul plat și umerii puternici.

— Nu-mi place să-ți spun tocmai eu asta, am rostit, dar e cazul să mai faci și tu niște sport. Un bărbat de vârsta ta nu trebuie să se lase așa în voia sorții.

El a zâmbit larg și mi-a făcut semn să mă apropiu. M-am aventurat în mijlocul vârtejului de jeturi calde, care loveau din toate părțile.

— Mă înec, am spus, iar el m-a tras de sub jetul direct al unuia dintre dușurile de sus.

— Mă întreb câtă apă irosim așa.

— Știi, Ella, nu ești prima femeie care a fost la duș cu mine, aici...

— Sunt șocată.

M-am sprijinit de el, lăsându-l să mă săpunească.

— Dar sigur ești singura care și-a făcut vreodată griji că irosim apa.

— Câtă ai zice?

— Cam patruzeci de litri pe minut.

— Dumnezeu! Grăbește-te! Nu putem să stăm prea mult aici, ori o să stricăm întreg sistemul ecologic.

— Suntem în Houston, Ella. Sistemul nici n-o să observe.

Ignorându-mi protestele, Jack m-a spălat și mi-a șamponat părul. Era atât de bine încât am tăcut și am rămas nemișcată, lăsându-l să mă atingă cu mâinile lui mari și puternice și respirând aerul încărcat de abur. După aceea l-

am spălat și eu pe el, atingându-l visătoare pe piept, desenându-i textura minunată a trupului său masculin.

Aveam un sentiment de ireal, cu lumina scăzută și cu apa care ne aluneca pe piele, cu senzualitatea directă care nu lăsa loc pentru modestie... Jack m-a sărutat cu pasiune și m-a atins între coapse, jucându-se cu degetele pe corpul meu. Eu mi-am lipit obrazul de umărul lui și am suspinat.

— Prima dată când te-am văzut, a murmurat el lipindu-și buzele de părul meu ud, mi s-a părut că totul la tine era atât de drăgălaș încât abia dacă-mi venea să cred.

— Drăgălaș?

— Într-un fel atrăgător.

— Și mie mi s-a părut că tu ești atrăgător într-un fel cam necioplit. Ești...

Am făcut o pauză, fiindcă el m-a pătruns cu degetele.

— Nu ești deloc genul meu.

L-am simțit zâmbind.

— Chiar așa? Fiindcă în momentul ăsta mi se pare că felul meu de-a fi ți se potrivește de minune.

Mi-a ridicat un genunchi și mi-a sprijinit piciorul de un scăunel de la duș. Eu m-am sprijinit de el, amețită de dorință. Trupul său s-a lipit de al meu cu totul, și am simțit pasiunea ca pe un curent care trecea între noi. Atent, concentrat la ce făcea, el m-a desfăcut, a găsit o

poziție potrivită și m-a pătruns. M-a apucat cu mâinile de fund și m-a strâns mai aproape. Am rămas așa un moment, nemișcată, plină, a lui.

M-am uitat la chipul lui ud, întunecat, și am clipit. Nu ne grăbeam, încercam să ne descoperim unul pe celălalt. Tremuram în brațele lui, iar el mă ținea pe loc și se mișca într-un ritm lent, fluid. Mă simțeam de parcă eu aș fi fost singurul punct fix din univers.

De fiecare dată când intra, eu tremuram și mă sprijineam de umerii lui, iar el mă strângea la piept. Plăcerea amenința să-mi topească tot corpul, să mă dizolve, i-am simțit limba pe gâtul umed și fierbinte, pe ureche. M-am zbatut în brațele lui, am alunecat, tremurând.

Fără avertisment el s-a oprit și s-a retras, lăsându-mă nedumerită.

— Nu, am spus, agățându-mă de el. Așteaptă, n-am... Jack.

El închidea apa, iar cascadele se opreau.

— N-am terminat încă, i-am spus supărată când s-a întors spre mine.

El a zâmbit larg, m-a apucat de umeri și m-a condus afară.

— Nici eu n-am terminat.

— Atunci de ce te-ai oprit?

În sinea mea mi se părea normal să mă plâng. Oricare altă femeie s-ar fi plâns în locul meu.

El a apucat un prosop moale și alb și a început să mă usuce cu mișcări eficiente.

— Ești periculoasă în timpul sexului în picioare, fiindcă-ți cedează mușchii.

— Eram încă în picioare!

— Abia, abia.

Mi-a șters părul cu un prosop, apoi a luat altul, ca să se usuce și pe sine.

— Ella, recunoaște. Cel mai bine te descurci la orizontală.

A aruncat prosopul deoparte și m-a împins pe pat, de parcă n-aș fi cântărit nimic. Eu am țipat surprinsă când am atins salteaua.

— Ce faci?

— Mă grăbesc. E unsprezece fără douăzeci.

M-am încruntat și mi-am dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Hai să așteptăm până când o să avem mai mult timp.

Dar m-am trezit acoperită de aproape o sută de kilograme de bărbat aprins și pus pe joacă.

— Nu pot să cobor așa, a spus Jack.

— Foarte rău, i-am răspuns sec. Poți să aștepti sau s-o faci acappella.

— Ella, m-a ademenit el, hai să terminăm ce-am început la duș.

— Ar fi trebuit să termini acolo.

— Nu voiam să cazi și să te lovești la cap. Nu-i la fel de plăcut sexul dacă după aia trebuie să mergi la urgență.

Am râs, iar el și-a lipit obrazul de sânul meu. Răsuflarea lui fierbinte mi-a atins sfârcul. Încet, gura lui s-a desfăcut deasupra cărnii trandafirii,

iar limba i-a desenat cercuri pe deasupra ei. L-am cuprins pe după gât și i-am sărutat șuvițele dese și umede. El a ridicat capul și mi-a prins sfârcul între degete, trăgând ușor în timp ce îmi săruta celălalt sân. Am ridicat șoldurile spre el. În numai câteva secunde mă aprinsesem cu totul. El m-a sărutat peste tot, de parcă aș fi fost vreun fel de bufet cu bunătați, m-a mușcat și m-a lins, ridicându-mă și răsucindu-mă, asigurându-se că nu rata niciun loc. Stăteam pe burtă, cu cearceaful strâns în pumni și cu șoldurile ridicate.

— E bine așa? l-am auzit întrebând.

— Da, am răspuns cu răsuflarea tăiată. Doamne, da.

Și-a coborât greutatea deasupra mea și mi-a desfăcut picioarele încordate. Eu am gemut când l-am simțind pătrunzându-mă și alunecând cu ușurință în trupul meu ud. A strecurat o mână pe sub mine și a început să mângâie locul care avea cea mai mare nevoie să fie mângâiat.

Prinsă între trupul și mâna lui, am ridicat șoldurile, invitându-l, iar el a împins atât cât putea. M-a sărutat pe spate, pe umeri, apoi a așteptat ca eu să ridic iar șoldurile înainte să se miște din nou. Mi-am dat seama că mă lăsa pe mine să aleg ritmul, mișcându-se doar ca răspuns la ce făceam eu. M-am arcuit și am tras aer în piept, primindu-l, chemându-l, simțindu-l din ce în ce mai adânc în mine, în timp ce cu degetele mă mângâia blând, mă tachina, mă

ademenea. Senzațiile s-au adunat până când n-am mai știut care le era sursa, i-am apucat încheieturile puternice, una lângă mine, alta între coapse, și l-am ținut acolo, mișcându-mă până când am reușit să mă eliberez. Climaxul a fost puternic, fierbinte, și de fiecare dată când credeam că s-a terminat, mai simțeam încă un val de plăcere. Jack a tremurat deasupra mea și mi-a umplut trupul cu căldură, pulsând violent.

Când și-a revenit în sfârșit, a blestemat de câteva ori, încet. Eu am râs întretăiat, cu capul ascuns în cearceaf, fiindcă înțelegeam ce simțea. Mi se părea că reinventaserăm un lucru simplu, și pe noi înșine o dată cu el.

Ne-am îmbrăcat epuizați și am coborât la mine în apartament, unde Jack i-a dat bonei mai mulți bani decât trebuia, iar ea s-a prefăcut că n-a observat că aveam părul și hainele în dezordine. După ce am verificat băiețelul, care dormea, i-am spus lui Jack că e binevenit să rămână la mine, doar că, probabil, bebelușul avea să-l trezească.

— Nicio problemă, a răspuns el, descălțându-se. Oricum nu voiam să dorm prea mult.

Și-a dat jos blugii și tricoul, s-a urcat în pat și m-a urmărit cum îmi puneam pijamaua.

— Nu-ți trebuie, mi-a spus.

L-am zâmbit, văzându-l sprijinit de tăblia din fier a patului, cu mâinile încrucișate la ceafă. Era bronzat și atrăgător, mult prea masculin față de materialul delicat al așternuturilor.

— Nu-mi place să dorm dezbrăcată, i-am spus.

— De ce? Îți stă foarte bine așa.

— Îmi place să fiu pregătită.

— Pentru ce?

— Dacă e vreodată vreo urgență, un incendiu sau ceva...

— Iisuse, Ella, a râs el. Gândește-te altfel. Dacă dormi dezbrăcată, faci bine mediului.

— Taci din gură!

— Hai, Ella, fii verde.

L-am ignorat și m-am urcat în pat îmbrăcată cu un tricou și o pereche de pantaloni scurți imprimați cu pinguini. M-am aplecat și am stins lampa. A urmat un moment de tăcere, după care am auzit un comentariu ademenitor:

— Îmi plac pinguinii tăi.

M-am lipit cu spatele de el, și genunchii lui s-au sprijinit sub ai mei.

— Presupun că iubitele tale nu poartă pantaloni scurți în pat, am spus.

— Nu, a răspuns el, punându-mi o mână pe șold. Dacă poartă ceva, de obicei e un fel sau altul de rochie transparentă.

— Nu prea văd rostul, am spus căscând și relaxându-mă lângă trupul lui cald. O să port și eu una cândva, dacă vrei.

— Nu știi, a răspuns el pe un ton gânditor, mângâindu-mi posteriorul. Îmi cam plac pinguinii ăștia.

„Doamne”, am gândit, „iubesc conversațiile cu tine”. Am tăcut, fiindcă nu folosisem niciodată cuvântul „iubire” în legătură cu vreun bărbat.

Șaptesprezece

M-am trezit singură și îngrijorată, m-am ridicat în capul oaselor și m-am frecat la ochi. Sursa îngrijorării mele era lumina puternică a soarelui care intra prin ferestre. Nu auzisem deloc copilul, iar Luca nu dormise niciodată atâta timp.

Agitată, am sărit din pat și am zburat în sufragerie, doar ca să mă opresc precum un personaj de desene animate, tremurând pe marginea unei prăpăstii.

Pe masă era o cană de cafea pe jumătate goală, iar Jack era pe canapea, îmbrăcat în tricou și în blugi, cu Luca la piept. Se uitau la știri.

— Te-ai trezit tu odată cu el, am spus uimită.

— M-am gândit să te las să dormi.

Privirea lui întunecată a alunecat pe deasupra mea.

— Te-am obosit destul de mult aseară.

M-am aplecat deasupra lor și l-am sărutat pe Luca, făcându-l să-mi zâmbească, numai gingii. Se trezise o singură dată, în miezul nopții, iar Jack insistase să se trezească și el o dată cu

mine. Cât timp eu schimbasesc scutecul bebelușului, el încălzise biberonul, apoi stătuse lângă noi cât timp îl hrănisem eu pe Luca.

După aceea ne-am întors în pat, iar el m-a luat în brațe și m-a mângâiat cu pricepere, a coborât de-a lungul corpului meu, sărutându-mă minute întregi, torturându-mă delicat. Mă ridicase, mă răsucise, și făcuserăm sex în poziții despre care nu credeam că sunt posibile. Jack era un amant puternic și creativ, care se oprise numai pentru că insistasem eu. Epuizată și satisfăcută, dormisem fără să mă mișc tot *restul* nopții.

— N-am mai dormit de mult atât, i-am spus sincer. A fost cel mai frumos lucru pe care puteai să-l faci pentru mine.

M-am dus să-mi torn puțină cafea.

— Am o lipsă de somn cronică. Nici nu pot să-ți spun cât mi-a plăcut noaptea trecută.

— Te referi la somn sau la sex?

Am zâmbit larg.

— La sex, bineînțeles, care a câștigat, totuși, la distanță foarte mică.

— Nu poți s-o rogi pe mama ta să stea și ea cu băiatul?

Eu am amestecat frișca în cafea.

— Probabil că aș putea s-o conving, mai ales în ziua potrivită, ca să nu o încurce, dar ar trebui să-i arăt atâta recunoștință încât m-ar epuiza. E genul care te consideră dator la nesfârșit. Plus că nu am încredere să i-l las pe Luca.

Jack m-a privit atent în timp ce mă îndreptam spre canapea.

— Crezi că i-ar face vreun rău?

— Nu fizic, nu. Mama nu ne-a lovit niciodată pe mine sau pe Tara, dar e genul care face caz din orice și țipă mult. De asta nici în ziua de azi nu suport vocile ridicate. Nu vreau să-i facă asta și lui Luca. Dacă eu nu vreau să fiu singură cu ea, nu pot să-mi imaginez că aş putea să i-l las pe el.

Am pus jos cana de cafea și am întins mâinile după băiețel.

— Uite-l pe băiatul meu, am murmurat, strângându-i trupul cald la piept.

M-am uitat spre Jack.

— Tu cât de des strigi?

— Numai la meciurile de fotbal. Ba nu, mint. Țip și la diriginții de șantier.

S-a aplecat și m-a sărutat pe tâmplă, apoi m-a mângâiat pe cap.

— Ai planuri pentru azi?

— Nu.

— Vrei să petreci ziua cu mine?

Am dat imediat din cap, aprobator.

— Vă duc pe tine și pe Luca la lacul Conroe, a spus. Am o barcă acolo. O să sun în port și o să ne pregătească masa de prânz.

— E în regulă să-l iau pe Luca în barcă? am întrebat nesigură.

— Da, o să fie în siguranță în cabină. Când e pe punte, îi punem o vestă de salvare.

— Ai una de mărimea lui?

— Luăm din port.

Lake Conroe era cam la cincizeci de kilometri în nordul Metroplex-ului și era cunoscut drept locul de joacă neoficial al Houstonului. Lacul avea cam treizeci de kilometri, o formă cumva asemănătoare cu aceea a unui scorpion văzut de sus, și o treime din mai era mărginit de pădurea Sam Houston. În rest era înconjurat de comunități rezidențiale scumpe și de aproape douăzeci și patru de terenuri de golf. Nu fusesem niciodată acolo, dar auzisem despre asfințiturile minunate, despre restaurantele și locațiile de lux și despre reputația sa deloc perfect pentru pescuitul de biban.

— Nu am deloc experiență cu bărcile și cu pescuitul, i- am spus lui Jack pe drum spre într-acolo, în mașină. O să te ajut cât pot, dar vreau să fiu sigură că știi - nu mă pricep la navigație.

Jack a zâmbit larg și a așezat mobilul într-unul dintre spațiile pentru pahare din fața mașinii sale. Purta o pereche de ochelari de aviator, negri, fără rame, pantaloni trei sferturi și un tricou polo alb, curat. Era foarte atrăgător.

— Există valeți pe barcă. O să ne ajute la prânz. Tu nu trebuie decât să te simți bine.

— Asta pot să fac.

Eram veselă, plină de viață, și simțeam o fericire nestăpânită de care nu mai avusesem parte până atunci. Mi- era greu să stau liniștită pe scaunul meu. Eram tentată să mă agit

precum un copil în ultima zi de școală, cu cinci minute înainte să înceapă vacanța de vară. Pentru prima dată în viața mea, nu aș fi vrut să fiu nicăieri în altă parte, cu nimeni altcineva. M-am întors și m-am uitat la scaunul lui Luca, așezat cu spatele la drum.

— Ar trebui să văd ce face, am spus, desfăcându-mi centura de siguranță.

— E foarte bine, a spus Jack luându-mă de mână. Nu mai tot trece dintr-o parte într-alta, Ella. Stai pe loc, în siguranță.

— Nu-mi place că nu pot să-l văd.

— Când o să poți să-l ții cu fața?

— Trebuie să împlinească un an, cel puțin.

Mi-a mai pierit din buna dispoziție.

— Atunci n-o să mai fie cu mine.

— Ai vorbit cu Tara în ultima vreme?

Am clătinat din cap.

— O s-o sun mâine. Nu doar că vreau să știu ce mai face, dar vreau și să-i povestesc despre Luca.

M-am oprit ca să mă gândesc.

— Trebuie să recunosc că mă surprinde lipsa ei de interes. Vrea să știe dacă e bine, dar detaliile, cum mănâncă, dacă doarme, cât reușește să-și țină capul ridicat, lucruri ca astea... de ele parcă nu i-ar păsa.

— Au interesat-o vreodată copiii înainte de Luca?

— Doamne, nu. Pe niciuna dintre noi n-au interesat-o. Mie mi s-a părut mereu foarte

plictisitor să-i aud pe alții vorbind despre copii, dar e altfel când e copilul tău.

— Poate că Tara nu l-a avut destul cât să simtă o legătură cu el.

— Poate. Eu dintr-a doua zi în care l-am avut am început să...

M-am oprit, roșind. Jack s-a uitat repede spre mine, cu ochii ascunși de ochelarii negri. Mi-a vorbit pe un ton foarte blând.

— Ai început să-l iubești?

— Da.

Mi-a mângâiat mâna cu degetul mare.

— De ce te simți stânjenită din cauza asta?

— Nu sunt stânjenită, doar că... nu mi-e ușor să vorbesc despre așa ceva.

— Dar scrii despre asta tot timpul.

— Da, dar nu are legătură cu sentimentele mele.

— Te gândești că iubirea e ca un fel de capcană?

— Nu o capcană, doar un impediment.

L-am văzut zâmbind larg.

— De la ce te împiedică dragostea, Ella?

— Uite, de exemplu când m-am despărțit de Dane, ar fi fost mai rău și mai greu dacă ne-am fi spus vreodată că ne iubim. Fiindcă nu ne-am spus-o, a fost mult mai ușor să ne detașăm unul de celălalt.

— O să fie nevoie să te desparți și de Luca la un moment dat, a spus Jack. Poate că n-ar fi trebuit să-i spui nici lui că-l iubești.

— El e un bebeluș, am răspuns indignată. Trebuie să audă și el asta de la cineva. Ție ți-ar plăcea să vii pe lume și să nu-ți spună nimeni că te iubește?

— Părinții mei nu mi-au spus-o niciodată, Li se părea că nu e cazul să ne spună așa ceva prea des.

— Și nu ești de acord cu ei?

— Nu. Dacă simți asta pentru cineva, n-ai de ce să nu recunoști. Dacă spui cuvintele sau dacă nu le spui, lucrurile stau la fel.

Era o zi caldă, cu abur în aer, iar portul era aglomerat. Docurile cenușii, uzate, scârțâiau sub greutatea sutelor de picioare. Erau acolo băieți numai în pantaloni scurți, fără cămăși, fete în costume de baie făcute parcă numai din petice, bărbați cu tricouri pe care erau scrise slogane ca „taci și pescuiește” sau „pupă-mi bibanul”. Bărbații mai în vârstă purtau pantaloni scurți din poliester și cămăși ca ale cubanezilor, cu broderie de-o parte și de alta a pieptului, iar doamnele mai în vârstă aveau fuste-pantaloni, tricouri în culori tropicale și pălării mari de soare. Câteva dintre ele purtau ochelari ridicați pe cap, deasupra cărora părul tapat le semăna cu mici ciuperci atomice.

În aer mirosea a apă și a alege, a bere, a benzină, a momeală și a cremă de plajă cu parfum de cocos. Un cățel ocupat mergea de colo, colo, între port și docuri, parcă pierdut.

Cum am intrat în port, un valet îmbrăcat în roșu și alb a venit și ne-a întâmpinat cu entuziasm, l-a spus lui Jack că barca avea rezervorul plin, că bateria era încărcată și că mâncarea și băutura fuseseră duse la bord. Totul era pregătit de plecare.

— Aveți și vestă de salvare pentru bebeluși? a întrebat Jack.

Valetul i-a răspuns că da, găsiseră una, și că era pe barcă deja. Pe laterala vasului lui Jack era inscripționat „Ultima aventură”. Ambarcațiunea era cam de două ori mai mare decât mi-o imaginasem eu, lungă de aproape zece metri, strălucitoare, albă, parcă gata de expoziție. Jack ma ajutat să urc la bord, apoi m-a condus în turul de onoare. Barca avea două dormitoare, o bucătărie cu frigider, cuptor și chiuvetă, un salon căptușit cu lemn, cu mobilă din materiale moi și un televizor cu ecran plat.

— Doamne, am spus, uimită. Când ai zis că ai o cabină, m-am gândit că te referi la o cameră cu câteva scaune și niște hublouri acoperite cu vinilin. Țsta e un adevărat iaht, Jack.

— E mai mult un iaht de buzunar, cum se spune. O ambarcațiune plăcută.

— E ridicol. Poți să ai bani de buzunar sau ceas de buzunar, dar un iaht nu poate fi pus în buzunar.

— Discutăm mai târziu despre ce am eu în buzunare, a rostit Jack. Pune-i vesta lui Luca, vezi dacă îi vine bine.

La viteză de croazieră, barca era silențioasă și mergea lin, tăind hotărât valurile bleumarin. Stăteam pe una dintre punțile sale, pe o bancă mare, cu pernă, aproape de scaunul căpitanului. Luca era într-o vestă de salvare din nailon albastru, cu un guler imens. Fie era mult mai comodă decât părea, fie *copilașul era distras de toate sunetele și senzațiile noi*, fiindcă era uimitor de liniștit. Cu Luca în brațe, am ridicat picioarele pe banchetă.

Jack ne-a plimbat în jurul lacului, ne-a arătat case, insule mici, un vultur pleșuv la vânătoare de pești, iar eu am băut dintr-un pahar de vin alb, rece, cu gust de pere. Eram vrăjită de liniștea pe care mi-o dădea plimbarea cu barca într-o zi însorită, cu aerul umed, care le plăcea plămânilor, și cu briza caldă care adia pe deasupra noastră.

Am aruncat ancora într-un golf umbrat de pini și cedri, într-o parte sălbatică a malului. Eu am desfăcut coșul enorm de picnic și am descoperit înăuntru miere, baghete albe, brânză de capră albă ca zăpada, o bucată de Humboldt cu o linie subțire de cenușă vulcanică, salată, sandviciuri și prăjituri de mărimea capacelor de hublou. Am mâncat încet și am terminat sticla de vin, apoi eu l-am hrănit și l-am schimbat pe Luca.

— E gata de somn, am spus, strângându-l în brațe.

L-am dus în cabina cu aer condiționat de jos, și l-am pus cu grijă în mijlocul patului dublu. Luca

a clipit spre mine, închizând ochii mai mult de fiecare dată, până când a adormit de tot.

— Vise plăcute, Luca, am șoptit, sărutându-l pe cap.

M-am ridicat și m-am întins, apoi m-am uitat la Jack, care aștepta în prag. Se sprijinise de perete și avea mâinile în buzunare.

— Vino aici, a murmurat.

Sunetul vocii sale în întuneric m-a făcut să mă înfior. M-a condus în dormitorul de alături, răcoros și umbrit, în care mirosea a lemn lustruit, a ozon și numai foarte puțin a motorină.

— Dorm și eu la prânz? am întrebat, dându-mi jos pantofii și urcându-mă în pat.

— Tu primești orice vrei tu, ochi albaștri.

Ne-am așezat pe o parte, unul cu fața la celălalt, cu pielea încinsă și sărată. Jack m-a privit fix, calm, apoi a început să mă mângâie pe obraz cu un deget, urmărind sprânceana, apoi marginea pomelului. Mă atingea absorbit, ca un explorator care descoperise un artefact fragil și prețios. Mi-am amintit de răbdarea diavolească a mâinilor lui, de toate felurile în care mă atinseseră cu o noapte înainte, și am roșit în semiîntuneric.

— Te vreau, am șoptit.

El m-a dezbrăcat lent, trezindu-mi toate simțurile. Mi-a sărutat sfârcurile întărite, desenând cercuri cu limba. M-a mângâiat pe talie, pe spate, până când am simțit că iau foc, și după aceea s-a dezbrăcat și el, expunându-și

corpul bine făcut și atât de puternic. M-a aranjat în tot felul de poziții, una mai indecentă decât alta, explorându-mă cu gura și cu mâinile până când mi s-a tăiat răsuflarea. Într-un sfârșit mi-a prins încheieturile și mi le-a apăsat pe saltea, apoi m-a privit. Eu am gemut și am ridicat șoldurile, așteptând încordată, cu brațele prinse în mâinile lui.

Am tresărit când l-am simțit pătrunzându-mă, când i-am simțit trupul alunecând deasupra trupului meu până când a ajuns să mă atingă și pe dinăuntru, și pe dinafară. Carne tare deasupra curburilor palide, căldură și răcoare. Fiecare mișcare a lui se transforma în senzație, în foc. Jack a rămas nemișcat, respirând sacadat și încercând să-și amâne climaxul, să facă experiența să dureze mai mult. Mi-a eliberat încheieturile și și-a împletit degetele cu degetele mele, într-o mișcare deliberată, controlată.

M-am ridicat spre el, dorindu-mi să continuăm, iar el a tras adânc aer în piept, străduindu-se să rămână nemișcat. Eu am insistat, l-am ademenit, până când el și-a pierdut controlul și a început să se miște adânc în mine, într-un ritm susținut, sărutându-mă ca să-mi acopere suspinele, să le absoarbă de parcă le-ar fi putut gusta. Pentru că nu puteam să-mi folosesc mâinile, *mi-am* ridicat picioarele și i-am înconjurat talia. El a strâns din dinți și a pătruns tot mai adânc, făcând senzațiile să fie tot mai intense și declanșând în corpul meu spasme lungi, mățăsoase. După aceea și-a

dat și el voie să se elibereze, gemând, cu capul ascuns pe umărul meu.

Am rămas unul lângă altul, cu trupurile împletite, eu cu capul pe umărul lui. Cât de ciudat mi se părea să fiu cu un bărbat care nu era Dane! Și mai ciudat era că mi se părea totul atât de natural. M-am gândit la ce-mi spusese fostul meu iubit, că, deși el nu voia o relație tradițională, era în regulă dacă eu voiam să explorez așa ceva împreună cu Jack.

— Jack, am spus adormită.

— Ce e? a întrebat el, mângâindu-mi părul.

— Noi avem o relație tradițională?

— Spre deosebire de ce ai avut cu Dane? Da, așa spune că asta avem.

— Deci noi doi nu ne vedem cu alți oameni?

Jack a ezitat înainte să răspundă:

— Eu asta vreau. Tu?

— Nu-mi place că lucrurile merg atât de repede.

— Ce-ți spune instinctul?

— Eu și instinctul meu nu vorbim în momentul ăsta.

El a zâmbit.

— Ei bine, instinctul meu dă greș foarte rar, și acum îmi spune că e un lucru bun.

Jack m-a mângâiat pe spate, făcându-mi pielea să se înfioare.

— Hai să încercăm să fim numai noi doi, fără alții, fără alte lucruri care să ne distragă. Hai să vedem cum e, bine?

— Bine, am răspuns, căscând. Dar, ca să fie clar, nu vreau o relație serioasă. Nu avem niciun viitor.

— Culcă-te, mi-a șoptit el, acoperindu-mă cu așternutul.

Nu mai puteam să țin ochii deschiși.

— Da, dar ai auzit ce am...

— Te-am auzit.

După aceea m-a ținut în brațe cât timp am dormit.

S-a terminat cu relaxarea mea imediat ce am ajuns înapoi la 1800 Main și mi-am ascultat mesajele de pe robotul telefonului. Tara sunase de trei ori, părând din ce în ce mai agitată, și-mi spusese să o sun înapoi indiferent cât se făcea de târziu.

— Vrea să vorbim despre întâlnirea noastră cu Mark Gottler, i-am spus lui Jack supărată, în timp ce el punea jos coșul bebelușului și îi ridica pe copil pe umăr.

— E despre contract. *Sunt* sigură. M-am întrebat dacă n- ar trebui să-i spunem ceva.

— I-ai spus că am fost la el?

— Nu. N-am vrut să o deranjăm cu asta. Ea trebuie să se adune, fiindcă acum e vulnerabilă. Dacă Gottler a supărat-o cu treaba asta, îl omor.

— Sun-o acum și află, a spus Jack pe un ton calm, îndreptându-se cu Luca spre masa pentru schimbat.

— A făcut pe el? Mă ocup eu.

— Sun-o pe sora ta, draga mea. Crede-mă că, dacă pot să jupoi un cerb în pădure, pot și să schimb un scutec murdar.

I-am aruncat o privire plină de recunoștință și am sunat-o pe Tara, care a răspuns aproape imediat.

— Alo?

— Tara, eu sunt. Tocmai am primit mesajul tău. Ce mai faci?

Vocea ei suna precum sticla spartă:

— Eram foarte bine până când m-a sunat Mark și mi-a spus ce ai făcut.

Am tras aer adânc în piept.

— Îmi pare rău că te-a deranjat cu asta.

— Ar trebui să-ți pară rău că ai făcut așa ceva! Știi că nu e bine, altfel mi-ai fi spus ceva. Ce se petrece, Ella? Și de ce l-ai amestecat pe Jack Travis în treburile mele?

— Îmi e prieten și a venit ca să mă susțină moral.

— Păcat că i-ai pierdut și lui timpul, l-ai pierdut și pe al tău. N-a folosit la nimic. Nu semnez niciun contract. N-am nevoie de ajutorul tău, și mai ales nu felul ăsta de ajutor. Știi în ce hal m-ai făcut de răs? Știi ce e în joc? O să-mi distrugi viața dacă nu taci din gură și nu-ți vezi de treaba ta.

Am tăcut, încercând să respir normal. Tara, când era furioasă, semăna prea mult cu mama.

— Nu încerc să distrug nimic, am spus până la urmă. Nu fac decât ce mi-ai cerut, adică am grijă

de Luca. Și încerc să mă asigur că primești ajutorul la care ai tot dreptul.

— Mark a promis deja că mă ajută. Nu era nevoie să implici tu și avocați.

Eram uluită de naivitatea ei.

— Câtă bază poți să pui pe cuvintele unui bărbat care-și înșală nevasta?

Am auzit cum sora mea tresare indignată.

— Nu e treaba ta. Aici e vorba de viața mea, și nu vreau să mai vorbești vreodată cu Mark. Nu înțelegi deloc situația.

— Înțeleg mai mult decât tine, am spus pe un ton aspru. Ascultă-mă, Tara. Ai nevoie să fii protejată, să ți se garanteze susținerea. Ți-a spus Mark ce am negociat?

— Nu, și nici nu vreau să aud. Știu ce mi-a promis el, și e suficient. Orice contract mi-ai da, o să-l rup și-o să-l arunc.

— Pot să-ți spun doar despre câteva dintre lucrurile despre care am vorbit?

— Nu. Nu mă interesează nimic din ce ai de spus. Am în sfârșit ce-mi doresc, o dată în viața mea, și tu mă judeci și te amesteci și strici totul. Exact ca mama.

Am tresărit.

— Nu sunt ca mama.

— Ba ești! Ești geloasă, la fel ca ea. Ești geloasă pe mine fiindcă sunt mai frumoasă, am un copil și un iubit bogat.

În momentul acela am descoperit că poți, într-adevăr, să vezi roșu dacă ești suficient de nervos.

— Maturizează-te, Tara! m-am răstit.

Clic. Tăcere. M-am uitat la telefonul mort din mâna mea și am lăsat capul în jos, învinsă.

— Jack.

— Da?

— Tocmai i-am spus surorii mele, care e internată într-o clinică, să se maturizeze.

El a venit spre mine, cu bebelușul proaspăt schimbat în brațe, și a vorbit pe un ton blând și amuzat:

— Am auzit.

L-am privit deznădăjduită.

— Ai numărul lui Mark Gottler? Trebuie să vorbesc cu el.

— Îl am în telefon și ți-l dau cu plăcere, a spus el, privindu-mă atent. Ai încredere în mine, să mă ocup eu de asta? a murmurat. Îmi dai voie s-o fac eu în locul tău?

M-am gândit puțin, știind că, deși m-aș fi descurcat cu Gottler, acela era exact genul de lucru la care Jack se pricepea, și în acel moment mi-ar fi folosit puțin ajutor. Am dat din cap aprobator.

El mi l-a întins pe Luca, s-a apropiat de masa pe care-și lăsase portofelul, cheile și telefonul. În două minute vorbea cu Gottler.

— Salut, Mark. Ce mai faci? Foarte bine. Da, totul e bine, dar avem o problemă și voiam să o

lămurim. Ella tocmai a vorbit cu Tara despre întâlnirea noastră, despre contract... da. Ella nu e prea bucuroasă, Mark. Ca să fiu sincer, nici eu nu sunt. Cred că ar fi trebuit să spun clar că tot ce-am discutat era confidențial, dar nu mă așteptam să te apuci să spui tuturor.

A făcut o pauză, ca să asculte.

— Știu de ce ai făcut asta, Mark, a rostit pe un ton scăzut, dar foarte amenințător. Și acum surorile astea două sunt la fel de supărate ca două pisici într-o cadă plină cu apă. Orice ar spune Tara că vrea acum, nu e într-o stare destul de bună încât să ia astfel de decizii. Nu-ți face tu griji dacă semnează ea sau nu contractul. După ce-ți trimite avocatul meu actele, tu cere-le băieților tăi să le verifice și semnează, după care trimite-mi-le înapoi.

Jack a ascultat un moment.

— Pentru că m-a rugat Ella să mă implic, de asta. Nu știu cum faci tu de obicei lucrurile astea... Da, asta vreau să spun că faci. Adevărul e, Mark, că m-am implicat ca să mă asigur că Tara și Luca primesc ce li se cuvine. Vreau să primească lucrurile despre care am vorbit, cele pentru care am bătut palma. Știi ce înseamnă să te pui cu un Travis în Houston. Nu, sigur că nu te ameninț. Consider că suntem prieteni, și știu că nu o să eziți să faci ceea ce trebuie, așa că hai să ne fie clar cum o să se întâmple lucrurile: tu n-o mai deranjezi pe Tara cu treaba asta. Noi o să scriem contractul și, dacă ne faci vreo

problemă, îți garantez că o să ai de rezolvat lucruri mai dificile. Cred că niciunul dintre noi nu vrea să se ajungă acolo. Data viitoare când vrei să discuți despre termenii noștri, sună-mă pe mine sau pe Ella. Tara nu participă la negocieri până când nu se simte destul de bine ca să fie externată. Bine. Așa cred și eu.

A ascultat jumătate de minut, a părut mulțumit, a spus la revedere, apoi a închis telefonul cu un sunet apăsat și s-a uitat la mine, ridicând o sprânceană, așteptând.

— Mulțumesc, Jack, am spus eu încet, mai liniștită. Crezi că a fost atent?

— A fost atent.

Jack s-a apropiat de mine, care stăteam pe canapea, s-a aplecat în fața mea și m-a privit în ochi.

— O să fie bine, a spus încet. Să nu-ți faci griji din cauza asta niciun minut.

— Bine.

I-am mângâiat părul închis la culoare și, ciudat de timidă, am întrebat:

— Vrei să rămâi la mine peste noapte sau ai prefera...

— Da.

Am zâmbit din colțul gurii și am spus:

— Nu vrei să te gândești puțin înainte?

— Ba da, bine.

A făcut o grimasă, de parcă s-ar fi gândit ce să aleagă, și o secundă mai târziu a spus:

— Da, rămân aici.

Optsprezece

În luna următoare ne-am petrecut fiecare noapte împreună, toate weekendurile, și tot mi se părea că nu mă mai satur de Jack.

Într-unele momente abia dacă mă recunoșteam pe mine însămi, râdeam și mă jucam precum un copil, așa cum nu fusesem niciodată. Am mers împreună la o petrecere câmpenească, unde Jack m-a condus pe ringul de dans, care era lipicios de la resturile de bere și de tequila, și m-a învățat un fel de dans pe care nu-l știam.

Altă dată am mers la o grădină cu fluturi, undeva într-o sală, și în jurul nostru au zburat sute de aripi colorate, ca niște confeti.

— Crede că ești o floare, mi-a șoptit Jack la ureche atunci când unul dintre fluturi mi s-a așezat pe umăr.

Ne-a dus, pe mine și pe Luca, la o piață de flori, de unde mi-a cumpărat un coș imens cu săpunuri făcute manual și două găleți de piersici Fredericksburg coapte. Am lăsat una dintre găleți acasă la tatăl lui, unde am stat cam o oră și l-am

Însoțit pe bătrân în curtea din spate, unde am asistat la instalarea unui teren de golf.

Când a aflat că eu nu jucasem niciodată, Churchill mi-a oferit o lecție ad-hoc. I-am spus că nu vreau să mă apuc de un hobby la care nu mă pricepeam, iar el mi-a spus că golful era unul dintre cele două lucruri în viață de care puteai să te bucuri și dacă nu te pricepeai. Înainte să întreb care era celălalt lucru, Jack mi-a *făcut semn din cap* să nu și m-a tras de acolo, dar nu înainte ca tatăl lui să-l convingă să mă aducă în vizită din nou.

Am mers și la evenimente elegante, am participat la vernisajul unei galerii de artă, am luat cina la un restaurant strălucitor, construit în interiorul unei biserici renovate, construită în 1920. Mă amuzau și mă enervau reacțiile celorlalte femei la vederea lui Jack, flirtul și ocheadele pe care i le aruncau. El era politicos, dar distant, însă asta nu părea decât să le încurajeze. Mi-am dat seama că nu doar el era posesiv.

Îmi plăceau după-amiezile de weekend, când chemam o bonă care să stea cu Luca, iar eu urcam în apartamentul lui Jack. Stăteam în pat ore întregi, vorbind, făcând dragoste, uneori pe amândouă deodată. Era un amant inventiv și priceput, care mă conducea spre noi culmi ale senzualității și mă readucea atent cu picioarele pe pământ. În fiecare zi mă schimbam în feluri pe care nu aveam curajul să le examinez

Îndeaproape. Știam că intimitatea era prea mare, dar n-aveam idee cum să mă opresc.

I-am povestit totul despre trecutul meu, lucruri pe care înainte nu i le spuseseam decât lui Dane, amintiri încă destul de dureroase încât să mă facă să plâng și să vorbesc printre suspine. În loc să-mi spună lucruri filosofice, înțelepte, Jack mă lua pur și simplu în brațe, oferindu-mi confortul trupului său. De asta aveam cel mai mult nevoie. Adesea, însă, simțeam tensiune din cauza dorințelor opuse pe care le avea. Eram foarte atrasă de el, dar îmi doream neapărat să mențin barierele fragile care încă mai existau între noi. El era foarte inteligent, prea inteligent ca să forțeze nota. În loc de asta mă seducea constant, cu sex, farmec și o răbdare de oțel.

Într-o zi, Jack ne-a dus, pe mine și pe Luca, acasă la Gage și la Liberty, în Tanglewood, ca să petrecem o după-amiază relaxantă și să înotăm. Mi-a explicat că trebuia să-l ajute o vreme pe fratele lui să reconstruiască o barcă pe care o avea în garaj. Totul începuse cu un proiect pentru sora lui Liberty, Carrington, care avea unsprezece ani, și pe care aceasta o crescuse de mică.

Tanglewood era în cartierul Galleria, unde terenurile erau mai mici decât în River Oaks. Bulevardul principal era mărginit de stejari, de trotuare largi și de bănci. Gage și Liberty cumpăraseră o proprietate dărăpănată, una dintre ultimele ferme construite în anii cincizeci,

și construiseră o casă în stil european, din piatră, cu acoperiș negru. La intrare era o încăpere mare, circulară, înaltă cât două etaje, cu scară semicirculară și balustradă de fier forjat, care urca până la un balcon rotunjit, mărginit și el de fier forjat. Totul era liniștit, decorat în culori plăcute și cu suprafețe special uzate ca să dea impresia unei locuințe vechi de secole.

Liberty ne-a întâmpinat la ușă. Avea părul prins în coadă și era îmbrăcată cu un costum de baie negru, simplu, și o pereche de pantaloni scurți din blug. Purta papuci decorați cu flori din plastic și paiete. Soția lui Gage avea o calitate interesantă, pe care nu pot s-o descriu decât ca pe o pasiune reținută, un fel de bunăvoință inteligentă, atrăgătoare.

— Îmi plac încălțările tale, i-am spus.

Liberty m-a îmbrățișat, de parcă aș fi fost o veche prietenă de-a ei.

— Sora mea, Carrington, mi i-a făcut în tabăra de vară. N-ai cunoscut-o încă.

S-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute pe Jack.

— Bună ziua, străine. Nu prea te-am văzut în ultima vreme.

El i-a zâmbit larg, cu Luca sprijinit pe umăr.

— Am fost ocupat.

— Asta e bine. Orice te ține departe de necazuri...

I-a luat copilul din brațe și l-a legănat puțin.

— Uiți ce mici sunt la început. E adorabil, Ella.

— Mulțumesc.

Am simțit mândrie, de parcă Luca ar fi fost copilul meu, nu al Tarei. Două personaje s-au apropiat de noi: soțul înalt și brunet al lui Liberty, Gage, și o fetiță blondă. Carrington nu semăna deloc cu Liberty, ceea ce m-a făcut să trag concluzia că erau surori vitrege.

— Jack! a exclamat fata, venind în fugă spre el, cu picioarele ei subțiri și cozile împletite. Unchiul meu preferat!

— Am fost deja de acord să-l ajut cu barca, a spus Jack în glumă când el a luat-o în brațe.

— E distractiv, Jack! Gage s-a lovit la deget și a spus un cuvânt urât, și m-a lăsat pe mine să folosesc șurubelnița cu baterii, și am bătut cuie pe margine...

— Șurubelnița cu baterii? a repetat Liberty, aruncând o privire pe jumătate îngrijorată, pe jumătate supărată, spre soțul ei.

— S-a descurcat foarte bine.

Gage a zâmbit și a întins mâna spre mine.

— Bună, Ella. Văd că nu ți-ai îmbunătățit gusturile în ceea ce privește compania.

— Să nu crezi nimic din ce-ți spune, Ella, a intervenit Jack. Sunt și am fost întotdeauna un înger.

Gage a pufnit în râs. Liberty încerca să se uite la mâinile lui.

— Unde te-ai lovit?

— Nu-i nimic, a răspuns el, arătându-i degetul mare.

Ea s-a încruntat, inspectând atentă locul în care unghia începuse să se învinețească. Pe mine m-a uluit felul în care expresia lui s-a schimbat când a privit-o, felul în care privirea i s-a îmblânzit.

Rămânând cu mâna lui în mâna ei, Liberty s-a uitat spre sora ei.

— Carrington, ea e domnișoara Varner.

Fetița a dat mâna cu mine și mi-a zâmbit, arătând doi dinți din față puțin strâmbi. Avea pielea albă ca porțelanul și ochii albaștri, iar pe nas și pe frunte îi erau desenate două urme roșiatice abia vizibile, de parcă ar fi purtat o mască.

— Spune-mi Ella.

M-am uitat la Liberty și am adăugat:

— A purtat ochelari de protecție, să știi.

— Cum ți-ai dat seama? a întrebat Carrington, impresionată și uimită.

Înainte să pot să-i răspund, l-a văzut pe Luca.

— Vai, ce simpatic e! Pot să-l țin în brațe? Mă descurc bine la asta. O ajut mereu cu Matthew.

— Poate mai târziu, când stai jos, a spus Jack. Acum avem treabă. Hai să mergem să vedem barca.

— Bine. E în garaj.

Fetița l-a luat de mâna și l-a tras după ea. Jack s-a opus o clipă, uitându-se la mine.

— Rămâi cu Liberty la piscină?

— N-aș vrea nimic mai mult.

Liberty m-a condus prin casă, până afară, în spate. L-a dus ea pe Luca, îngânându-i încet, iar eu am urmat-o, ducând geanta cu scutece.

— Unde e Matthew? am întrebat.

— A mers la culcare mai devreme azi. Îl aduce bona la noi când se trezește.

Am trecut printr-o bucătărie decorată în stilul acelor din castelele rustice franțuzești. Două uși cu geam dădeau într-o curte cu gard, iarbă, flori și o platformă pe care era un grătar. Centrul curții era dominat de piscina pavată or piatră și faianță, formată din două lagune legate între ele, una adâncă și una mai puțin adâncă.

La capătul celei de-a doua era un mal cu nisip alb și un palmier viu în centru.

— Nisip din Hawaii, a spus Liberty, râzând când m-a văzut curioasă. Ar fi trebuit să fii acolo când l-am ales. Arhitectul ne-a adus cel puțin douăzeci de mostre, iar Gage și Carrington au încercat să-și dea seama din care putem să construim mai bine castele.

— A fost adus din Hawaii?

— Da. Un camion întreg. Cel care are grijă de piscină ar vrea să ne omoare în fiecare săptămână, dar lui Gage i s-a părut că ar fi frumos ca sora mea să aibă plaja ei personală. Ar face orice pentru ea. Uite, ia tu copilul, și eu dau drumul la sistemul de pulverizare.

— Sistem de pulverizare?

Liberty a apăsat pe un buton de lângă grătar, activând niște robineți ascunși în platformă și

meniți să stropească apă în particule fine împrejurul piscinei.

Eram uluită.

— Uimitor, am spus. Să nu mă înțelege greșit, dar viața ta e suprarealistă, Liberty.

— Știu. Crede-mă că nu așa am fost crescută.

Ne-am așezat în două scaune verzi de grădină, cu perne, iar Liberty a așezat umbrela de deasupra lor în așa fel încât să-i facă umbră lui Luca, pe care îl țineam în brațe.

— Cum l-ai cunoscut pe Gage? am întrebat-o.

Deși Jack îmi spusese că tatăl lor, Churchill, le făcuse prezentările celor doi, nu știam detalii.

— Churchill se tunde la salonul unde lucram eu, și ne-am împrietenit. Am fost manichiurista lui o vreme.

Liberty s-a uitat la mine cu o strălucire poznașă în privire, și eu mi-am dat seama că îmi studia reacția. Fără îndoială că majoritatea oamenilor făceau multe presupuneri plecând de la informația aceea. M-am hotărât să fiu directă:

— A fost și ceva romantic între voi?

Liberty a zâmbit și a clătinat din cap.

— L-am iubit imediat, dar deloc în sens romantic.

— Înseamnă că a fost o figură paternă pentru tine.

— Da. Tatăl meu a murit când eram mică, și întotdeauna am simțit că-mi lipsea ceva. După câțiva ani, Churchill m-a angajat ca asistentă personală, și atunci i-am cunoscut familia.

A răs puțin.

— M-am înțeles bine cu toți, mai puțin cu Gage, care era un nemernic arogant.

A tăcut un moment, apoi a adăugat:

— Dar era foarte atrăgător.

Eu am zâmbit larg și am spus:

— Recunosc că bărbații din familia Travis au un ADN foarte special.

— Familia Travis e neobișnuită, a rostit Liberty, scoțându-și papucii și întinzându-și picioarele bronzate, strălucitoare. Au cu toții foarte multă voință și emoții intense. Jack e cel mai relaxat dintre ei, cel puțin în afară. El e cel mai sociabil din familie și menține echilibrul celorlalți, dar poate să fie încăpățânat uneori. Face lucrurile așa cum vrea el și e dispus să se certe cu Churchill dacă e nevoie.

S-a oprit din nou.

— Probabil că ți-ai dat deja seama că nu e un tată prea îngăduitor.

— Știu că are așteptări mari de la copiii lui.

— Da. Are idei clare despre cum ar trebui să trăiască ei, ce alegeri ar trebui să facă, și se înfurie, e dezamăgit când ei nu fac cum își dorește. Dacă îți menții părerea în fața lui, te respectă, și poate să fie incredibil de afectuos și înțelegător. Cred că, pe măsură ce o să ajungi să-l cunoști mai bine, o să-l placi din ce în ce mai mult.

Mi-am întins picioarele și mi-am studiat unghiile fără ojă.

— Nu trebuie să mă convingi să-l plac pe Churchill sau pe ceilalți, Liberty. Îi plac deja, dar relația mea cu Jack nu are niciun viitor. N-o să dureze.

Ochii ei verzi s-au mărit.

— Ella, sper să nu lași reputația lui Jack să stea în calea voastră. Am auzit și eu unele dintre zvonurile despre viața lui amoroasă, dar cred că și-a trăit aventurile și acum e în sfârșit gata să se așeze.

— Nu e vorba despre asta... am început, dar ea m-a întrerupt cu elan.

— Jack e unul dintre cei mai iubitori și mai loiali bărbați pe care ai putea să-i întâlnești. Cred că i-a fost greu să găsească o femeie care să vadă mai departe de bani și de numele Travis, o femeie care să-l vrea pentru el însuși. Jack are nevoie de cineva destul de inteligent și de puternic încât să-i facă față. Ar fi foarte nefericit alături de o femeie pasivă.

— Dar Ashley Everson? n-am putut să nu întreb. Ea ce fel de femeie este?

Liberty a strâmbat din nas.

— Nu pot s-o sufăr. E genul care nu are prietene. Ea spune că îi plac mai mult bărbații, dar ce spune asta despre tine, dacă nu poți să fii prietenă cu o femeie?

— E competitivă sau nesigură.

— În cazul ei, probabil amândouă.

— De ce crezi că l-a părăsit pe Jack?

— Eu nu-i cunoșteam atunci, dar Gage spune că problema lui Ashley e că nu poate să rămână prea mult cu un singur bărbat. Odată ce pune mâna pe unul, se plictisește și vrea să treacă la altul. După părerea lui, Ashley n-a vrut vreodată să se mărite cu Pete și ar fi divorțat imediat dacă n-ar fi rămas gravidă.

— Nu înțeleg de ce s-a îndrăgostit Jack de ea, am spus nemulțumită.

— Ashley se pricepe la bărbați. Știe despre fotbal, vânează și pescuiește, înjură și spune glume porcoase, plus că arată ca un model de la Channel. Bărbații o adoră, a mai spus ea, strâmbând din nas. Și sunt sigură că e bună în pat.

— Acum nici eu nu pot s-o sufăr, am spus.

Liberty a râs încet.

— Ashley nu e o amenințare pentru tine, Ella.

— Nu sunt în competiție pentru Jack, i-am spus. El știe deja că nu vreau să mă mărit vreodată.

Am văzut-o făcând ochii mari.

— Nu are legătură cu cât e el de minunat, am continuat. Am multe motive ca să fiu așa cum sunt, i-am spus, zâmbind stânjenită. Îmi pare rău dacă par defensivă, dar să-i spui cuiva care e căsătorit că nu vrei să faci pasul ăsta e ca și cum ai flutura un steag roșu în fața unui taur.

În loc să pară ofensată sau să încerce să dezbată problema, Liberty a dat din cap, gânditoare.

— Probabil că e frustrant. Mi se pare dificil să înoți împotriva curentului.

Am plăcut-o și mai mult decât o plăceam, fiindcă îmi acceptase atât de ușor sentimentele.

— Țsta era unul dintre lucrurile minunate la fostul meu iubit, Dane, i-am spus. Nici el nu voia să se însoare. A fost o relație foarte confortabilă.

— De ce te-ai despărțit de el? Din cauza copilului?

— Nu chiar.

Am scos o jucărie din geantă, un inorog muzical, ca să i-l dau lui Luca să se joace.

— Dacă stau să mă gândesc, cred că eu și cu el nu aveam destule lucruri în comun ca să rămânem împreună. Când l-am cunoscut pe Jack, ceva la el...

M-am oprit, conștientă că, deși știam o grămadă de cuvinte, niciunul nu descria de ce și cum fusesem atât de complet captivată de Jack Travis. M-am uitat în jos, la Luca, și i-am mângâiat părul negru.

— Hei, ia spune, de ce suntem cu Jack? l-am întrebat, iar bebelușul m-a privit de parcă nici el n-ar fi înțeles.

Liberty a râs încet.

— Crede-mă, știu. Chiar și atunci când nu puteam să-l sufăr pe Gage, mi se părea că se face mai cald în cameră când era și el acolo.

— Da, asta e partea frumoasă, atracția. Dar nu cred că relația o să dureze la nesfârșit.

— De ce nu? a întrebat Liberty, sincer nedumerită.

Fiindcă eu îi pierd, mai devreme sau mai târziu, pe toți cei care-mi sunt dragi. Nu puteam să spun asta cu voce tare. Deși avea logică în mintea mea, știam că m-ar fi făcut să par nebună. Nu aveam cum să-i explic cuiva că lucrul pe care mi-l doream cel mai mult, o relație foarte apropiată cu Jack, era și lucrul de care mă temeam cel mai tare. Nu era o teamă rațională, bineînțeles, ci una pur și simplu viscerală, ceea ce făcea lucrurile și mai greu de suportat.

Am ridicat din umeri și am zâmbit.

— Cred că eu sunt doar preferința lui Jack de luna asta.

— Tu ești prima pe care o aduce în familie, a spus Liberty pe un ton scăzut. Ar putea să devină serios foarte repede, Ella.

L-am strâns la piept pe Luca, m-am străduit să-mi adun gândurile, și m-am bucurat când dădaca a ieșit din casă cu un copil bine făcut și frumos. Băiatul purta costum de baie și un tricou imprimat cu homari din desene animate.

— Matthew, dragul meu...

Liberty s-a ridicat și s-a dus spre copil, pe care l-a sărutat iubitoare.

— Ai dormit bine? Vrei să te joci cu mami? A venit în vizită o prietenă, și l-a adus pe băiatul ei. Vrei să-l vezi?

El a răspuns cu un zâmbet larg, încântător, și a vorbit cu mămica lui în câteva propoziții peltice, apucând-o cu mânuțele pe după gât.

După ce ne-a inspectat puțin, Matthew s-a hotărât că era mai interesant jocul la nisip decât bebelușul. Liberty și- a scos șortul și a rămas în costum de baie, apoi l-a dus pe fiul ei la marginea piscinei, unde s-au așezat ca să umple o găleată cu nisip.

— Ella, hai să bagi picioarele în apă, m-a strigat. E minunată.

Eu eram într-un maiou cu imprimeu și pantaloni scurți din același material, dar venisem cu un costum de baie la mine. L-am scos din geanta cu scutece și am spus:

— Doar puțin, să mă schimb.

— Sigur. Ea e dădaca noastră, Tia... las-o pe ea să stea cu băiatul cât te îmbraci.

— E în regulă? am întrebat-o pe Tia, care a venit spre mine zâmbind.

— Da, nicio problemă, a exclamat.

— Mulțumesc.

— Avem o baie pentru oaspeți în care se intră din bucătărie, mi-a spus Liberty, sau, dacă ai nevoie de mai mult spațiu, poți să mergi în oricare dintre dormitoarele de la etaj.

— Am înțeles.

Am intrat în casă, bucurându-mă de răcoarea din bucătărie, și am găsit baia mică, decorată în tonuri de pământ, cu o chiuvetă din piatră și o oglindă înrămată. M-am schimbat în costumul

roz de baie, întreg, retro. Am mers prin bucătărie în picioarele goale, ducându-mi hainele în mână, și am auzit niște voci, una dintre ele a lui Jack, adâncă și liniștită. Din aceeași direcție se auzeau și zgomote de ciocan și ferăstrău și, din când în când, sunetul șurubelniței electrice.

Am mers într-acolo, spre o ușă parțial deschisă, care dădea în garajul spațios în care un ventilator imens mișca aerul cald. Spațiul era luminat de soarele care intra pe ușile garajului. Am deschis ușa puțin mai mult și am privit neobservată cum Jack, Gage și Carrington lucrau la barca din lemn, care era urcată pe două capre de tâmplărie.

Jack și Gage își scosese ră tricourile din cauza căldurii. M-am întrebat amuzată câte femei n-ar fi plătit bani frumoși ca să-i vadă pe doi dintre frații Travis îmbrăcați doar în blugi, cu mușchii bronzăți și cu trupurile lor înalte și bine făcute. Privirea mi-a zăbovit pe spatele lui Jack, acoperit de un strat fin de sudoare, și mi-am amintit cum, nu demult, îl mângâiasem, și un fior plăcut m-a traversat.

Carrington era ocupată să întindă un strat gros de lipici pe ultimele trei fâșii de lemn care aveau să fie puse împreună deasupra bărcii, pe post de banchetă. Am zâmbit când l-am văzut pe Gage așezat lângă ea, murmurându-i instrucțiuni și ținându-i una dintre codițele împletite, ca să nu-i cadă în lipici.

— După aceea, în pauză, spunea fetița, strângând sticla imensă de lipici cu amândouă mâinile, Caleb n-a lăsat pe nimeni altcineva să se joace, așa că eu și Katie i-am spus profesoarei...

— Bravo vouă, a răspuns Gage. Uite, mai pune lipici pe margine. Mai bine să fie mai mult decât să fie prea puțin.

— Așa?

— Perfect.

— După aceea, a continuat Carrington, profesoara a spus că e rândul altcuiva să se joace, și l-a pus pe Caleb să scrie o compunere despre cooperare.

— Și s-a potolit? a întrebat Jack.

— Nu, a răspuns Carrington dezgustată. E tot cel mai oribil băiat din lume.

— Așa sunt toți, scumpa mea, a spus Jack.

— I-am zis că o să mă iei la pescuit, a continuat Carrington indignată, și știi ce-a răspuns?

— Că fetele nu se pricep la pescuit? a ghicit Jack.

— De unde-ai știut? a întrebat ea uimită.

— Și eu am fost un băiețel îngrozitor cândva, și probabil că asta aș fi spus, cu toate că m-aș fi înșelat. Fetele se pricep foarte bine la pescuit.

— Ești sigur, unchiule Jack?

— Sigur că... Stai puțin.

Împreună, Jack și Gage au ridicat ultimele bucăți de lemn, acum lipite între ele, și le-au potrivit pe barcă.

— Scumpa mea, i-a spus Gage lui Carrington, adu-mi găleata aia cu cleme.

Atent, a prins clemele pe banchetă, oprindu-se din când în când ca să aranjeze câte o bucată de lemn.

— Ce spuneai, unchiule Jack? a insistat fetița, întinzându-i niște prosoape de hârtie cu care să șteargă lipiciul care curgea.

— Voiam să te întreb cine este expertul în pescuit în familia asta.

— Tu.

— Așa e. Și cine este expertul în femei?

— Unchiul Joe, a răspuns ea râzând.

— Joe? a întrebat el prefăcându-se indignat.

— Fă-i pe plac, Carrington, a rostit Gage. Altfel stăm aici toată ziua.

— Tu ești expertul în femei, i-a spus Carrington imediat lui Jack.

— Așa e. Și eu îți spun că unele dintre cele mai bune pescărițe sunt femei.

— Cum așa?

— Au mai multă răbdare și nu renunță ușor. Pescuiesc mai atent în câte un loc, și găsesc mereu locurile cu bolovani sau alge sub care se ascund peștii. Bărbații trec cu vederea locurile astea, dar femeile le găsesc mereu.

În timp ce el vorbea, fetița m-a văzut stând la ușă și mi-a zâmbit larg.

— O s-o duci pe domnișoara Ella la pescuit? I-a întrebat pe Jack, care ridicase un ferăstrău și tăia o parte a banchetei care nu încăpuse pe barcă.

— Dacă vrea, da, a răspuns el.

— Și dacă te prinde pe tine, unchiule Jack? a întrebat Carrington cu șiretenie.

— M-a prins deja, draga mea.

Când a auzit-o chicotind, s-a oprit din tăiat și s-a uitat în direcția în care privea ea, văzându-mă. A zâmbit lent și privirea i-a devenit întunecată, fierbinte, când mi-a văzut costumul roz de baie și picioarele goale. A lăsat ferăstrăul și le-a spus celorlalți doi:

— Mă scuzați, dar am ceva de discutat cu domnișoara Ella.

— Ba nu, am protestat eu. Nu voiam decât să văd puțin barca. E foarte frumoasă, Carrington. Ce culoare o vopsești?

— O să fie roz cum e costumul tău de baie, mi-a spus fetița pe un ton vesel.

Jack se apropia de mine, așa că eu am făcut câțiva pași în spate.

— Să nu-l iei cu tine de tot, Ella, mi-a spus Gage. Mai avem de lipit și cealaltă parte.

— Nu-l iau deloc. Eu... Jack, înapoi la muncă!

Dar el a continuat să vină spre mine, iar eu am râs și m-am retras în bucătărie.

— Lasă-mă în pace, ești transpirat tot!

În câteva secunde eram prinsă între trupul lui și bufet, iar el își sprijinea mâinile pe placa de granit din spatele meu.

— Mă placi așa, transpirat, a murmurat, prinzându-mi picioarele între picioarele lui îmbrăcate în blugi.

M-am aplecat, ca să nu-l las să mă atingă cu pieptul lui asudat.

— Dacă te-am prins, i-am spus, încă râzând, să știi că te arunc înapoi.

— Nu se aruncă decât peștii mici, drăguța mea. Pe cei mari îi păstrezi. Acum sărută-mă.

Am încercat să nu mai zâmbesc și să-i fac pe plac. Buzele lui erau calde, și sărutul atent și delicat, erotic.

După ce constructorii de bărci au terminat de lipit și de bătut cuie, s-au răcorit în piscină și am petrecut restul după-amiezii lenevind și înotând. Ni s-a adus prânzul - boluri mari cu salată, pui la grătar, struguri roșii, alune, și am băut o sticlă de vin alb, din pahare înghețate. Dacă i-a dus pe copii în casă, la răcoare, iar eu, Jack, Gage și Liberty am mâncat la o masă adăpostită sub o umbrelă imensă.

— Vreau să fac un toast special, a spus Gage, ridicând paharul.

Ne-am oprit cu toții și l-am privit curioși.

— În cinstea lui Haven și a lui Hardy, care au devenit deja domnul și doamna Cates.

A zâmbit, iar noi l-am privit foarte surprinși.

— S-au căsătorit? a întrebat Liberty.

— Credeam că se duc în Mexic într-un weekend prelungit, a rostit Jack, împărțit între

bucurie și supărare. Nu mi-au spus că ar avea planuri de nuntă.

— Au organizat o ceremonie privată, la Playa del Carmen.

Liberty râdea.

— Cum au putut să se căsătorească fără noi? Nu pot să cred că și-au dorit intimitate.

S-a întors prefăcut-supărată spre Gage:

— Și tu nu mi-ai spus nimic. De când știi?

Strălucea, fericită.

— De ieri, a răspuns soțul ei. Niciunul dintre ei n-a vrut un spectacol mare, dar o să plănuiască o petrecere mare când se întorc, i-am spus lui Haven că e o idee foarte bună.

— Minunat, a rostit Jack, ridicând paharul pentru cuplul absent. După cât a suferit Haven, merită orice fel de nuntă vrea ea.

A luat o înghițitură de vin și a întrebat:

— Tata știe?

— Încă nu, a spus Gage pe un ton amuzat. Cred că o să fie nevoie să-i spun... dar n-o să-i placă.

— Îl place pe Hardy, nu? am întrebat puțin îngrijorată.

— Da, și-a dat binecuvântarea, mi-a răspuns Gage, dar tata nu ratează nicio ocazie să transforme orice eveniment de familie într-un circ cu trei nivele. Voia să se ocupe el de nuntă.

Am dat din cap aprobator, înțelegând imediat de ce Haven și Hardy nu doriseră să aibă o nuntă mare. Erau un cuplu prietenos și sociabil, dar le

plăcea intimitatea și sentimentele lor erau prea adânci ca să-și dorească să le expună.

Am băut în cinstea proaspăt însurăților și am vorbit puțin despre Playa del Carmen, care, se pare, era cunoscută pentru plajele și locurile bune pentru pescuit, dar, în același timp, era mult mai puțin vizitată de turiști decât Cancun-ul.

— Ai fost vreodată în Mexic, Ella? m-a întrebat Liberty.

— Încă nu. Îmi doresc să merg.

— Poate mergem împreună într-un weekend, noi patru, cu tot cu copiii, i-a spus ea lui Gage. Se spune că e un loc bun pentru familii.

— Sigur. Luăm unul dintre avioane, a răspuns Gage imediat. Ai pașaport, Ella?

— Nu încă, am răspuns, făcând ochii mari. Familia Travis are un avion?

— Două, a spus Jack, zâmbind la vederea figurii mele uimite.

M-a luat de mână și s-a jucat puțin cu degetele mele. Ar fi trebuit să fiu deja obișnuită cu șocul pe care-l simțeam când mi se amintea despre stratosfera financiară în care era familia lor.

— Gage, i-a spus Jack fratelui său, cred că ideea de avion o sperie pe Ella. Spune-i că sunt un tip normal, n-ai vrea?

— El e cel mai normal dintre toți cei din familie, mi-a spus Liberty, cu ochii verzi strălucind.

N-am putut să nu râd, iar ea a zâmbit. Mi-am dat seama că ea înțelegea ce simțeam. Privirea ei îmi spunea că totul era în regulă, că o să fie bine. A ridicat din nou paharul.

— Și eu am o veste, deși nu la fel de surprinzătoare ca a lui Gage.

S-a uitat la mine și la Jack, așteptând.

— Ghiciți!

— Ești însărcinată? a întrebat Jack.

Liberty a clătinat din cap, zâmbind și mai larg.

— O să-mi fac propriul salon. M-am tot gândit de o vreme, și, înainte să mai fac un copil, aș vrea să fac asta. O să fie mic, exclusivist, o să am numai câțiva angajați.

— Minunat! am exclamat, ciocnind paharul cu al ei.

— Felicitări, Lib.

Jack a întins și el paharul, și eu am făcut la fel.

— Cum o să-i spui?

— Încă nu m-am decis. Carrington vrea să-i spunem „Forfecăm-pam-pam” sau „Tunsoarea zeilor”, dar i-am spus că trebuie să fie ceva mai elegant.

— „Julius Foarfecă”, i-am sugerat eu.

— „Păr și măr”, mi s-a alăturat și Jack.

Liberty și-a dus mâinile la urechi.

— O să dau faliment din prima săptămână.

Jack a ridicat din sprâncene, ironic.

— Întrebarea cea mare e cum o să aibă tata și alți nepoți? Doar ăsta e rolul unei soții din familia noastră, nu? Irosești ani buni de fertilitate, Lib.

— Termină, i-a spus Gage. Abia am început să ne mai odihnim și noi, de când a mai crescut Matthew. Nu sunt pregătit să trec din nou prin asta.

— De pe partea asta a mesei nu primiți îngăduință, a spus Jack. Ella trece prin toate astea - nopți nedormite, scutece, pentru un copil care nici măcar nu-i al ei.

— Mi se pare că e al meu, am spus fără să mă gândesc, iar iubitul meu m-a strâns, protector, de mână.

Toată lumea a tăcut, și nu s-a mai auzit decât sunetul discret al sistemului de pulverizare și acela al cascadei în miniatură.

— Cât timp mai ai cu băiatul, Ella? a întrebat Liberty.

— Cam o lună.

Cu mâna liberă am luat paharul de vin și l-am dus la gură, golindu-l. În mod normal aș fi zâmbit cu veselie falsă și aș fi schimbat subiectul, dar în compania unor oameni care mă ascultau și mă înțelegeau, cu Jack alături de mine, m-am trezit spunând, fără să mă gândesc:

— O să-mi fie dor de el. O să fie greu. În ultima vreme a început să mă deranjeze că el n-o să-și amintească de timpul pe care l-a petrecut cu mine, primele trei luni din viața lui. N-o să știe ce am făcut pentru el. N-o să fiu decât o străină.

— N-o să-l vezi după ce-l ia Tara? a întrebat Gage.

— Nu știu. Probabil că nu foarte des.

— O să-și amintească, în sufletul lui, a spus Jack pe un ton cald.

În ochii lui întunecați, în privirea calmă, mi-am găsit liniștea.

Nouăsprezece

Luca stătea pe podeaua apartamentului meu, într-un țărc de exerciții pentru bebeluși, care avea două arcade pe care atârnavu biluțe, păsări rotitoare, fluturi, frunze, și care scotea o melodie veselă. Bebelușului îi plăcea să stea acolo aproape la fel de mult pe cât îmi plăcea mie să-l privesc. La două luni, râdea, zâmbea, scotea tot felul de sunete și putea să-și ridice singur capul și pieptul.

Jack era pe podea, lângă el, mișcând lent jucăriile și apăsând din când în când pe câte un buton, ca să schimbe melodia.

— Aș vrea să am și eu un țărc din ăsta, a spus. De care să atârne cutii de bere, trabucuri și perechea aia de chiloței negri pe care i-ai purtat tu sâmbătă seara.

M-am oprit din așezat vasele la locul lor în dulapul din bucătărie.

— Nici nu credeam că i-ai observat, la cât de repede mi i-ai dat jos.

— Tocmai petrecusem două ore la cină uitându-mă la tine îmbrăcată în rochia aia cu decolteu adânc. Ai avut noroc că n-am sărit iar pe tine în parcare.

Mi-am stăpânit zâmbetul și m-am ridicat pe vârfuri, ca să pun o carafă pe un raft de mai sus.

— Da, ei bine, de obicei em nevoie de mai mult preludiu decât de sunetul cheilor de la mașină și două sărutări și jumătate, și...

Am tresărit când l-am simțit în spatele meu. Se mișcase atât de repede și de neauzit încât nici măcar nu-mi dădusem seama că intrase în bucătărie. Carafa mi-a alunecat, dar Jack a împins-o pe raft, în siguranță.

L-am simțit buzele aproape de urechea mea:

— Am avut grijă de tine, nu?

— Da, am răspuns râzând, în timp ce el mă cuprindea pe după mijloc. N-am spus că nu, ci doar că n-ai irosit timpul și ai trecut direct la treabă...

Cuvintele mi s-au topit într-un oftat, când el a început să mă sărute pe gât cu blândețe, jucându-se cu limba într-un ritm care îmi trezea amintiri fierbinți. Ochelarii mi-au alunecat în jos, pe nas, și eu am împins ramele la loc. Jack m-a prins cu o mână pe sub sâni și pe cealaltă a strecurat-o mai jos de betelia pantalonilor mei scurți.

— Vrei preludiu, Ella?

Și-a lipit șoldurile de șoldurile mele, pe la spate, iar eu am simțit cât era de aprins chiar și așa, prin haine.

Am coborât pleoapele și am apucat cu mâinile marginea dulapului, iar el a continuat să mă mângâie.

— Copilul, am spus, cu răsuflarea tăiată.

— Nu se supără. Are treabă în țarcul lui.

Am râs și i-am împins mâinile la o parte.

— Lasă-mă să termin de spălat vasele.

Jack mi-a tras șoldurile la loc, lipite de el, dornic de joacă. Ne-a întrerupt sunetul ascuțit al telefonului. Am întins mâna spre el și am șuiert:

— Stai liniștit, înainte să răspund.

— Alo?

— Ella, eu sunt.

Verișoara mea, Liza, cu un ton sec și stânjenit.

— Te-am sunat ca să te anunț dinainte. Îmi pare foarte rău.

M-am crispat, iar mâinile lui Jack au rămas nemișcate.

— Ce vrei să mă anunți? am întrebat.

— Mama ta vine să te vadă. Ajunge cam în cincisprezece minute. Și mai curând, dacă nu e aglomerație.

— Ba nu, am spus, pălind. N-am invitat-o. Nu știe unde stau.

— I-am spus eu, a rostit Liza pe un ton vinovat.

— De ce? Ce motiv ai fi putut avea ca să-mi faci așa ceva?

— N-am avut cum să nu-i spun. M-a sunat supărată, fiindcă tocmai vorbise cu Tara la telefon, care i-a spus că sar putea să fie ceva între tine și Jack Travis. Acum amândouă vor să afle ce.

— Nu-i datorez explicații nici uneia dintre ele, am izbucnit, înroșindu-mă violent. M-am săturat, Liza. M-am săturat de problemele Tarei, și aș vrea ca mama să fie măcar pe jumătate atât de îngrijorată pentru nepotul ei pe cât e pentru viața mea sexuală!

Mi-am dat seama prea târziu ce-mi scăpase, și mi-am acoperit gura cu mâna.

— Te culci cu Jack Travis?

— Sigur că nu.

I-am simțit lui Jack buzele pe gât și m-a traversat un fior. Cu telefonul la piept, m-am întors spre el.

— Trebuie să pleci, i-am spus pe un ton care nu suporta amânare.

Am ridicat din nou telefonul la ureche.

— E cu tine, acolo? mă întreba Liza.

— Nu, e cineva de la o firmă de livrări. Vrea să semnez ceva.

— Semnați aici, jos, a șoptit Jack, trăgându-mi mâna dea lungul corpului său.

— Pleacă, am spus încet, împingându-l cu forță.

El nici nu s-a clintit, ci doar mi-a scos ochelarii și a curățat lentilele murdare cu marginea tricoului pe care-l purta.

— E ceva serios? m-a întrebat Liza.

— Nu. E o relație superficială, fără sens, pur fizică, și n-o să ducă nicăieri.

Am tresărit când Jack m-a mușcat răzbunător de lobul urechii.

— Super! Ella, crezi că poți să-i spui să-mi prezinte pe cineva dintre prietenii lui? În ultima vreme am fost cam singură...

— Trebuie să închid, Liza. Am de făcut curat și vreau să mă gândesc... La naiba! vorbim mai încolo.

Am închis telefonul și mi-am luat ochelarii de la Jack. El a venit după mine când am fugit spre dormitor.

— Ce faci?

Am tras cearceaful și cuvertura de pe patul nefăcut.

— Mama o să ajungă aici în orice clipă, și locul arată de parcă am fi participat la o orgie.

M-am oprit suficient cât să-i arunc o privire plină de reproș.

— Trebuie să pleci. Vorbesc serios. Nu vreau s-o cunoști pe mama.

Am aruncat pernele pe pat și, grăbindu-mă înapoi în sufragerie, am strâns toate obiectele lăsate la întâmplare și le-am pus într-un coș de răchită imens, pe care l-am ascuns în debara.

Interfonul a scos un sunet scurt. Era recepționarul, David.

— Domnișoară Varner... aveți un oaspete. Este...

— Știu, am spus învinsă. Trimite-o sus.

M-am răsucit spre Jack și l-am văzut cu Luca în brațe, strâns la piept.

— Ce pot să fac ca să scap de tine?

El a zâmbit și mi-a răspuns:

— Absolut nimic.

Cam în două minute s-a auzit o bătaie hotărâtă la ușă. Am deschis. Iată-o pe mama, fardată mult, pe tocuri, îmbrăcată într-o rochie roșie, strâmtă, care scotea în evidență trupul unei femei arătând pe jumătate cât vârsta ei adevărată. Plutea într-un nor de parfum ieftin, m-a îmbrățișat și m-a sărutat în aer, fără să mă atingă cu buzele, apoi a făcut un pas în spate și m-a măsurat din priviri.

— Am obosit să aștept să mă inviți, mi-a spus, și m-am decis să iau taurul de carne. Nu te mai las să-l ții departe de mine pe nepotul meu.

— Deci acum ești bunică? am întrebat.

Ea a continuat să mă măsoare.

— Te-ai îngrășat, Ella.

— Ba chiar am slăbit câteva kilograme.

— Bravo ție. Încă puțin și ajungi la o dimensiune sănătoasă.

— Mărimea opt e sănătoasă, mamă.

Ea mi-a aruncat o privire afectuoasă și dojenitoare.

— Dacă ești sensibilă la asta, nu mai spun nimic.

A făcut ochii mari, într-un gest teatral, când Jack s-a apropiat de noi.

— El cine e? De ce nu mă prezinți prietenului tău, Ella?

— Jack Travis, am spus, ea e mama mea...

— Candy Varner, m-a întrerupt ea, apropiindu-se ca să-l ia în brațe și strângându-l pe copil între ei. Nu e cazul să ne complicăm dând mâna, Jack... Eu i-am iubit întotdeauna pe prietenii Ellei, a spus, făcându-i cu ochiul. Și ei m-au iubit pe mine mereu.

I-a luat copilul din brațe și a continuat:

— Și uite-l pe nepoțelul meu iubit. Nu știu de ce te-a ținut Ella departe de mine atâta timp, scumpul meu!

— Ți-am spus că poți să stai cu el oricând, am rostit ca pentru mine.

Ea m-a ignorat și a intrat în apartament.

— Ce intim e aici. Mi se pare atât de frumos că voi doi aveți grijă de băiețel cât e Tara plecată în vacanță.

Am urmat-o.

— Tara e la o clinică pentru oamenii tulburați emoțional și psihic.

Mama s-a apropiat de ferestre și s-a uitat afară.

— Nu contează cum îi spui. Astfel de locuri sunt foarte la modă în ziua de azi. Starurile de la Hollywood se internează tot timpul. Au nevoie să scape de presiune și inventează câte o problemă, apoi se relaxează și sunt răsfățate câteva săptămâni.

— Nu-i o problemă inventată, mamă, am spus. Tara...

— Sora ta e stresată, atâta tot. Mă uitam ieri la o emisiune despre cortizol, care e un hormon de stres, și au spus că băutorii de cafea produc mult mai mult decât oamenii normali. Eu am spus mereu că și tu, și Tara, beți prea multă cafea.

— Nu cred că problemele Tarei, sau ale mele, au fost cauzate de prea multe cafele cu lapte, am spus pe un ton apăsător.

— Ce vreau să spun e că vă stresați singure. Trebuie să te ridici deasupra lucrurilor ăstora, așa cum fac și eu. Doar pentru că în familia tatălui vostru au fost oameni fără voință nu înseamnă că trebuie să cedați.

Mama a continuat să vorbească și să se plimbe prin apartament, uitându-se la tot cu atenția unui evaluator de la asigurări. Am privit-o neliniștită, dorindu-mi să-i iau copilul din brațe.

— Ella, ar fi trebuit să-mi spui că locuiești aici.

I-a aruncat o privire plină de recunoștință lui Jack.

— Vreau să-ți mulțumesc că ai ajutat-o pe fata mea, Jack. Să știi că are o imaginație foarte bogată. Sper să nu crezi tot ce spune. Când era mică, inventa niște povești... Dacă vrei s-o cunoști cu adevărat, trebuie să vorbești cu mine. Ce-ar fi să ne inviți pe toate la cină, ca să ne cunoaștem mai bine? În seara asta sunt liberă.

— Bună idee, a spus Jack pe un ton degajat. Să facem asta cândva. Din păcate, în seara asta eu și Ella avem deja alte planuri.

Mama mi-a întins copilul.

— Ia-l, scumpa mea. Asta e o rochie nouă și el s-ar putea să vomite.

S-a așezat grațios pe canapea și și-a încrucișat picioarele lungi și tonifiate.

— Ei bine, Jack, eu sunt ultima care să vrea să strice planurile cuiva, dar, dacă ai o relație cu fiica mea, m-aș simți mai bine dacă te-aș cunoaște pe tine și familia ta. În primul rând, aș vrea să-l cunosc pe tatăl tău.

— Ai ajuns prea târziu. Tatăl lui are deja o iubită.

— Vai, Ella, dar n-am vrut să spun că...

A răs puțin și i-a aruncat lui Jack o privire conspirativă, plină de milă, care parcă spunea „uite cu ce am de-a face”. Când a vorbit, a făcut-o pe un ton exagerat de dulce:

— Fiica mea n-a suportat niciodată că pe mine mă plac bărbații atât de mult. Nu cred că a adus acasă vreun băiat care să nu-mi fi făcut avansuri.

— Am adus acasă un singur băiat, am spus. Și mi-a ajuns.

Mama mi-a aruncat o privire în stare să înghețe apele și a răs, cu gura deschisă larg.

— Orice spune Ella, Jack, să n-o crezi pe cuvânt. Tu întreabă-mă pe mine.

Când era mama prin preajmă, realitatea începea să semene cu o sală a oglinzilor

distorsionate. Tulburările psihice se datorau vizitelor prea dese la Starbucks, măsura opt era un stadiu al obezității care necesita intervenție medicală și orice bărbat cu care ieșeam eu, evident, se mulțumea cu o variantă de mâna a doua a ei. Orice făcusem sau spuseseam vreodată putea fi rescris ca să se potrivească în povestea ei.

În următoarele patruzeci și cinci de minute, am avut parte de emisiunea de varietăți a lui Candy Varner, fără pauză de reclamă, i-a spus lui Jack că ea s-ar fi oferit să aibă grijă de Luca, dar că era prea ocupată și că-și făcuse deja datoria, muncind și sacrificându-se atâția ani pentru fiicele ei, amândouă nerecunoscătoare și foarte geloase pe ea.

Cum să-și câștige Ella pâinea dând sfaturi altora, când ea habar n-avea despre ce vorbește. Trebuia să trăiești mult mai multă vreme decât trăise Ella ca să știi cine era cine și ce era ce pe lumea asta. Orice ar fi știut Ella despre lume, știa din înțelepciunea mamei ei, bineînțeles.

Mama a continuat să se prezinte ca fiind originalul dezirabil, numele de firmă, iar pe mine, ca fiind copia ei imperfectă. A încercat chiar să flirteze cu Jack. El a fost politicos și respectuos, uitându-se din când în când spre figura mea împietrită. Când mama a început să vorbească despre oamenii bogați, prefăcându-se că are cunoștințe comune cu Jack, m-am simțit atât de stânjenită încât am simțit cum mi se oprește

mintea, cum refuză să mai fie prezentă. Nu m-am mai împotrivit, nu am mai corectat-o, ci m-am ocupat doar cu Luca. I-am verificat scutecul, l-am pus înapoi în țarcul pentru bebeluși, m-am jucat cu el. Îmi ardeau urechile și îmi înghețase tot restul corpului.

La un moment dat mi-am dat seama că, precum mecanismul unui ceasornic, mama ajunsese la subiectele nepotrivit de personale, cum ar fi că de curând își făcuse programare la o clinică exclusivistă din Houston pentru îndepărtarea cu laser a părului nedorit.

— Mi s-a spus, îmi povestea lui Jack, râzând ca o fetiță, că am cea mai simpatică păsărică din Texas...

— Mamă! am rostit apăsător.

Ea mi-a aruncat o privire amuzată, șireată.

— Ei bine, e adevărat! Spun și eu doar ce-au zis alții...

— Candy, a întrerupt-o Jack pe un ton sec. Ne-a părut bine, dar e timpul să ne pregătim de ieșirea în oraș. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Ce-ar fi să te conduc până la recepție?

— Rămân să am grijă de copil cât sunteți voi plecați, a insistat mama.

— Mulțumim, a răspuns Jack, dar îl luăm și pe el cu noi.

— N-am stat deloc cu nepotul meu, a protestat ea, încruntându-se la mine.

— Te sun eu, mamă, am reușit să spun.

Jack s-a dus la ușă și a deschis-o, apoi, continuând s-o țină deschisă, a ieșit pe coridor, rostind pe un ton prietenos, dar fără drept la replică:

— Aștept aici cât îți iei tu geanta.

M-am ridicat, și mama a venit să mă îmbrățișeze. Parfumul, prezența ei caldă, m-au făcut să-mi vină să plâng ca un copil. M-am întrebat de ce îmi doream mereu să mă iubească într-un fel în care nu putea s-o facă, de ce eu și Tara nu eram pentru ea nimic mai mult decât efectele secundare neplăcute ale unei căsnicii care mersese prost.

Am învățat că eram substitute pentru o mamă care nu putea să fie mamă. Puteai să găsești iubire la alți oameni, în locuri în care nu te așteptai, dar rana inițială nu se vindeca niciodată. Aveam s-o duc cu mine pentru totdeauna, la fel ca și Tara. Asta era tot ce puteam să facem. Să acceptăm, să ne trăim viețile știind că rana făcea parte din noi.

— Pa, mamă, am spus pe un ton plin de tristețe.

— Să nu-i dai tot ce vrea, mi-a spus încet.

— Lui Luca? am întrebat, nedumerită.

— Nu. Lui Jack. O să rămână cu tine mai mult. Și să nu arăți nici că ești deșteaptă. Fardează-te puțin și scoate-ți ochelarii. Te fac să arăți ca o menajeră bătrână. Ți-a făcut vreun cadou? Spune-i că vrei pietre mari, nu mici. E o investiție mai bună.

Am zâmbit chinuit și m-am retras din îmbrățișarea ei.

— Ne vedem, mamă.

Ea și-a ridicat geanta și s-a îndreptat cu pas legănat spre ieșire. Jack s-a uitat în casă, spre mine.

— Mă întorc într-un minut.

Când a revenit, eu băusem deja un pahar de tequila din cămară, sperând că alcoolul o să ardă și o să destrame amorțeala care mă cuprinsese. Nu s-a întâmplat asta. Mă simțeam ca un congelator care trebuia dezghețat.

Luca s-a mișcat nerăbdător în brațele mele, scoțând sunete mici, supărate și zbatându-se. Jack s-a apropiat și mi-a atins bărbia, forțându-mă să-l privesc.

— Nu îți pare rău că nu m-ai ascultat și n-ai plecat? am întrebat ursuză.

— Nu. Voiam să văd cum ai crescut.

— Cred că-ți dai seama de ce și eu, și Tara am avut nevoie de terapie.

— Și eu am nevoie de terapie, și n-am petrecut decât o oră cu ea.

— Spune și face orice ca să capete atenție, indiferent cât de stânjenitor.

L-am privit, deodată speriată.

— Ți-a făcut avansuri în lift?

— Nu, a spus el puțin cam repede.

— Ba ți-a făcut.

— N-a fost nimic.

— Doamne, ce îngrozitor, am șoptit. Mă înfurie atât de tare!

Jack a luat bebelușul din brațele mele, iar Luca s-a liniștit imediat.

— Nu e o furie obișnuită, am continuat. E genul care te face să te simți obosit și să-ți fie frig, să nu mai simți nimic. Nici măcar propria inimă bătând. Vreau s-o sun pe Tara și să-i spun, fiindcă mi se pare că ea ar înțelege.

— Și de ce nu faci asta?

— Nu. Ea a trimis-o pe mama. Și pe ea sunt supărată.

Jack m-a studiat un moment.

— Hai sus, la mine.

— Pentru ce?

— Vreau să te dezgheț.

Am clătinat scurt din cap.

— Am nevoie să fiu singură.

— Ba nu. Haide.

— Dane mă lăsa mereu să fiu singură când aveam nevoie.

Eram într-o dispoziție foarte proastă, și orice ar fi făcut n-ar fi putut decât să mă irite.

— Jack, n-am nevoie să fiu ținută în brațe sau alinată, să fac sex sau să vorbesc. Nu vreau să mă simt mai bine. Nu are rost...

— Ia și geanta cu scutece.

Îl ținea încă pe Luca, și s-a îndreptat spre ușă, a ținut-o deschisă și a așteptat răbdător să-l urmez. Am urcat la el, și m-a dus direct în

dormitor. A aprins o lampă și a intrat în baie. Am auzit apa curgând și abur formându-se.

— N-am nevoie de un duș, am spus.

— Intră acolo și așteaptă-mă.

— Dar eu...

— Ascultă-mă.

Am oftat din greu.

— Și bebelușul?

— Îl duc la culcare. Du-te în baie.

Mi-am scos ochelarii și m-am dezbrăcat, apoi am intrat cu pași grei la duș. Înăuntru era o lumină slabă și o ceață cu miros de eucalipt. Jack pusese un prosop alb, moale, pe banca lungă din piatră, care ieșea din perete. M-am așezat și am tras aer adânc în piept. Într-un minut sau două am început să mă relaxez. Eram înconjurată de abur parfumat, porii mi se deschideau, mușchii mi se detensionau, plămânii mi se umpleau de căldură umedă. Tequila îmi ajunsese în sânge și tot corpul a părut că-mi oftează, iar eu mi-am simțit din nou inima bătând.

— E mult mai bine așa, am spus cu voce tare, apoi m-am întins cu fața în jos pe prosop.

Nu se auzea nimic în afară de sunetul slab al aburului. Am simțit cum pielea mi se înroșea. Am stat acolo, adormită de ceața caldă, uitând de timp. Nu știu câte minute au trecut înainte să-l simt pe Jack lângă mine, cu șoldul gol alături de al meu.

— Ce face Luca? am întrebat.

— A adormit.

— Oare nu cumva...

— Taci.

Mi-a pus mâinile pe spate și m-a mângâiat ușor pe pielea alunecoasă. A început cu umerii, masând, eliberând durerea din mușchi, apoi a apăsat mai tare, cu degetele mari, pe țesuturi. Lucra într-un ritm susținut, plăcut, făcându-mă să gem.

— E așa de... Jack, nu știam că te pricepi.

— Sst.

Mi-a masat spatele, și-a lăsat mâinile să alunece cu mișcări largi, apoi a apăsat mai mult, mai scurt, ajutându-mă să scap de tensiunea din mușchii încordați. M-am lăsat în seama mâinilor lui puternice, pricepute, simțind că pluteam. Mi-a masat fundul, coapsele, gambele, apoi m-a întors cu fața în sus și m-a tras la el în brațe. Eu am scos un sunet mic de plăcere când i-am simțit degetul mare desenându-mi sprâncenele.

— Îmi pare rău că am fost nesuferită, am reușit să spun.

— Ai avut motive, scumpa mea.

— Mama e oribilă.

— Da.

Mi-a mângâiat pe rând degetele de la picioare și a vorbit pe un ton blând, înfundat din cauza aburului.

— Sfatul pe care ți l-a dat e foarte prost, apropo.

— Ai auzit-o? Doamne.

— Ar trebui să-mi dai tot ce vreau, m-a informat el. Ar trebui să mă răsfeți groaznic. E prea târziu ca să faci pe toanta, și ești foarte drăguță fără farduri.

Am zâmbit cu ochii închiși.

— Dar ochelarii?

— Sunt foarte atrăgători.

— Pentru tine totul e atrăgător, i-am spus.

— Nu chiar totul, a râs el.

— Ba da. Ești ca o reclamă din aia la pastile, în care te avertizează despre erecțiile de patru ore. E cazul să mergi la medic.

— Dar nu-l găsesc deloc atrăgător.

Mi-a desfăcut coapsele, iar eu am tresărit când i-am simțit atingerea.

— Ți-a făcut vreodată cineva masaj așa, Ella? a șoptit el. Nu? Stai nemișcată... O să-ți placă, promit.

Mi-am arcuit spatele, drept răspuns la atingerea lui pricepută, iar pereții acoperiți cu faianță au fost martorii sunetelor înfundate ale plăcerii mele.

Douăzeci

A doua zi după ce mama a venit neanunțată la 1800 Main, m-am simțit tulburată, speriată,

lipsită de apărarea necesară. Mi-am pus o mască de normalitate. Copilăria ma învățat să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat indiferent ce-ar fi fost, chiar și un holocaust nuclear. Ceva legat de vizita ei, de întâlnirea cu ea, mă dezechilibrase.

Jack a fost plecat în prima parte a zilei, în vizită la un prieten care ajunsese în spital după un accident de vânătoare.

— Un mistreț, îmi spusese Jack când întrebasesem ce vânat urmărea prietenul lui. Se întâmplă multe accidente la vânătoare de mistreți.

— De ce?

— Se ține noaptea, când majoritatea masculilor se mișcă. În consecință, e vorba despre câțiva bărbați care fug prin pădure și trag în lucruri care se mișcă pe întuneric.

— Minunat.

Jack îmi mai explicase că prietenul lui trăsese în mistreț cu un glonț de doisprezece milimetri, apoi se apropiase de tufiș, crezând că animalul era mort, dar acesta îl atacase înainte să apuce el să scoată pistolul de rezervă.

— L-a lovit aproape de zona inghinală, mi-a mai spus Jack, cutremurându-se.

— Incredibil, cât sunt de iritați mistreții ăștia când trage cineva în ei, am spus.

Jack mi-a dat o palmă la fund, în glumă.

— Fii mai îngăduitoare, femeie. O rană din asta nu-i de răs.

— Eu sunt îngăduitoare cu mistreții. Sper că tu nu mergi prea des să-i vânez, fiindcă n-aș vrea ca viața mea sexuală să fie compromisă de hobby-urile tale periculoase.

— Eu nu vânez mistreți, mi-a răspuns el. Când am parte de câte un trofeu noaptea, acela e în pat.

Cât a lipsit el, eu am lucrat o vreme pentru revistă.

„Dragă Independentă,

M-am măritat acum cinci ani cu un bărbat pe care nu-l iubeam cu adevărat, fiindcă aveam treizeci de ani și era momentul. Toate prietenele mele erau măritate și obosisem să fiu singura fără soț. Bărbatul cu care m-am măritat e un om cumsecade, e blând, amabil și mă iubește, dar nu există niciun pic de magie sau de pasiune în relația noastră. M-am mulțumit cu el, mai puțin decât voiam, și acum, când îl privesc, îmi amintesc de fiecare dată de lucrul ăsta. Am impresia că sunt închisă într-un dulap și că el e pe partea cealaltă, dar nu are cheia ca să descuie. Nu avem copii, așa că mă gândesc că, dacă divorțez, nu fac rău nimănui în afară de mine și de el. Ceva mă reține, totuși. Poate că mă tem că sunt prea bătrână ca s-o mai iau de la capăt, sau poate mă tem că o să mă simt vinovată, fiindcă știu că el chiar mă iubește, și nu merită așa ceva.

Nu știu ce să fac. Nu știu decât că m-am mulțumit cu prea puțin, și acum regret.
— Inimă neliniștită”

„Draga mea Inimă neliniștită,

Cu toții suntem creaturi cu nevoi și dorințe complexe. Singurul lucru sigur într-o relație de iubire este faptul că amândoi o să vă schimbați, și într-o bună dimineață o să te trezești, o să te uiți în oglindă și o să vezi o străină. O să ai ce ți-ai dorit, dar o să descoperi că acum ai vrea altceva. Crezi că știi cine ești, dar după aceea te surprinzi chiar și pe tine însăși cu ce o să descoperi.

Dintre toate alegerile pe care le ai de făcut, Inimă neliniștită, un lucru e clar: n-ar trebui să renunți ușor la iubire. Ceva din acest bărbat, mai departe de coincidențe și faptul că a apărut la momentul potrivit, ceva te-a atras la el. Înainte să renunți la căsnicie, dă-i o șansă. Fii sinceră cu el și spune-i despre nevoile tale neîmplinite, despre visele pe care ai vrea să le explorezi. Dă-i voie să afle cine ești tu cu adevărat. Lasă-l să te ajute să deschizi ușa, ca să vă întâlniți în sfârșit, după atâția ani.

De unde știi că el nu poate să-ți îndeplinească nevoile emoționale? De unde știi că nu-și dorește și el magie și pasiune, la fel ca și tine? Poți să spui cu siguranță că tu știi tot ce e de știut despre el?

Există recompense pentru efortul tău, chiar dacă nu obții ce-ți dorești. O să fie nevoie de curaj și de răbdare, Inimă neliniștită. Încearcă tot ce poți. Luptă ca să rămâi alături de bărbatul care te iubește. Pentru o clipă, lasă deoparte gândul la ce ai fi putut să ai alături de altcineva și concentrează-te pe ceea ce ai chiar în acest moment. Sper să găsești noi întrebări și sper ca soțul tău să fie răspunsul la ele.

— *Femeia Independentă*

M-am uitat la ecran și m-am întrebat dacă acela era sfatul potrivit. Mi-am dat seama că eram îngrijorată pentru femeia care-mi scrisese și pentru soțul ei. Mi se părea că îmi pierdusem poziția de observator neimplicat.

— Fir-ar să fie, am spus încet, întrebându-mă cum naiba mă hotărâsem să dau sfaturi oamenilor, să le spun ce să facă în viață.

L-am auzit pe Luca trezindu-se, am auzit căscatul și respirația lui fină, de bebeluș, schimbându-și ritmul. Am pus laptopul deoparte și m-am dus să mă uit la copil. Luca mi-a zâmbit, bucuros că se trezise, fericit să mă vadă. Părul îi stătea în sus, ca o creastă de cocoș.

L-am ridicat în brațe și l-am strâns la piept. Contururile corpului său se potriveau perfect cu corpul meu. Așa, cu el în brațe, cu respirația lui de pisicuță pe obraz, m-a surprins un val de bucurie.

La cinci după-amiaza încă nu primisem niciun semn de la Jack. Eram puțin îngrijorată, fiindcă el mă suna întotdeauna atunci când spunea că mă sună, dacă nu chiar mai devreme. Căzuserăm de acord să urc la el și să gătesc o cină copioasă, tradițională, de duminică.

Am format numărul lui, iar el a răspuns imediat, dar mia vorbit pe un ton neobișnuit de sec.

— Da?

— Jack, nu m-ai sunat.

— Îmi pare rău. Încerc să rezolv ceva.

Avea un ton ciudat, apăsător și supărat, dar chinat în același timp. Nu folosisese niciodată acel ton cu mine. Ceva nu era bine.

— Pot să te ajut? am întrebat încet.

— Nu cred.

— Vrei... vrei să lăsăm pe altă dată întâlnirea, sau...

— Nu.

— Bine. Când să urc?

— Dă-mi câteva minute.

— Bine, am spus, ezitând. Să aprinzi cuptorul la o sută nouăzeci de grade.

— Da.

După ce am închis, m-am uitat la Luca, gânditoare.

— Ce Dumnezeu s-o întâmpla? Crezi că are o problemă în familie? Poate ceva la serviciu? De ce trebuie să așteptăm aici?

Luca și-a mestecat gânditor pumnișorul.

— Hai să ne uităm la emisiunea cu marionete, am spus, ducându-l în brațe spre canapea.

După aproximativ două minute de muzică clasică și marionete care dansau, devenisem prea nerăbdătoare ca să mai stau jos. Îmi făceam griji pentru Jack. Dacă avea o problemă, voiam să-i fiu alături.

— Nu mai suport, i-am spus lui Luca. Hai să mergem sus și să vedem ce se petrece.

Mi-am pus pe umăr geanta cu scutece și am ieșit din apartament, cu băiatul în brațe, spre lift. Am sunat la ușa lui Jack, iar el a deschis imediat, dar a rămas în dreptul ei câteva secunde, tensionat de parcă și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva. Nu-l văzusem niciodată atât de supărat, în spatele lui am văzut mișcarea altei persoane.

— Jack, am murmurat. Totul în regulă?

El a clipit, și-a umezit buzele și a dat să spună ceva, apoi s-a oprit.

— E cineva aici? i-am sugerat, încercând să mă uit pe lângă el.

Jack a dat din cap vehement, privindu-mă aproape cu disperare. Am trecut pe lângă el și m-am oprit când am dat cu ochii de Ashley Everson. Era foarte frumoasă, deși supărată. Era fardată mult, cu obrajii brăzdați de lacrimi, strângând între degetele subțiri un ghem de șervețele. Șuvițele palide și drepte ale părului ei aveau nevoie să fie pieptănate. M-a uimit contrastul dintre expresia de copil supărat de pe

chipul ei și îmbrăcămintea elegantă. Purta o fustă scurtă, albă, și o bluză neagră, strâmtă, care urmărea perfect conturul sânilor ei, iar pe deasupra o jachetă scurtă, în picioare purta sandale cu tocuri de zece centimetri. Dacă ar fi fotografiat-o cineva așa, cu tot cu machiajul stricat, ar fi fost perfectă pentru o reclamă la parfum.

Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că Jack ar fi invitat-o acolo sau că o mai voia, dar nu-mi dădeam seama dacă era mai bine să-l las să se descurce singur sau dacă avea nevoie de ajutor.

M-am uitat repede spre el.

— Scuze. Să vin mai târziu?

— Nu.

M-a tras înăuntru și mi-a luat copilul din brațe de parcă ar fi vrut să-l ia ostatic.

— Cine e? a întrebat Ashley fără să clipească.

Ochii ei mari păreau perfect rotunzi pe chipul neted, ca de porțelan.

— Bună, am spus, apropiindu-mă. Ashley, nu-i așa? Eu sunt Ella Varner. Am fost la petrecerea de ziua lui Churchill, dar nu ni s-au făcut prezentările.

Ea mi-a ignorat mâna întinsă, mi-a măsurat tricoul și blugii și i-a vorbit lui Jack cu nedumerire în glas:

— Cu ea ai plecat de la petrecere?

— Da, am răspuns eu. Noi doi suntem împreună.

Ashley s-a întors cu totul spre el.

— Trebuie să îți vorbesc, a spus. Vreau să-ți explic unele lucruri și...

Vocea i s-a pierdut când i-a văzut refuzul tăcut pe chipul rece, liniile adânci de expresie din jurul gurii tensionate. Din felul subtil în care a tresărit, am ghicit că nu mai văzuse niciodată acea expresie pe chipul lui.

Văzând că el e neînduplecat, Ashley s-a întors și mi-a vorbit în sfârșit:

— Dacă nu te deranjează, am nevoie să vorbesc cu Jack. Singură. Avem o poveste. Avem probleme. Eu și cu el încercăm să ne dăm seama cum stăm.

În spatele ei, Jack clătina din cap și arăta spre canapea, cerându-mi fără cuvinte să rămân. Situația semăna cu o farsă. Mi-am mușcat interiorul obrazului, uitându-mă la ea. Din câte mi dădeam seama, Ashley Everson se grăbise prin viață fără să dea atenție distrugerii pe care o provoca, iar acum o parte din lucrurile pe care le făcuse reveniseră și o chinuiau. Părea atât de nefericită încât n-am putut să-mi stăpânesc un fior de compasiune. Pe de altă parte, n-aveam de gând să o las să intervină între mine și Jack. Îl rănise o dată, foarte rău, și nu voiam să-i dau ocazia s-o facă din nou. Plus că el era al meu.

— N-o să plece, Ashley, a spus Jack. Tu o să pleci.

Eu i-am vorbit cu grijă.

— E vorba despre problemele cu Pete, nu?

Femeia a făcut ochii atât de mari încât i-am putut vedea albul din jurul pupilelor.

— Cine ți-a spus? a întrebat, privindu-l acuzator pe Jack, care părea foarte absorbit de scutecul lui Luca.

— Nu știu prea mult, am spus. Doar că tu și soțul tău aveți dificultăți. Nu te abuzează, nu?

— Nu, a spus ea pe un ton rece. Doar că ne-am îndepărtat.

— Îmi pare rău, am spus sincer. Ați încercat să mergeți la terapie?

— Terapia e pentru nebuni, a răspuns ea cu dispreț.

Am zâmbit puțin.

— E și pentru oameni sănătoși. De fapt, cu cât ești mai sănătos, cu atât îți folosește mai mult. S-ar putea să reușiți să vă dați seama de unde vin problemele. Poate o să vă schimbați ideile despre căsătorie, sau, poate, problema e în felul în care comunicați. Dacă vreți să rămâneți împreună, poate că vă ocupați de lucrurile astea...

— Eu nu vreau.

Mi-era clar că Ashley mă ura, că mă judecase drept o rivală nedemnă de ea.

— Nu vreau să rezolv nimic. Nu vreau să mai fiu soția lui Pete. Vreau...

Ashley s-a oprit și s-a uitat la Jack cu un dor feroce, dureros. Știam ce vedea. Un bărbat care părea să fie răspunsul tuturor problemelor ei, chipeș, de succes, dezirabil. Un început nou. Se

gândea că, dacă ar fi fost din nou cu el, ar fi şters toată nefericirea pe care o trăise ca soţie.

— Ai copii, am spus. Nu le datorezi măcar să încerci să salvezi familia pe care ai creat-o?

— Ai fost vreodată măritată? m-a întrebat ea de sus.

— Nu, am recunoscut.

— Atunci habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Ai dreptate, am spus pe un ton calm. Nu ştiu decât că, dacă te împaci cu Jack, problemele tale n-o să se rezolve. Ce ai avut cu el a fost în trecut. Jack şi-a continuat viaţa, şi o să-mi permit să vorbesc în locul lui şi să spun că sunt sigură de sentimentele sale pentru tine, care sunt de apreciere, ca pentru oricare alt om, dar nimic mai mult. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci acum pentru el, pentru tine şi pentru toţi ceilalţi e să te duci acasă, la Pete, şi să-l întrebi ce puteţi să faceţi cu mariajul vostru.

Am făcut o pauză şi m-am uitat spre Jack.

— Am înţeles bine?

El a dat din cap, relaxându-se. Ashley a scos un sunet înfuriat şi s-a uitat fix la el.

— Mi-ai spus cândva că o să mă vrei întotdeauna.

Jack s-a ridicat, cu bebeluşul pe umăr. În privirea lui nu se citea nimic.

— M-am schimbat, Ashley.

— Eu nu! s-a răstit ea.

El i-a răspuns pe un ton blând şi scăzut:

— Îmi pare rău să aud asta.

Ashley și-a apucat geanta cu o mișcare oarbă și s-a îndreptat spre ușă. M-am dus după ea, întrebându-mă dacă era în regulă s-o lăsăm să plece în starea în care era.

— Ashley, am spus, încercând să-i ating brațul subțire.

Ea s-a ferit. Era furioasă, dar se controla, cu pielea întinsă și cu fruntea încruntată, de parcă ar fi fost o broderie prea strânsă. S-a uitat la Jack, care venise în urma mea.

— Dacă mă obligi să plec acum, i-a spus, n-o să mai ai niciodată ocazia să mă ai. Fii sigur de ce vrei, Jack.

— Sunt sigur, i-a spus el, deschizându-i ușa.

Ea a roșit, furioasă.

— Crezi că ai ce-ți trebuie ca să-l păstrezi? m-a întrebat cu dispreț. O să se folosească de tine, drăguță. O să te amețească și după aceea o să te lase pe marginea drumului.

S-a întors spre Jack.

— Nu te-ai schimbat deloc. Crezi că, dacă ieși cu una ca ea, o să facă pe toată lumea să creadă că ești mai matur, dar adevărul e că ești același nemernic egoist și superficial dintotdeauna.

S-a oprit ca să respire, uitându-se urât la el.

— Sunt mult mai frumoasă decât ea, a mai spus indignată, apoi a plecat.

Jack a închis ușa, iar eu m-am răsucit și m-am sprijinit de ea. Cu Luca încă în brațe, iubitul meu m-a privit. Părea nedumerit, de parcă ar fi fost pe un teritoriu nefamiliar și încerca să se adune.

— Mulțumesc.

Am zâmbit timid.

— Cu plăcere.

El a clătinat din cap, în continuare uimit.

— Când v-am văzut așa, împreună...

— Trecutul și prezentul?

El a dat din cap și a oftat, făcând o grimasă tulburată. Și-a trecut mâna liberă prin păr și a spus:

— Te uiți la una ca Ashley și îți dai seama imediat ce fel de bărbat ar vrea-o. Eu am fost așa, și asta mă deranjează foarte tare.

— Un bărbat care-și dorea o iubită-trofeu? am sugerat. Unul care voia o femeie frumoasă, cu care să se distreze? Eu nu l-aș judeca prea aspru.

— Tu ești mai femeie decât ar putea ea să fie vreodată. Și cu mult mai frumoasă.

Am râs.

— Spui asta numai fiindcă te-am scăpat de ea.

El s-a apropiat, până când bebelușul a ajuns între noi, și m-a cuprins pe după umeri, apucându-mi baza gâtului cu degetele lui puternice și răcoroase. Senzația, aproape insuportabil de plăcută, m-a făcut să mă cutremur.

— Nu avem o problemă? m-a întrebat temător.

— De ce să avem o problemă?

— Pentru că oricare dintre celelalte femei pe care le cunosc ar fi luat-o razna dacă ar fi venit aici și-ar fi găsit-o pe Ashley la mine acasă.

— Era clar că n-o vrei aici, am spus, zâmbind trist. Și ca să fie spus, Jack... orice fel de bărbat ai fost înainte, acum nu ești deloc superficial sau egoist. Garantez pentru tine oricând.

Jack a aplecat capul, iar respirația lui fierbinte mi-a atins buzele. M-a sărutat, apăsător, dulce și îndelungat.

— Să nu mă părăsești niciodată, Ella. Am nevoie de tine.

Deodată, m-am simțit incomod în brațele lui.

— Îl strivim pe Luca, am spus, pe jumătate râzând și îndepărtându-mă, deși copilul se odihnea liniștit între noi.

Douăzeci și unu

M-am bucurat de cele două săptămâni care au urmat, fără să uit amărăciunea faptului că se încheia o perioadă scurtă din viața mea. Jack și Luca deveniseră axa în jurul căreia se învârtea toată lumea mea. Știam că aveam să-i pierd pe amândoi până la urmă, dar mă feream să-mi amintesc de asta și-mi dădeam voie să mă bucur de calitatea aceea aproape magică a zilelor de vară.

Era un fel de fericire aglomerată, efervescentă. Lucram, aveam grijă de Luca, încercam să țin pasul cu prietenii și petreceam

tot restul timpului cu Jack. Nu crezusem vreodată că o să-mi devină cineva atât de familiar, atât de repede, i-am învățat expresiile chipului, cuvintele preferate, felul în care strângea din buze când se concentra, felul în care i se ridau colțurile ochilor înainte să râdă. Am învățat că-și ținea atent sub control temperamentul, că era blând cu oamenii pe care-i credea mai vulnerabili decât pe el însuși și că nu suporta meschinăria și mințile închise.

Jack avea un cerc larg de prieteni, dintre care pe doi îi considera foarte apropiați, dar cei în care avea cea mai mare încredere erau frații lui, și mai ales Joe. Cea mai mare așteptare pe care o avea de la ceilalți oameni era ca aceștia să se țină de cuvântul dat.

Pentru el, o promisiune era o problemă de viață și de moarte, cea mai importantă caracteristică a cuiva.

Cu mine era afectuos în mod deschis, tactil, un bărbat puternic și hotărât. Îi plăcea să se joace, să tachineze, să mă atragă să încerc lucruri care mă făceau să roșesc când îl priveam dimineața. Alteori, sexul nu era ca un joc, ba dimpotrivă, și felul în care ne mișcăm și respirăm împreună mă făcea să simt că Jack mă aducea la marginea unui lucru fierbinte, transcendental, care mă speria cu forța sa și mă făcea să mă retrag, să întrerup elanul, de teama a ce ar fi putut să se întâmple.

— Ai nevoie de un copil al tău, mi-a spus Stacy când am sunat-o, într-o după-amiază. Asta-ți spune ceasul biologic.

Încercasem să-i povestesc cum Luca, în felul lui mic și inocent, trecuse de toate apărările mele. Pentru prima dată în viața mea simțeam o legătură emoțională cu un copil, și era mai puternică decât mă așteptam, i-am spus lui Stacy că aveam probleme mari. Îl voiam pe Luca pentru totdeauna. Voiam să îl văd cum crește, dar, curând, mama lui adevărată avea să vină să-l ia, iar eu aveam să rămân pe margine.

Ce-mi făcuseră Tara și Luca era ca o lovitură puternică sub centură.

— O să doară când o să renunți la el, a continuat Stacy. Trebuie să te pregătești.

— Știu. Dar n-am idee cum te pregătești pentru așa ceva. Mi-am spus că îl am doar pentru trei luni, că nu e atât de mult timp, dar m-am atașat de el incredibil de tare.

— Ella, Ella, nu există altfel de atașament cu bebelușii.

Am strâns telefonul în mână.

— Ce mă fac?

— Începe să-ți faci planuri. Vino înapoi în Austin imediat ce pleacă Luca și nu mai pierde vremea cu Jack Travis.

— De ce e pierdere de vreme dacă-mi place?

— Nu ai niciun viitor cu el. Recunosc că e atrăgător, și probabil că mi-ar plăcea și mie, dacă aș fi singură, dar Ella, ține ochii deschiși.

Știi că genul ăsta de bărbat nu vrea o relație pe termen lung.

— Nici eu nu vreau, și de asta e perfect.

— Ella, hai înapoi acasă. Îmi fac griji pentru tine. Cred că te amăgești singură.

— Legat de ce?

— De multe lucruri.

În sinea mea mă întrebam dacă nu cumva contrariul era adevărat, dacă nu cumva mă păcăleam singură, și dacă nu cumva viața fusese mai simplă când eram prinsă în pânza de păianjen a amăgirii de sine.

În perioada aceea am vorbit cu sora mea o dată pe săptămână. Am purtat câteva conversații stânjenite, lungi, pline de inevitabilul jargon psihoterapeutic în care n-aveai cum să nu aluneci după ce mergeai la terapie.

— Mă întorc în Houston săptămână viitoare, mi-a spus Tara până la urmă. Vineri plec de la clinică. Doctorița Jaslow spune că am început bine, dar că probabil ar trebui să merg și la un alt terapeut dacă vreau să mai progrez.

— Mă bucur mult, am reușit să spun, simțind cum mi se răcește tot trupul. Mă bucur că te simți mai bine, Tara.

M-am oprit, apoi am întrebat forțat:

— O să vrei să-l iei pe Luca imediat, presupun?

— Da, îl vreau.

Voiam să o întreb dacă într-adevăr îl voia, fiindcă abia dacă întrebase despre el și nu părea să-l găsească prea interesant, dar poate că nu

era cinstit. Poate că înseamnă foarte mult pentru ea... atât de mult încât nu putea să vorbească despre un dor atât de puternic.

M-am îndreptat spre pătuțul lui Luca, unde copilul dormea. Am întins mâna și am atins unul dintre borcanele de miere de deasupra, cu degetele tremurând.

— Pot să te iau de la aeroport?

— Nu. Se ocupă cineva de mine.

Mark Gottler, am gândit.

— Nu vreau să te enervez, dar contractul acela despre care am vorbit e aici, la mine. Sper să te uiți la el când vii.

— O să mă uit, dar nu-l semnez. Nu e nevoie.

Mi-am mușcat buza ca să nu o contrazic. „Câte un pas, pe rând”, mi-am spus.

M-am certat cu Jack legat de venirea Tarei, fiindcă el voia să fie acolo, dar eu voiam să fiu singură cu ea. Nu doream ca el să facă parte din ceva atât de dureros și de personal. Îmi dădeam seama cam cât de tare avea să mă doară plecarea lui Luca și preferam ca Jack să nu mă vadă într-un moment de atâta slăbiciune.

Plus că în vinerea aceea era ziua lui Joe, și plănuiseră să facă o excursie de pescuit la Galveston, unde să rămână peste noapte.

— Trebuie să fii cu Joe, i-am spus.

— Pot să reprogomez excursia.

— I-ai promis, am spus, conștientă de efectul pe care-l aveau vorbele mele asupra lui. Nu pot

să cred că te gândești să-ți retragi cuvântul din fața fratelui tău, chiar de ziua lui.

— O să înțeleagă. E mai importantă situația aici.

— O să mă descurc, am spus. Și am nevoie să petrec niște timp cu sora mea. Eu și cu ea n-o să putem să vorbim deschis cu tine aici.

— Fir-ar să fie! Trebuia să vină săptămâna viitoare. De ce naiba s-a externat mai devreme?

— Nu știu. Nu-mi vine să cred că nu și-a programat problemele de sănătate mintală în funcție de excursia ta!

— Nu mă duc nicăieri.

Am început să mă plimb exasperată prin apartamentul lui.

— Vreau să te duci, Jack. Sunt mai puternică dacă nu ești cu mine. Am nevoie să fac asta singură. O să i-l dau pe Luca Tarei, o să bea un pahar mare de vin, o să fac o baie și o să mă culc devreme. Dacă am nevoie să fiu cu cineva, o să mă duc sus, la Haven. Tu te întorci a doua zi, și putem să facem priverghiul împreună.

— Aș prefera să-i spunem analiza de după meci.

M-a privit atent, văzând prea multe.

— Ella, nu te mai plimba și vino aici.

Am stat pe loc zece secunde, apoi m-am dus la el. M-a luat în brațe și m-a strâns la piept, așa încordată cum eram, pe porțiuni: umerii, spatele, talia, șoldurile.

— Nu te mai prefac, mi-a spus la ureche.

— Numai asta știi să faci. Dacă te prefaci destul de mult, până la urmă chiar o să fie bine.

Jack m-a ținut în brațe minute lungi, fără să spună nimic. A continuat să mă mângâie încet, trăgându-mă mai aproape, strângând, modelând, ca un artist în lut. Am tras aer adânc în piept și l-am lăsat să facă orice voia, tresărind când mi-a lipit șoldurile de ale lui, ca să-mi arate cât era de aprins.

M-a dezbrăcat, s-a dezbrăcat și el, totul cu mișcări deliberate și, când am încercat să spun ceva, mi-a prins capul în palme și m-a sărutat, cu gura deschisă, fierbinte. M-a tras pe podea și s-a așezat deasupra mea, continuând să mă sărute. M-am chinuit să mă apropii de el mai mult, să-i ating trupul ferm. Ne-am rostogolit încet, mai întâi cu mine deasupra, apoi cu el. M-a prins de șolduri și m-a pătruns adânc, până când a fost cu totul învăluit de umezeală și căldură. Am gemut de plăcere când i-am simțit greutatea ancorându-mă, trupul desfăcându-l pe al meu.

A întins mâna și a luat o pernă de pe canapea, pe care mi-a așezat-o sub șolduri, apoi a făcut dragoste cu mine mișcându-se repede, apăsând, cerând, făcându-mă să simt o plăcere incredibilă, să suspin. Chiar și atunci a continuat să se miște, a prelungit experiența, a amânat eliberarea până când n-a mai putut rezista. Am rămas așa multă vreme, cu degetele lui puternice în părul meu, cu gura lui deasupra gurii mele. Mi se părea că încerca să-mi dovedească, să-mi demonstreze

ceva, un lucru pe care mintea și inima mea nu voiau să-l accepte.

Era întuneric când a plecat Jack, vineri dimineață. S-a ridicat în capul oaselor, lângă mine, și m-a luat în brațe, așa adormită. M-am trezit cu un murmur, iar el mi-a sprijinit capul cu o mână, cu degetele lui lungi împletite în părul meu.

— Te las să faci ce ai de făcut. Nu-ți stau în cale, dar când mă întorc, să nu cumva să încerci să mă lași pe dinafară, ai auzit? O să te duc undeva, într-o vacanță lungă, și o să vorbim, o să te țin în brațe cât plângi și o să te simți mai bine. O să trecem împreună peste asta.

M-a sărutat pe obraz și mi-a netezit părul, apoi m-a lăsat înapoi pe saltea. Eu n-am spus nimic și am ținut ochii închiși. Am simțit mângâierea degetelor sale pe obraz, pe corp, apoi pătura pe care a ridicat-o peste mine. După aceea a plecat.

Nu credeam că aveam cum să-l conving că voia mai mult decât aveam eu de oferit, că, pentru oamenii care fuseseră loviți așa cum fusesem eu, teama și dorința de supraviețuire erau mai puternice decât orice atașament. Nu puteam să iubesc decât într-un fel limitat, cu o singură excepție, Luca, miracolul pe care nu contasem.

Dar îl pierdeam pe Luca. Învățasem lecția aceea de multe alte ori. Era adevărul interior care n-avea nevoie de susținere logică. De fiecare dată când iubeam, pierdeam, mă

micșoram. M-am întrebat cât din mine avea să mai rămână a doua zi.

L-am îmbrăcat pe Luca într-un costum de marină și l-am încălțat cu o pereche de teniși albi, întrebându-mă cum avea să-l vadă Tara. Oare cât de diferit era un copil de trei luni de un nou-născut? Luca putea să prindă obiecte în mână, să lovească lucruri de deasupra lui. Îmi zâmbea mie și zâmbea când se vedea în oglindă. Când vorbeam cu el, gângurea și scotea sunete, de parcă am fi conversat. Când îl țineam deasupra podelei, împingea în ea de parcă ar fi încercat să stea în picioare.

Luca era la începutul unei mulțimi de descoperiri și abilități. Curând, avea să spună primul cuvânt, să se ridice în capul oaselor, să facă primul pas. Iar eu n-aveam să văd nimic din toate astea. Nu era al meu decât în inima mea.

Am simțit că-mi vine să plâng, o senzație ca atunci când îți vine să strănuți și nu reușești. Mecanismul lacrimilor se blocase în corpul meu. Îmi venea să plâng, dar nu reușeam.

Mi-am spus cu asprime că o să pot să-l vizitez, că o să găesc o cale să fac parte din viața lui, că o să fiu mătușa care-i aduce mereu cele mai frumoase cadouri. Dar nu era la fel.

— Luca, am spus pe un ton găuit, prinzându-i ariciul de la teniși, azi vine mami. O s-o ai în sfârșit înapoi pe mami.

El mi-a zâmbit, eu m-am aplecat și i-am sărutat obrajii moi ca două petale, apoi i-am simțit degetele mici în păr.

Mi-am desfăcut cu blândețe șuvițele din pumnii lui, l-am luat în brațe și l-am dus pe canapea. M-am așezat cu el cu tot și am început să citim din cartea lui preferată, cea despre o gorilă care elibera toate animalele de la grădina zoologică într-o noapte.

La mijlocul poveștii, am auzit sunetul interfonului.

— Domnișoară Varner, aveți un oaspete.

— Te rog s-o trimiți sus.

Mă simțeam agitată și învinsă. Undeva, în sinea mea, îmi dădeam seama că eram furioasă. Nu prea tare, dar destul cât să ardă orice urmă de optimism legat de viitor. Dacă Tara nu mi-ar fi cerut să fac asta, n-aș fi știut că exista atâta durere. Dacă ar fi trebuit să trec prin același lucru din nou, simțeam că aș fi devenit o plantă de apartament, că mi-aș fi pierdut mințile.

Am auzit trei bătăi scurte, discrete, la ușă. Cu Luca în brațe, am mers să deschid. Tara era acolo, mai frumoasă decât îmi aminteam, cu câteva trăsături mai aspre, care nu- i diminuau însă frumusețea. Era subțire, îmbrăcată frumos, cu un maiou alb, din mătase, și pantaloni subțiri, negri. Purta o pereche de balerini negri, cu capse argintii. Părul blond deschis îi cădea în valuri pe umeri, și în urechi avea o pereche de cercei

rotunzi, mari. La încheietură purta o brățară cu diamante de cel puțin cincisprezece carate.

A intrat în apartament, exclamând fericită. N-a încercat să-l ia pe Luca, doar și-a pus brațele ei lungi în jurul nostru. Uitasem cât de înaltă era față de mine. În adolescență îmi amintesc că m-a întrecut în înălțime, iar eu m-am plâns că ea crescuse înaintea mea. Tara spusese, în glumă, că ea crescuse pentru amândouă. Îmbrățișarea ei mi-a adus în minte o mie de amintiri. Mi-am amintit cât o iubeam.

S-a retras și s-a uitat la mine, iar privirea i-a căzut pe copil.

— Ella, e atât de frumos! a spus uimită. Și cu mult mai mare.

— Nu-i așa? am răspuns, întorcându-l cu fața spre ea. Luca, uite-o pe mămica ta cea minunată. Poftim, ia-l în brațe.

I-am dat cu grijă bebelușul și, când Tara l-a luat, eu am rămas cu impresia corpului său moale pe umărul meu. Sora mea s-a uitat la mine cu ochii umezi și obrajii îmbujorați.

— Mulțumesc, Ella, a șoptit.

M-am mirat puțin că nu-mi venea să plâng. Mi se părea că între mine și ce se întâmpla exista o distanță mică, dar foarte importantă, pentru care eram recunoscătoare.

— Hai să stăm jos.

Tara m-a urmat.

— Locuiești la 1800 Main și l-ai schimbat pe Dane pentru un tip cu mult mai bun, Jack Travis... ai căzut în picioare, Ella.

— N-am început să mă văd cu Jack pentru banii lui, am protestat.

Tara a râs.

— Dacă spui tu, te cred. Dar apartamentul e de la el, nu?

— A fost cu împrumut, i-am răspuns. Acum, că te-ai întors și nu mai am grijă de Luca, o să locuiesc în altă parte, încă nu știu unde.

— De ce să nu rămâi aici?

Am clătinat din cap.

— Nu m-aș simți bine. Găsesc eu ceva. O întrebare mai importantă e unde o să stai tu de acum înainte? Ce-o să faceți, tu și Luca?

Expresia ei a devenit precaută.

— Am o casă frumoasă, nu departe de aici.

— Ți-a luat-o Mark?

— Așa ceva.

Conversația a continuat o vreme, iar eu am încercat să aflu detalii despre situația Tarei, ce planuri avea, cum stăteau lucrurile, de unde avea să facă rost de bani. N-a vrut să-mi răspundă, iar stilul ei evaziv mă înnebunea.

Sensibil la tensiunea dintre noi, sau poate sătul de brațele care nu-i erau familiare, Luca a început să se agite.

— Ce vrea? a întrebat Tara. Poftim, ia-l tu.

Am luat bebelușul și l-am pus pe umăr. El s-a liniștit și a oftat.

— Tara, am spus cu grijă, îmi pare rău dacă tu crezi că am depășit o limită cu contractul lui Mark Gottler, dar am făcut asta ca să te protejez pe tine, să fac rost de o garanție pentru tine și pentru Luca, de siguranță.

Ea m-a privit incredibil de liniștită.

— Am toată siguranța care-mi trebuie. A promis să aibă grijă de noi, și eu îl cred.

— De ce? n-am putut să nu întreb. De ce ești atât de dispusă să-l crezi pe un bărbat care-și înșală soția?

— Tu nu înțelegi, Ella. Nu-l cunoști.

— L-am cunoscut, și mi se pare un nemernic lipit de sentimente și manipulator.

Asta a făcut-o să se aprindă.

— Tu ești mereu atât de deșteaptă, nu, Ella? Tu știi totul, așa e? Ei, dar ce zici de asta? Mark Gottler nu e tatăl lui Luca, doar îl acoperă pe tată.

— Cine e, Tara? am întrebat obosită și supărată, cuprinzând în palmă capul bebelușului.

— Noah.

Am tăcut și m-am uitat la ea. În privire i se citea sinceritatea.

— Noah Cardiff? am întrebat răgușit.

Tara a aprobat din cap.

— Mă iubește. E iubit de mii de oameni, ar putea să aibă pe oricine, dar el mă vrea pe mine. Sau crezi că e imposibil ca un bărbat ca el să mă iubească?

— Nu, eu...

Luca adormea. L-am mângâiat pe spatele lui mic. Luca, discipolul său preferat.

— Și soția lui?

A trebuit să-mi dreg glasul înainte să continui.

— Ea știe despre tine? Despre copil?

— Nu încă. Noah o să-i spună la momentul potrivit.

— Și când o să fie asta? am șoptit.

— Cândva pe viitor, când copiii lui o să mai crească. Acum are prea multe responsabilități. Noah e foarte ocupat, dar o să rezolve totul. Vrea să fie cu mine.

— Crezi că o să-și riște imaginea publică divorțând? Cât de des o să-l vadă pe Luca?

— Luca o să fie mic multă vreme. N-o să aibă nevoie de tată până nu mai crește, și până atunci eu și Noah o să fim căsătoriți.

S-a încruntat când mi-a văzut expresia.

— Nu te uita așa la mine. Mă iubește, Ella. Mi-a promis că o să aibă grijă de mine. Sunt în siguranță, și la fel e și copilul.

— Poate că te simți în siguranță, dar nu ești. Nu ai cu ce să negociezi. Poate să te părăsească oricând, să te lase cu ochii în soare.

— Și crezi că ție ți-e mai bine cu Jack Travis? m-a întrebat sora mea. Tu cu ce negociezi, Ella? De unde știi că el n-o să te părăsească? Măcar eu am copilul lui Noah.

— Dar eu nu sunt dependentă de Jack, am spus încet.

— Nu, tu nu depinzi de nimeni. Nu ai încredere în nimeni și nu crezi în nimic. Ei bine, eu sunt altfel. Eu nu vreau să fiu singură. Am nevoie de un bărbat și nu e nimic rău în asta. Noah e cel mai bun bărbat pe care-l cunosc. E blând, inteligent și se roagă mereu. Pun pariu că are mai mulți bani decât Jack Travis, și cunoaște pe toată lumea, Ella. Politicieni, oameni de afaceri... pe toată lumea. E uimitor.

— E dispus să-ți dea în scris vreuna dintre promisiunile pe care ți le-a făcut? am întrebat.

— Relația noastră nu se bazează pe asta. Noah s-ar simți rănit dacă ar bănuși că n-am încredere în el. El și Mark știu că tu și Jack ați fost cu ideea contractului, nu eu.

Mi-a văzut expresia și a încercat să-și stăpânească tremurul nervos al buzelor. Avea lacrimi pe marginile delicate ale pleoapelor de jos.

— Nu poți să fii fericită pentru mine, Ella?

Am clătinat încet din cap.

— Nu așa.

Ea și-a șters lacrimile cu vârfurile degetelor.

— Încerci să controlezi oamenii, la fel ca mama. Te gândești vreodată la asta?

S-a ridicat și a întins mâinile spre Luca.

— Dă-mi băiatul. Trebuie să plec. Mă așteaptă șoferul.

L-am predat pe Luca. Adormise. Am adunat lucrurile pentru geanta cu scutece, în care am pus și cartea lui preferată.

— Pot să te ajut să duci căruciorul la mașină...

— N-am nevoie de el. Am o cameră întreagă pentru copii, plină de lucruri nou-nouțe.

— Nu pleca furioasă, am spus, cu răsuflarea deodată tăiată, cu o durere uscată și rece în piept.

— Nu sunt furioasă, doar că...

A ezitat înainte să continue.

— Tu și mama sunteți toxice pentru mine, Ella. Știi că nu e vina ta, dar nu pot să vă văd și să nu-mi amintesc despre iadul din copilărie. Am nevoie de lucruri pozitive în jurul meu. De acum înainte o să fiu numai eu cu Noah și cu Luca.

Am fost atât de șocată încât abia dacă am putut să mai spun ceva.

— Așteaptă, te rog.

M-am aplecat spre copilul care dormea și l-am sărutat cu neîndemânare.

— La revedere, Luca, am șoptit.

După aceea m-am ridicat și am privit-o pe sora mea cum duce copilul departe de mine. A urcat cu el în lift, ușile s-au deschis, apoi s-au închis, iar ei doi au dispărut.

Mișcându-mă ca o femeie bătrână, m-am întors în apartament. Nu reușeam să-mi dau seama ce să fac. Am intrat cu mișcări automate în bucătărie și am pus de ceai, deși știam că n-o să-l beau.

— S-a terminat, am spus cu voce tare. S-a terminat.

Luca o să se trezească, iar eu n-o să fiu acolo. O să se întrebe de ce l-am părăsit. Sunetul vocii mele o să-i dispară din amintire. Băiatul meu. Copilul meu.

M-am opărit la mână, din greșeală, dar durerea nu a ajuns cu adevărat ia mine. O parte din mintea mea s-a îngrijorat fiindcă eram atât de disociată. Îl voiam pe Jack. Poate că el ar fi știut cum să treacă de bariera de gheață din jurul meu. În același timp, gândul la el mă speria.

M-am schimbat în pijama și tot restul după-amiezii m-am uitat la televizor, fără să văd sau să aud nimic. A sunat telefonul și a răspuns robotul. Încă dinainte să mă uit la ecran am știut că era Jack. Nu puteam să vorbesc, cu el sau cu oricine altcineva, în acel moment. Am dat volumul telefonului la minim.

Mi-am dat seama că trebuia să mă port normal, așa că am făcut o supă la plic și am mâncat-o încet, după care am băut un pahar de vin. Telefonul a sunat iar și iar, dar eu am lăsat robotul să răspundă de fiecare dată. Aveam șase mesaje deja.

Când mă gândeam să mă duc la culcare, a bătut cineva la ușă. Era Haven. Ochii ei căprui închis, atât de asemănători cu ai lui Jack, erau plini de îngrijorare. N-a încercat să între, ci doar și-a băgat mâinile în buzunarele blugilor și m-a privit cu răbdare.

— Salut, a spus încet. A plecat copilul?

— Da. S-a dus.

Am încercat să vorbesc pe un ton calm, dar ultimele cuvinte mi-au pus un nod în gât.

— Jack a tot încercat să te sune.

Am încercat să zâmbesc cu regret.

— Știu, dar nu am chef să vorbesc. N-am vrut să-i stric excursia cu dispoziția mea proastă.

— Nu i-ai strica excursia... vrea doar să știe dacă te simți bine. M-a sunat acum câteva minute și mi-a spus să cobor, să văd ce faci.

— Îmi pare rău. Nu era nevoie, am spus, încercând să zâmbesc. Nu mă pregătesc să sar de la fereastră, dar sunt foarte obosită.

— Da, știu.

Haven a ezitat.

— Vrei să stau cu tine, să ne uităm la o emisiune?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să mă culc. Eu... Mulțumesc, dar nu.

— Bine, mi-a răspuns, privindu-mă cald, atent.

M-am ferit ca o creatură a nopții care fuge de lumină.

— Ella, eu n-am avut niciodată copii, așa că nu știu exact prin ce treci, dar știu cum e să pierzi și să suferi din cauza asta. Sunt o bună ascultătoare. Hai să vorbim mâine, bine?

— Nu e nimic de zis.

N-aveam de gând să mai vorbesc vreodată despre Luca. Era un capitol încheiat din viața mea. Haven a întins mâna și m-a atins ușor pe umăr.

— Jack vine mâine pe la cinci, poate chiar mai devreme, mi-a spus.

— Probabil că n-o să mai fiu aici, m-am auzit spunând pe un ton distant. Mă întorc în Austin.

Ea m-a privit speriată.

— În vizită?

— Nu știu. Poate definitiv. Mă tot gândesc că aș vrea să mă întorc la cum erau lucrurile înainte.

Fusesem în siguranță acolo, alături de Dane. Nu simțisem prea mult, nu dădusem prea mult și nu avusesem nevoie de prea multe. Nimeni nu mi promisese nimic.

— Crezi că se poate? m-a întrebat Haven încet.

— Nu știu, am răspuns. S-ar putea să fie nevoie să aflu. Aici nimic nu mi se mai pare cum trebuie, Haven.

— Așteaptă înainte să decizi orice, m-a rugat ea. Ai nevoie de timp. Lasă să treacă niște timp și o să-ți dai seama ce să faci.

Douăzeci și doi

Dimineață, când m-am trezit și am mers în sufragerie, am călcat pe ceva ce-a scos un sunet de protest. M-am aplecat și am ridicat iepurașul de pluș al lui Luca. L-am strâns la piept, m-am

așezat pe canapea și am plâns. Nu a fost descărcarea de care aveam nevoie, ci doar câteva lacrimi chinute. Am făcut un duș fierbinte, lung.

Mi-am dat seama că oricât de departe ar fi fost Tăra, oriunde l-ar fi dus pe Luca și orice ar fi făcut, eu oricum aveam să-i iubesc, și nimeni nu putea să-mi ia asta.

Eu și cu ea supraviețuiserăm amândouă unei copilării chinuitoare, dar reacționam în feluri complet diferite. Ea nu se temea să fie singură pe cât de mult mă temeam eu să fiu singură. Era foarte posibil ca, în timp, amândouă să ne dăm seama că ne înșelam, că secretul fericirii ne scăpa. Eu nu știam sigur decât că izolarea era singurul lucru care mă apărase întotdeauna.

M-am îmbrăcat și mi-am prins părul în coadă, apoi am început să-mi împachetez hainele și să le așez pe pat.

Telefonul n-a sunat. Am presupus că Jack renunțase să mai încerce să dea de mine, ceea ce mă uimea și-mi dădea un sentiment neplăcut. Nu voiam să vorbesc despre Luca sau despre ce simțeam, dar voiam să știu ce mai făcea Jack. Când au început știrile la televizor, prognoza meteo a anunțat că în Golf se formase o furtună, ceea ce însemna că frații Travis aveau să se întoarcă mai greu, dacă nu cumva plecaseră înainte să se înceapă să bată vântul. La o jumătate de oră după prima avertizare, vârtejul

tropical a fost înaintat în grad până la o furtună în toată regula, de cincizeci de kilometri pe oră.

Îngrijorată, am luat telefonul și l-am sunat pe Jack, dar mi-a răspuns robotul.

— Bună, am spus după semnalul sonor. Îmi pare rău că n-am răspuns aseară. Eram obosită și, ei bine... Voiam să-ți spun că am văzut prognoza meteo și voiam să mă asigur că te simți bine. Te rog să mă suni.

Nu m-a sunat înapoi. Oare era supărat fiindcă nu-i răspusesem cu o seară înainte, sau era doar ocupat cu barca, pe care probabil încerca să o aducă în port cu bine?

Când am auzit telefonul, devreme după-amiază, am răspuns fără ca măcar să verific cine suna.

— Jack?

— Ella, sunt Haven. Mă întrebam dacă nu cumva Jack ți-a lăsat vreo copie a planului de călătorie?

— Nu. Nici nu știu ce-i aia. Cum arată?

— Nu e mare lucru, doar câteva hârtii. E o descriere a vasului și a drumului, plus un moment estimat al întoarcerii.

— Nu poți să-l suni și să-l întrebi?

— El și Joe nu răspund la telefon.

— Am observat. Am încercat să-l sun pe Jack mai devreme, când am auzit prognoza meteo, dar nu mi-a răspuns. M-am gândit că poate e ocupat.

Am ezitat, apoi am întrebat-o:

— Ar trebui să ne îngrijorăm?

— Nu chiar, doar că aş vrea să ştiu pe unde şi-au propus să meargă şi când se întorc.

— Mă duc sus, la el, şi caut planul de călătorie.

— Nu, am făcut eu deja asta. Hardy o să sune la căpitănie, fiindcă probabil au spus cuiva de acolo care-i planul.

— Bine. Sună-mă să-mi spui, vrei?

— Absolut.

Haven a închis, iar eu am rămas cu telefonul în mână, privindu-l încruntată. Mi-am masat baza gâtului, care începuse să mă înţepe. Am format numărul lui Jack din nou, şi de data asta a răspuns imediat robotul.

— Te-am sunat doar ca să văd din nou ce mai faci, am spus pe un ton îngrijorat. Sună-mă şi spune-mi cum staţi.

După ce m-am uitat câteva minute pe canalul meteo, mi-am luat geanta şi am plecat din casă. Mi se părea ciudat să ies fără toate lucrurile pe care le luam de obicei cu mine, pentru Luca. Am urcat la Haven şi la Hardy, şi ea mi-a deschis.

— Sunt de-a binelea îngrijorată, i-am spus. A dat cineva de Jack şi de Joe?

Ea a clătinat din cap.

— Hardy vorbeşte la căpitănie, se caută planurile de drum. Am vorbit cu Gage, care mi-a spus că trebuia să se fi întors până acum, dar cei din port spun că locul bărcii lor e gol.

— Poate s-au hotărât să rămână mai mult la pescuit?

— Nu, la ce vreme e afară. Știu că Jack voia să se întoarcă mai devreme. N-a vrut să te lase singură prea mult, după câte ai pățimit ieri.

— Sper nu i s-a întâmplat nimic, ca să pot să-l omor când se întoarce, am spus, făcând-o pe Haven să râdă puțin.

— S-ar putea să fie nevoie să stai la rând.

Hardy a închis telefonul și a luat telecomanda, ca să dea mai tare, fiindcă tocmai se anunța prognoza.

— Salut, Ella, a spus absent, cu ochii spre televizor.

Hardy părea tulburat, nu fermecător ca întotdeauna, și avea trăsăturile accentuate, imobile. S-a așezat pe marginea spătarului canapelei, tensionat, parcă gata de acțiune.

— Ce-au spus de la căpitanie? a întrebat Haven.

El a vorbit pe un ton egal, încurajator:

— Încearcă să dea de ei prin radio. Pe frecvența numărul nouă, cea pentru urgențe, nu se aude nimic, și na fost transmis niciun S.O.S.

— Asta e bine? am întrebat.

Hardy m-a privit și a zâmbit puțin, dar cu sprâncenele adunate într-o încruntătură.

— Lipsa veștilor e o veste bună.

Nu știam nimic despre bărci. Nu știam nici măcar ce să întreb, dar încercam cu disperare să găsesc o explicație pentru absența celor doi frați.

— Poate că barca a rămas fără motorină? Poate că, în același timp, întâmplarea face să nu aibă semnal la telefoane?

Hardy a dat din cap aprobator.

— Pe o barcă pot să se întâmple tot felul de lucruri neplăcute, întâmplătoare sau nu.

— Jack și Joe au experiență, a spus Haven. Știu procedurile de siguranță și niciunul dintre ei n-ar risca inutil. Sunt sigură că totul e bine.

Părea că încearcă să se convingă și pe sine, nu doar pe mine.

— Dacă n-au reușit s-o ia înaintea furtunii? am întrebat cu greu.

— Nu-i o furtună prea periculoasă, a răspuns ea. Dacă i-a prins, n-au de făcut decât să ancoreze vasul și să aștepte să treacă.

Și-a căutat mobilul, apoi a zis:

— O să-l sun pe Gage, să vedem dacă e cineva cu tata.

În următoarea jumătate de oră, Haven și Hardy au vorbit la telefon, încercând să facă rost de informații. Liberty era la River Oaks, ca să aștepte alături de Churchill, iar Gage plecase deja spre birourile pazei de coastă de la Galena Park. Câteva bărci de patrulă fuseseră trimise din Freeport ca să găsească vasul dispărut. Numai asta am știut o vreme.

A mai trecut o jumătate de oră după aceea, timp în care ne-am uitat la canalul meteo, și Haven a făcut niște sandviciuri din care n-a mâncat niciunul dintre noi. Situația părea ușor

ireală, iar tensiunea creștea odată cu trecerea timpului.

— Îmi doresc să fi fost fumătoare, a spus Haven la un moment dat, râzând spart și plimbându-se agitată prin casă. E unul dintre momentele în care pare potrivit să-ți aprinzi țigară de la țigară.

— În niciun caz, a rostit Hardy, prinzând-o de încheietură. Ai deja suficiente metehne, iubita mea.

A tras-o mai aproape de el și a luat-o în brațe.

— Inclusiv pe tine, a spus ea cu vocea înfundată, ascunsă la pieptul lui. Tu ești cea mai urâtă meteahnă a mea.

— Așa e, a spus el, mângâind-o pe cap și sărutându-i părul negru. Și n-ai cum să scapi de mine.

A sunat telefonul, iar eu și Haven am tresărit. Încă ținându-și soția cu o mână, Hardy a răspuns.

— Cates. Gage, ce știi? I-au găsit?

După aceea a rămas nemișcat și a tăcut, într-un fel care mi-a făcut tot părul să se ridice. A ascultat câteva momente. Mie-mi bătea inima ca tunetul, făcându-mă să amețesc și să mi se facă greață.

— Am înțeles, a spus Hardy încet. Au nevoie de mai multe elicoptere? Pot să fac rost de oricâte... Știu, dar parcă am încerca să găsim două monede în curtea din spate. Știu. Bine, stăm pe loc.

A închis.

— Ce e? a întrebat Haven, apucându-l de umeri cu palmele ei mici.

Hardy s-a uitat în altă parte o clipă, strângând atât de tare din dinți încât i-am văzut mușchiul mandibulei tresărind.

— Au găsit niște resturi plutind, a reușit să spună până la urmă, și ce-a rămas din barcă e scufundat.

Mintea mi s-a închis. L-am privit, întrebându-mă dacă într-adevăr spusese ce îl auzisem spunând.

— Deci acum îi caută ca să-i salveze? a întrebat Haven, palidă.

El a dat din cap, aprobator.

— Paza de coastă trimite câteva Tupperwolf, elicopterele cele mari și portocalii.

— Resturi plutind, am spus amețită, înghițind în sec ca să-mi țin senzația de greață în frâu. Adică... a fost o explozie?

Hardy a dat din nou din cap.

— Una dintre platforme a raportat fum în larg.

Toți trei ne chinuiam să pricepem veștile. Am dus mâna la gură și am respirat printre degete. Mă întrebam unde era Jack în acel moment, dacă era rănit, dacă se îneca. „Nu, nu te gândești la asta.” O secundă am simțit că mă înec și eu, am simțit apa rece și întunecată cum îmi acoperă capul, cum mă împinge în jos, într-un loc unde nu puteam să respir, să văd, să aud.

— Hardy, am rostit pe un ton rațional, care m-a surprins și pe mine. Ce ar putea să facă o barcă să explodeze?

El a răspuns excesiv de calm:

— O scurgere de motorină, un motor supraîncălzit, un exces de abur aproape de rezervor, o baterie care să explodeze... Când lucram pe platformă, am văzut o barcă de pescuit, una foarte mare, explodând când a trecut peste o linie scufundată de petrol.

S-a uitat la Haven, care era roșie la față și se străduia să nu plângă.

— N-au găsit nicio victimă, a murmurat, trăgând-o mai aproape. Hai să nu presupunem ce-i mai rău. Ar putea să fie în apă, așteptând salvarea.

— Sunt ape dificil de stăpânit, a spus Haven cu capul ascuns la pieptul lui.

— Sunt valuri mari, așa e, a recunoscut el.

— Gage spune că persoana care se ocupă de operațiunea de salvare a construit un model computerizat ca să-și dea seama unde ar fi putut să ajungă ei doi.

— Care sunt șansele ca amândoi să fie bine? am întrebat pe un ton nesigur. Chiar dacă au supraviețuit exploziei, cât e de probabil ca amândoi să fi purtat veste de salvare?

Întrebarea a fost întâmpinată de o tăcere de gheață.

— Nu e prea probabil, a spus Hardy până la urmă. Dar e posibil.

Am dat din cap și m-am așezat pe un fotoliu, cu mintea în toate direcțiile. Haven îmi spusese că aveam nevoie de timp atunci când îmi spusese că aș vrea să mă întorc în Austin. Îmi spusese să aștept și o să-mi dau seama ce să fac. Dar acum nu mai era timp. Se putea să nici nu mai fie vreodată. Dacă aș fi putut avea cinci minute cu Jack... Aș fi dat ani din viața mea ca să am șansa să-i spun ce însemna pentru mine, cât de mult voiam să fiu cu el. Cât îl iubeam.

M-am gândit la zâmbetul lui frumos, la ochii întunecați, la severitatea atrăgătoare a chipului său când dormea. Gândul că n-aveam să-l mai văd niciodată, că n-aveam să mai simt dulceața gurii sale deasupra buzelor mele, m-a durut mai mult decât credeam că pot să suport.

Câte ore petrecusem cu el, în tăcere, odihnindu-ne, spunând numai ce limitele inimii mele permiteau. Avusesem atâtea ocazii să fiu sinceră cu el, și nu profitasem de niciuna. Eu îl iubeam, iar el ar fi putut să nu afle niciodată.

Am înțeles în sfârșit că nu trebuia să mă tem de pierdere, ci de absența iubirii. Prețul siguranței era exact regretul pe care-l simțeam în acel moment, și cu care credeam că o să trebuiască să trăiesc tot restul vieții.

— Nu pot să mai aștept aici, a izbucnit Haven. Unde putem să mergem? La biroul Pazei de coastă?

— Dacă vrei, te duc acolo, dar n-ai face decât să-i încurci. Gage o să ne sune imediat ce află ceva.

S-a oprit puțin, apoi a spus:

— Vrei să mergem să așteptăm cu tatăl tău și cu Liberty?

Haven a dat din cap cu vehemență.

— Dacă tot e să înnebunesc așteptând, măcar să fiu cu ei.

Am pornit spre River Oaks în mașina lui Hardy, căruia i-a sunat telefonul aproape imediat. El a întins mâna ca să răspundă, dar Haven luase deja mobilul.

— Lasă-mă pe mine să răspund, iubitele. Tu conduci.

A dus telefonul la ureche.

— Alo, Gage? Ce e? Ați aflat ceva?

A ascultat câteva secunde și a făcut ochii mari.

— Doamne! Nu pot să cred! Care dintre ei? Nu știi încă? Rahat! Nu poate cineva să... bine, mergem acum.

S-a întors spre Hardy și a spus, cu răsuflarea tăiată:

— Spitalul Garner, i-au găsit și i-au luat, îi duc direct acolo. Unul dintre ei e în stare bună, dar celălalt...

Vocea i s-a frânt și i-au dat lacrimile.

— Celălalt nu se simte bine deloc, a reușit să spună.

— Care dintre ei? m-am auzit întrebând, în timp ce Hardy conducea agresiv prin mulțime, făcându-i pe ceilalți șoferi să claxoneze.

— Gage nu știe. Numai atât a putut să afle. O sună pe Liberty, ca să-l aducă pe tata la Garner.

Spitalul era în Transmedical Center și fusese numit după John Nance Garner, texan, vicepreședinte în timpul a două mandate ale lui Roosevelt. Spitalul cu șase sute de paturi găzduia un serviciu medical aerian de înaltă calitate și avea heliportul de pe locul doi ca activitate dintre spitalele de mărimea sa. Garner avea și singurele trei centre de traumă de gradul unu din Houston.

— Parcarea Skybridge? a întrebat Hardy când am intrat printre numeroasele clădiri ale centrului medical.

Treceam pe lângă Memorial Hermann, un turn cu trei etaje, îmbrăcat în sticlă, una dintre multele clădiri care găzduiau birouri și spitale în acel complex.

— Nu. E parcare cu valet la intrarea principală, i-a spus Haven, desfăcându-și centura de siguranță.

— Așteaptă, iubita mea. N-am oprit încă.

S-a uitat la mine peste umăr și a văzut că și eu îmi scosesem centura.

— N-ați vrea să așteptați să frânez înainte să săriți din mașină? a întrebat pe un ton amuzat.

Imediat ce mașina a ajuns pe mâinile valetului, noi am și intrat în spital, eu și Haven

Încercând să ținem pasul cu mersul rapid al lui Hardy. Imediat ce am spus la recepție cine suntem, am fost îndrumați spre centrul pentru traumă de la etajul al doilea. Nu au putut să ne spună decât că elicopterul ajunsese cu bine la heliport și că amândoi pacienții erau pe mâna echipei de resuscitare. Am fost conduși într-o cameră cu pereți bej, un acvariu cu pești și o masă plină de reviste uzate.

Era neobișnuit de liniște acolo. Nu se auzea nimic în afară de televizorul lăsat pe un canal de știri. M-am uitat la el fără să văd, neînțelegând cuvintele pe care le auzeam. Nimic în afara aceluia loc nu mai avea vreo importanță pentru mine.

Haven părea incapabilă să stea pe loc. Se plimba prin cameră ca un tigru în cușcă. Până la urmă, Hardy a convins-o să stea alături de el, i-a masat umerii și i-a șoptit la ureche, până când ea s-a relaxat și a respirat adânc de câteva ori, apoi și-a șters lacrimile cu mâneca bluzei.

Gage a ajuns aproape în același timp cu Liberty și Churchill, toți trei la fel de chinuți și distrași ca și noi. Aveam impresia că sunt o străină la o adunare de familie, dar m-am apropiat de Churchill după ce l-a îmbrățișat Haven, și i-am spus pe un ton nesigur :

— Domnule Travis, sper să nu vă supărați că am venit.

Travis părea mai bătrân și mai fragil decât îl văzusem vreodată înainte. Ar fi putut să-și piardă

unul sau amândoi fiii, iar eu nu aveam ce să-i spun ca să-l încurajez.

M-a surprins întinzând mâinile și luându-mă în brațe.

— Sigur că trebuie să fii aici, Ella, a spus cu vocea lui groasă. Jack o să vrea să te vadă.

Mirosea a piele și a săpun de bărbierit, și puțin a trabuc. Un miros de tată. M-a bătut ferm pe spate, apoi mi-a dat drumul din îmbrățișare.

O vreme, Gage și Hardy au vorbit încet între ei, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla cu barca, ce ar fi putut să meargă prost, spunându-și despre toate posibilele explicații și despre toate motivele pentru care exista speranță. Singurul scenariu pe care nu l-au discutat a fost cel la care ne gândeam cu toții, acela în care unul sau amândoi frații ar fi fost răniți mortal.

Eu și Haven am ieșit pe coridor ca să ne întindem picioarele și să luăm cafea de la automat.

— Știi, Ella, mi-a spus ea ezitând, pe drumul înapoi spre camera de așteptare, chiar dacă supraviețuiesc amândoi, s-ar putea să urmeze o perioadă grea. Ar putea fi nevoie de vreo amputare, ar putea să aibă leziuni cerebrale sau... Doamne, nici nu știu. Nimeni nu te-ar învinovăți dacă ai decide că nu poți să faci față.

— M-am gândit deja la asta, am spus fără să ezit. Îl vreau pe Jack, indiferent cum se simte. Orice i s-ar fi întâmplat, o să am grijă de el. O să

stau cu el orice-ar fi. Nu contează, atâta vreme cât e viu.

Nu intenționasem s-o supăr, dar Haven m-a surprins, plângând înfundat.

— Haven, am început uimită, îmi pare rău. Eu...

— Nu, a spus ea, strângându-mă de mână și recăpătându-și controlul. Mă bucur doar că Jack a găsit o femeie dispusă să-i fie alături. A fost cu multe care îl voiau din motive superficiale, dar...

S-a oprit și a căutat un șervețel în geantă.

— Niciuna nu l-a iubit doar pentru el însuși. El a știut mereu că vrea ceva mai mult.

— Aș vrea să-i fi... am început, dar prin ușa deschisă Haven a văzut mișcare.

Se deschisese o ușă în cealaltă parte a camerei, și un doctor venise la familia ei.

— Doamne, a murmurat, aproape scăpând cafeaua în graba să ajungă la el.

Aveam inima cât un purice. Am rămas pe loc, strângând tocul ușii cu degetele de la o mână. Familia Travis se adunase în jurul medicului, l-am privit chipul, apoi pe ale lor, încercând să le citesc reacțiile. Dacă vreunul dintre ei murise, doctorul le-ar fi spus imediat, însă el vorbea încet, și nimeni din familie n-a dat semne de altfel de emoție în afară de anxietate.

— Ella.

Sunetul fusese foarte slab. Abia dacă l-am auzit din cauza bătăilor inimii mele, care-mi răsunau în urechi. M-am răsucit și m-am uitat în

spate, pe coridor. Un bărbat venea spre mine, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi de spital și un tricou. Avea brațul bandajat cu o fașă cenușiu-argintie anti-arsuri. Cunoșteam umerii aceia, mișcărilor acelea. Jack.

Mi s-a încețoșat privirea și am simțit cum pulsul îmi crește dureros. Am început să tremur din cauză că simțeam prea multe emoții în același timp.

— Tu ești? am întrebat pierdut.

— Da. Da. Doamne, Ella...

Cedam nervos cu fiecare răsuflare. Mi-am apucat coatele și am început să plâng din ce în ce mai tare pe măsură ce Jack se apropia de mine. Nu puteam să mă mișc, mi-era frică să n-am halucinații, să nu cumva să fi creat eu însămi imaginea pe care-mi doream cel mai mult s-o văd. Mă temeam că, dacă aș fi întins mâna spre el, aș fi atins numai spațiul gol.

Dar Jack era acolo, solid, real, strângându-mă în brațele lui puternice, dure. Contactul cu el m-a electrizat, m-am lipit la pieptul său, parcă neputând să ajung destul de aproape. El a început să vorbească încet, în timp ce eu plângeam:

— Ella, iubita mea, totul e bine. Nu plânge. Nu...

Dar ușurarea faptului că-l simțeam, că eram aproape de el, mă făcuse să cedez. Nu era prea târziu, iar gândul ăsta m-a făcut să simt un fior de euforie. Jack era viu, întreg, iar eu n-aveam

de gând să mai consider nimic drept ceva știut și sigur, niciodată, cât trăiam. Am căutat pe sub tivul tricoului său și i-am atins pielea caldă de pe talie. Acolo avea un alt bandaj. A continuat să mă țină în brațe, de parcă ar fi înțeles că aveam nevoie să simt presiunea trupului său înconjurându-mă, să simt mesajele nerostite dintre noi. Eu îi spuneam să nu-mi dea drumul, iar el mă asigura că e lângă mine.

Am continuat să tremur. Îmi clănțăneau dinții și mi-era greu să vorbesc.

— Am crezut că n-o să te mai întorci.

Gura lui, de obicei atât de moale, era aspră și cu buzele crăpate. M-a sărutat pe obraz, și eu am simțit barba care începuse să-i crească.

— O să mă întorc mereu la tine, mi-a spus răgușit.

Mi-am ascuns capul pe umărul lui, inhalându-i parfumul.

Mirosul lui familiar fusese ascuns de antiseptic și de soluțiile de curățat.

— Unde ești rănit?

Mi-am tras nasul și l-am atins mai sus pe spate, investigând mărimea bandajului. Degetele lui s-au împletit în șuvițele mele subțiri.

— N-am decât câteva arsuri și zgârieturi. Nimic grav, a spus, iar eu l-am simțit zâmbind. Părțile tale preferate sunt la locul lor.

Am tăcut amândoi un moment. Mi-am dat seama că și el tremura.

— Te iubesc, Jack, am spus și am început să plâng din nou, fiindcă eram necurat de bucuroasă că puteam să-i spun asta. Am crezut că e prea târziu, că n-o să aflu niciodată, fiindcă eu am fost o lașă și...

— Știam, mi-a spus el tulburat.

S-a retras puțin, ca să mă privească. Avea ochii roșii, înlăcrimați.

— Da? am spus, trăgându-mi nasul.

El a aprobat din cap.

— M-am gândit că nu se poate ca eu să te iubesc atât de mult și tu să nu simți nimic pentru mine.

M-a sărutat apăsător, prea apăsător ca să-mi facă plăcere, i-am atins bărbia și l-am îndepărtat puțin, ca să pot să-l privesc. Era zgâriat, vânăt și ars de soare. Nici nu-mi puteam imagina cât de deshidratat era. Am arătat cu degetul tremurând spre camera de așteptare.

— Familia ta e acolo. Ce cauți pe coridor?

Am privit uimită în jos, până la picioarele lui goale.

— Ți-au dat voie să umbli pe aici așa?

El a clătinat din cap.

— M-au pus într-o cameră de după colț, să mai aștept niște analize. Am întrebat dacă ți-a spus cineva că mă simt bine, și nimeni nu era sigur, așa că am venit să te caut.

— Ai plecat pur și simplu, când trebuia să stai acolo ca să-ți mai faci teste?

— Trebuia să te găsesc, a rostit el încet, hotărât.

L-am mângâiat și am spus:

— Hai să mergem înapoi. S-ar putea să ai vreo sângerare internă...

Jack nici nu s-a mișcat.

— Mă simt bine. Mi-au făcut deja o tomografie și a ieșit bună. Vor să facă și un test de rezonanță magnetică, doar ca să fie siguri.

— Și Joe?

Pe chipul lui a traversat o umbră. Deodată a părut tânăr și speriat.

— Nu vor să-mi spună. Nu era bine, Ella. Abia dacă mai respira. El era la cârmă când a explodat motorul... s-ar putea să fie rănit grav.

— Țsta e un spital de prima mână, cu doctori și echipamente foarte bune, am spus, mângâindu-l pe obraz. O să-l facă bine. O să facă orice e nevoie. Era ars rău?

El a clătinat din cap.

— Singurul motiv pentru care eu am fost ars e că a trebuit să caut printre niște lemn care ardea ca să-l găsesc.

— Jack...

Voiam să aud tot ce făcuse, fiecare detaliu. Voiam să-i ofer tot confortul pe care puteam să i-l ofer, dar nu era atunci momentul.

— Medicul vorbea cu ai tăi, în camera de așteptare. Hai să aflăm ce-a zis.

L-am aruncat o privire amenințătoare.

— Și după aceea te duci la analize. Probabil că te caută.

— Pot să mai aștepte, a spus el, cuprinzându-mă pe după umeri. Ar trebui s-o vezi pe asistenta roșcată care ma dus cu scaunul pe aici. E cea mai autoritară femeie pe care-am întâlnit-o vreodată.

Am intrat în camera de așteptare.

— Hei, am spus cu o voce tremurată, ia uitați pe cine am găsit.

Jack a fost imediat înconjurat de ai lui. Haven a ajuns prima lângă el. M-am dat la o parte, cu răsuflarea încă tăiată, cu inima bătându-mi tare. El n-a glumit cu ele, ca de obicei, când le-a strâns în brațe pe sora lui și pe Liberty. S-a întors spre tatăl său și l-a îmbrățișat, apoi i-au dat lacrimile când la văzut pe Churchill plângând și el.

— Te simți bine? a întrebat acesta cu o voce spartă.

— Da, tată.

— Bine, a spus bătrânul, atingându-i fiului său obrazul cu palma, într-un gest încurajator.

Jack și-a dres glasul cu forță, tremurând. S-a răsucit ușurat spre Hardy, cu care s-a îmbrățișat bărbătește, pe jumătate, bătându-se pe spate. Gage a fost ultimul, l-a luat pe Jack de umeri și l-a măsurat atent.

— Arăți ca naiba, i-a spus.

— Mai lasă-mă! a răspuns Jack, apoi s-au îmbrățișat cu forță.

Jack l-a bătut pe Gage pe spate, dar acesta, atent la starea fratelui său, a fost mai blând. Iubitul meu s-a dezechilibrat puțin, așa că l-am dus imediat la un scaun.

— E deshidratat, am spus, mergând să iau un pahar de apă de la dozator.

— De ce nu ai perfuzie? a întrebat Churchill aplecându-se deasupra lui.

Jack i-a arătat mâna în care avea un ac prins cu bandă adezivă.

— Au folosit un ac cât toate zilele. Parcă aveam o monedă în venă, așa că le-am cerut ceva mai mic.

— Mototolule, a spus Gage cu afecțiune, mângâindu-l pe părul tare din cauza apei sărate în care înotase.

— Cum se simte Joe? a întrebat Jack, luând paharul din mâna mea și bând din câteva înghițituri tot ce era în el.

S-au uitat unul la celălalt, ceea ce nu era un semn bun, apoi Gage a răspuns precaut:

— Medicul a spus că are o contuzie și o rană nu prea grave la unul dintre plămâni, din cauza exploziei. S-ar putea să dureze până-și revine, poate chiar un an, dar se putea și mult mai rău. Joe are probleme cu respirația și aproape că a intrat în hipoxie, așa că-l tratează cu oxigen suplimentar. O să stea multă vreme la terapie intensivă. Aude cu una dintre urechi, dar nu și cu cealaltă. La un moment dat o să ne spună

specialistul dacă și-a pierdut de tot auzul pe partea aceea sau nu.

— Nu-i nimic, a spus Jack, fiindcă Joe oricum nu ascultă niciodată.

Gage a zâmbit scurt, dar a redevenit serios când s-a uitat la fratele lui mai mic.

— Acum îl iau la operație, fiindcă are o sângerare internă.

— Unde?

— În abdomen.

Jack a înghițit în sec.

— Cât e de rău?

— Nu știm.

— Rahat.

Îngrijorat, Jack și-a frecat obrajii cu ambele mâini.

— Mi-era frică de asta.

— Înainte să te ia din nou în salonul tău, a spus Liberty, poți să ne spui ce s-a întâmplat?

Jack mi-a făcut semn să mă apropiu și m-a lipit de trupul lui cald, apoi a început să vorbească. Ne-a spus că de dimineață fusese senin, că prinseseră ceva pește, apoi porniseră spre port. Pe drum au văzut un covor de alge destul de mare. Avea un ecosistem propriu, format din alge, pești mici și artropode, toate trăind printre lemne și resturi.

S-au gândit că erau pești numai buni de prins prin zonă, așa că au oprit motorul și au plutit spre alge. În câteva minute Jack a prins o doradă care trăgea și care i-a încurcat firul. Peștele

acrobatic a sărit afară din apă. Era gigantic, un monstru, așa că Jack s-a deplasat pe barcă, încercând să-l tragă înăuntru, ca peștele să nu ia prea mult fir. Exact când începuse să-l aducă spre el, Joe a pornit motorul, care a explodat.

În acel moment, Jack a tăcut, clipind și străduindu-se să-și amintească evenimentele de după aceea. Hardy a murmurat:

— Pare să fi fost o acumulare de gaze.

Jack a dat încet din cap.

— Poate că a explodat pompa? Naiba știe cu toate electronicele astea. Oricum, nu-mi amintesc nimic despre explozie. M-am trezit în apă, cu barca arzând. Am început să-l caut pe Joe, a adăugat agitat, vorbind repede. Apucase un răcitor care plutea, îți amintești, cel portocaliu de la tine, Gage, așa că m-am uitat spre el. Mi-era frică să nu fi rămas fără vreun picior sau așa ceva, dar era întreg, slavă Domnului. Se lovise tare la cap și abia se ținea la suprafață. Am ajuns la el și i-am spus să se relaxeze, după care l-am tras la distanță de barcă.

— Și a început furtuna, a continuat Churchill.

Jack a aprobat din cap.

— Vântul a început să bată mai tare, apa a devenit agitată, și pe noi ne împingea departe de barcă. Am încercat să rămân lângă ea, dar era nevoie de prea multă energie, așa că l-am ținut pe Joe, am apucat răcitorul, și am jurat că nu le

dau drumul oricât ar fi durat până ne găsea cineva.

— Joe era conștient? am întrebat.

— Da, dar n-am vorbit prea mult. Erau valuri mari și el respira greu.

Jack s-a străduit să zâmbească.

— Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „cred că am pierdut dorada aia”.

A tăcut puțin, iar noi am râs.

— Mai târziu m-a întrebat dacă cred că trebuie să ne facem griji din cauza rechinilor, și eu i-am spus că nu cred, fiindcă e sezon de creveți, și majoritatea rechinilor se îndepărtează de mal, ca să caute ce aduce fluxul.

A urmat o ezitare parcă nesfârșită, seacă. Jack a înghițit cu greu.

— După ce am așteptat o vreme, mi-am dat seama că lui Joe îi era mai rău. Mi-a spus că nu crede că o să scape, și eu i-am zis...

A tăcut și a aplecat capul, nemaiputând să continue.

— Poți să ne spui mai târziu, am șoptit, punându-mi o mână pe spatele lui, în timp ce Haven îi întindea niște șervețele.

Era prea mult pentru el să re trăiască totul atât de curând.

— Mulțumesc, a spus Jack răgușit, după un minut, suflându-și nasul și oftând.

— Aici erai!

O voce stridentă, acuzatoare, s-a auzit din pragul ușii. Am privit cu toții într-acolo și am dat

cu ochii de o asistentă îndesată, roșcată, cu tenul alb, care împingea în camera de așteptare un scaun cu roțile, gol.

— Domnule Travis, de ce-ai fugit așa? Te-am căutat peste tot.

— Am luat o pauză, i-a răspuns el stânjenit.

Asistenta a făcut o grimasă nemulțumită.

— Asta e ultima pauză pentru o vreme. Îți punem alt ac de perfuzie, mergi la rezonanță magnetică și mă mai gândesc eu la niște analize, doar ca să te pedepsesc fiindcă m-ai speriat de moarte. Să dispari așa...

— Sunt perfect de acord, am spus, îndemnându-l pe Jack să se ridice. Luați-l și fiți cu ochii pe el.

Jack mi-a aruncat o privire plină de prefăcut reproș și s-a îndreptat încet spre scaunul cu roțile. Asistenta s-a uitat uluită la hainele de pe el.

— De unde le-ai luat pe astea? a cerut să știe.

— Nu-ți spun, a rostit el încet.

— Domnule Travis, trebuie să rămâi în halatul de spital până când terminăm analizele.

— Pun pariu că ți-ar plăcea, a răspuns el, să mă plimb în fundul gol prin spital.

— La câte funduri am văzut eu, domnule Travis, mă îndoiesc că aș fi prea impresionată.

— Știi și eu? a spus el gânditor, așezându-se încet în scaunul cu roțile. Eu am un fund destul de frumos.

Asistenta l-a luat, și au ieșit împreună pe ușa sălii de așteptare, insultându-se prietenește unul pe celălalt.

Douăzeci și trei

După analize, Jack a mai rămas în spital șase ore, sub observație. După aceea, asistenta ne promisese că putea să se întoarcă acasă, i-au dat voie să facă duș și să aștepte într-un salon privat, una dintre camerele pentru persoanele importante, decorată cu tapet maro, oglindă cu ramă aurie, televizor și un dulap victorian.

— Arată ca un bordel, am spus.

Jack a mutat cu o mișcare iritată perfuzia, ca să nu se prindă în marginea metalică a patului. Una dintre asistente o scosese destul cât să-i dea voie să facă duș, după care o pusese la loc în ciuda protestelor sale.

— Vreau să-mi scoateți acul ăsta din venă. Vreau să știu ce naiba se petrece cu Joe. Mă doare capul și mă doare mâna.

— De ce nu iei unul dintre analgezicele pe care tot încearcă ei să ți le dea? am întrebat cu blândețe.

— Nu vreau să fiu adormit când primim vești despre starea lui Joe, a spus el, schimbând canalele televizorului. Nu mă lăsa să adorm.

— Bine, am spus încet, în picioare lângă el.

I-am mângâiat părul curat, umed, scărpinându-i capul. El a oftat și a clipit.

— E bine.

Am continuat să-l mângâi ca pe o felină mare. La nici două minute mai târziu, adormise. A rămas nemișcat timp de două ore, chiar și în timp ce-l dădeam cu cremă pe buze, chiar și când asistenta i-a schimbat perfuzia și i-a verificat funcțiile vitale. Eu l-am privit tot timpul, aproape speriată că s-ar fi putut să visez. M-am întrebat cum de mă îndrăgostisem atât de tare de un bărbat pe care-l cunoșteam de atât de puțin timp. Mi se părea că inima îmi bătea cu toată puterea.

Când Jack s-a trezit în sfârșit, i-am spus că fratele lui ieșise din operație și era în stare stabilă. Date fiind vârsta și starea lui generală de sănătate, doctorul spusese că avea șanse mari să-și revină fără complicații.

Copleșit de ușurare, Jack a fost neobișnuit de tăcut în timpul procesului de externare. A semnat un teanc de acte și a primit un dosar cu instrucțiuni pentru îngrijirea arsurilor și cu rețete. S-a îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou aduse de Gage, apoi Hardy ne-a condus la 1800 Main. După ce ne lăsa pe noi, el se întorcea să aștepte cu Haven, care voia să mai stea la terapie intensivă o vreme, alături de Joe.

Jack a rămas tăcut și când am urcat în apartamentul lui. În ciuda faptului că se odihnise

la spital, știam că era în continuare epuizat. Era douăsprezece și jumătate noaptea, în clădire nu se auzea nimic, iar sunetul ușilor liftului mi sa părut aproape strident.

Am intrat în apartament și am închis ușa în urma noastră. Jack a părut uimit, de parcă n-ar mai fi fost niciodată acolo. Am simțit nevoia să-i alin suferința, așa că m-am apropiat de el, prin spate, și i-am cuprins talia cu mâinile.

— Ce pot să fac? am întrebat încet.

L-am simțit ritmul respirației, mai rapid decât mă așteptam. Era încordat, tensionat. S-a răsucit și m-a privit în ochi. Nu-l văzusem niciodată pe Jack, de obicei sigur de sine, atât de pierdut, de speriat. Îmi doream să-l liniștesc, așa că m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat, pe colțul gurii la început, dar el m-a apucat cu o mână pe după gât și cu cealaltă de șold și m-a lipit de el. Avea buzele fierbinți, grăbite, cu gust de sare și de dorință.

A întrerupt sărutul, m-a luat de mână și m-a dus în dormitor. Respirând greu, a tras de hainele mele cu o nerăbdare pe care n-o mai văzusem la el.

— Jack, am spus îngrijorată, putem să așteptăm până...

— Acum, a spus pe un ton strangulat. Am nevoie de tine acum.

Și-a scos tricoul și a tresărit când mișcarea a deplasat bandajul.

— Da, bine, am răspuns, temându-mă că o să-și facă rău. Încet, Jack. Te rog.

— Nu pot, a spus ca pentru sine, întinzând mâinile spre fermoarul blugilor mei cu o mișcare neîndemânatică, grăbită.

— Lasă-mă să te ajut, am șoptit, dar el mi-a dat mâinile la o parte și m-a tras spre pat.

Își pierduse controlul din cauza epuizării și a emoției. Mi-a scos blugii și lenjeria și le-a aruncat pe covor, apoi mia desfăcut picioarele și s-a așezat între genunchii mei. Am ridicat șoldurile spre el, deschisă. Amândoi voiam același lucru.

M-a luat cu mișcări puternice, adânci, scoțând un sunet scăzut, răgușit. M-a prins de păr cu mâinile care-i tremurau și m-a sărutat apăsător. Se mișca repede, cu forță, iar eu îi răspundeam, acceptându-l cu tandrețe, l-am apucat chipul în palme și i-am tras urechea aproape de buzele mele, ca să-i șoptesc cât de mult îl iubeam, mai mult decât orice. El s-a încordat și mi-a rostit numele, apoi s-a eliberat tremurând.

Cândva, înainte de ivirea zorilor, m-am trezit cu mâinile lui mângâindu-mă, tachinându-mă, jucându-se cu mine. Mă ținea în brațe, cu spatele la el, cu genunchii ridicați în spatele genunchilor mei. Spre deosebire de ferocitatea de dinainte, atingerea îi era extraordinar de ușoară, de seducătoare. L-am simțit pieptul puternic în spatele meu, cu părul moale mângâindu-mi umerii. M-a mușcat tandru de pielea subțire și fierbinte, iar eu m-am înfiorat.

— Ușor, mi-a șoptit, alinându-mă cu mângâieri, sărutându-mă pe gât, atingându-mă cu limba.

Mi-era imposibil să rămân nemișcată în timp ce el îmi mângâia sânii și abdomenul, lăsându-și mâinile să alunece mai jos, între coapsele mele, pătrunzându-mă cu degetele lui lungi. Am gemut și i-am căutat orbește încheietura, am strâns-o și am simțit mișcările subtile pe care le făcea. M-a sărutat pe gât, apoi și-a retras mâna și mi-a ridicat coapsa de deasupra. S-a așezat mai bine și m-a pătruns ușor, șoptindu-mi:

— Te iubesc, Ella. Nu te gândești la nimic. Lasă-mă doar să fiu cu tine.

Se mișca deliberat, încet, ca prin vis, și cu cât eu mă mișcăm mai frenetic, cu atât încetinea el ritmul. Tensiunea a început să crească, și a crescut până când am început să simt fiecare zvâcnire, fiecare pulsație, fiecare răsuflare.

Jack s-a retras ușor, apoi m-a întors pe spate, mi-a desfăcut picioarele și brațele și m-a prins, neputincioasă, sub el. Am scos un sunet incoerent când m-a pătruns din nou. M-a sărutat tandru, erotic, iar ritmul cadențat al trupurilor noastre nu s-a întrerupt deloc, făcându-mă să simt din ce în ce mai multă plăcere.

Ne-am privit, iar eu am simțit că mă scufund în negura ochilor lui. Era peste tot, în mine, în jurul meu. A început să se miște mai repede, în ritm cu pulsația trupului meu, căutându-mi plăcerea cu tot dinadinsul, până când m-a adus

la un climax mai puternic și mai înalt decât simțisem vreodată. Am țipat și l-am strâns în brațe, iar el mi-a șoptit numele și s-a eliberat la rândul lui.

Multă vreme după aceea, Jack m-a ținut în brațe și ma mângâiat, până când n-am mai tremurat și m-am liniștit.

— Ai știut că poate să fie așa? am șoptit.

— Da.

M-a mângâiat pe păr și m-a sărutat pe frunte, apoi a adăugat:

— Dar numai cu tine.

Am dormit până când dimineața albastră și fierbinte nea bătut la obloanele care filtrau lumina în dormitor. L-am simțit ca prin vis ridicându-se de lângă mine, am auzit sunetul dușului, pe cel al cafetierei din bucătărie, vocea lui scăzută când a sunat la spital, să întrebe cum se simțea Joe.

— Ce mai face? am întrebat somnoroasă, când s-a întors în dormitor.

Purta un halat din prosop și avea o cană de cafea în mână. Încă nu părea cu totul recuperat, dar tot era mai atrăgător decât ar fi avut dreptul să fie un bărbat care tocmai trecuse printr-un accident.

— E în stare stabilă. O să fie bine, e puternic.

Vocea îi era încă guturală după chinul prin care trecuse.

— E un Travis, am spus pe un ton rezonabil.

M-am dat jos din pat și am scos un tricou din dulapul lui. Îmi atârna până deasupra genunchilor. M-am răsucit spre Jack, care venise în spatele meu. Mi-a dat o șuviță de păr după ureche și s-a uitat în jos, spre mine. Nimeni nu mă mai privise vreodată cu atâta îngrijorare tandră.

— Povestește-mi despre Luca, a rostit pe un ton blând.

M-am uitat în ochii lui căprui și mi-am dat seama că aș fi putut să-i spun orice, că m-ar fi ascultat și ar fi înțeles.

— Lasă-mă să-mi iau o cafea mai întâi, am răspuns, îndreptându-mă spre bucătărie.

Jack pregătise o ceașcă pe o farfurie, alături de cafetieră. Am văzut și o coală albă, împăturită pe jumătate, lângă ceașca goală. Nedumerită, am deschis biletul și am citit:

„Draga mea Independentă,

M-am hotărât că, dintre toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată, tu ești singura pe care o s-o iubesc mai mult decât iubesc vânătoarea, pescuitul, fotbalul și uneltele electrice.

Poate că tu nu știi asta, dar data trecută când te-am cerut de soție, în seara în care am montat pătuțul, eu vorbeam serios, deși știam că tu nu erai pregătită. Doamne, sper că ești pregătită acum!

Mărită-te cu mine, Ella, fiindcă oriunde te-ai duce și orice ai face, eu o să te iubesc în fiecare zi, pentru tot restul vieții mele.

— Jack”

N-am simțit niciun pic de teamă când am citit cuvintele acelea, ci doar uimire că puteam, să fiu atât de fericită. În ceașcă mai era ceva. Am întins mâna și am scos un inel cu diamant, rotund și strălucitor. Mi s-a oprit răsuflarea când l- am răsucit în lumină. Inelul îmi venea perfect. Am luat un pix de pe bufet, am întors hârtia pe cealaltă parte și am scris răspunsul, apoi mi-am turnat cafea, am pus lapte, îndulcitor, și m-am întors în dormitor.

Jack stătea pe marginea patului și mă privea. Aplecase puțin capul într-o parte. M-a măsurat din cap până în picioare, stăruind asupra diamantului de pe degetul meu. L-am văzut respirând mai repede. Am sorbit din cafea, m-am apropiat și i-am întins biletul meu.

„Dragă Jack,

Și eu te iubesc pe tine. Cred că secretul unei căsnicii lungi și fericite e să alegi pe cineva fără de care să nu poți să trăiești. Așadar, dacă insiști să fii tradițional...

Răspunsul meu e da.

— Ella”

Jack a răsuflat ușurat. Stăteam în fața lui, iar el mi-a cuprins șoldurile în palme.

— Slavă Domnului, a murmurat, trăgându-mă mai aproape. Mi-era teamă că o să te contrazici cu mine.

Atentă să nu vărs cafeaua, m-am aplecat și l-am sărutat cu buzele întredeschise.

— Când te-am refuzat eu vreodată pe tine, Jack Travis?

El a coborât pleoapele după ce mi-a văzut buzele umede, și a vorbit apăsător:

— În niciun caz nu voiam să începi acum să mă refuzi.

Mi-a luat cafeaua, a băut-o din câteva înghițituri, apoi a pus ceașca pe jos, ignorându-mi protestul amuzat. M-a sărutat până când l-am luat pe după gât, ca să nu-mi pierd echilibrul.

— Ella, a spus, încheind sărutul cu o atingere blândă, n-o să te răzgândești, nu?

— Sigur că nu.

Simțeam că totul era cum trebuia să fie, eram calmă, sigură, și în același timp veselă precum un caleidoscop plin cu forme de fluturi.

— De ce m-aș răzgândi?

— Mi-ai spus că măritișul e pentru altele.

— Tu ești singurul care ar putea să mă facă să cred că e și pentru mine, deși, dacă stai să te gândești, iubirea e fundamentul. Căsătoria e tot doar o bucată de hârtie în opinia mea.

Jack a zâmbit.

— Hai să aflăm dacă ai dreptate, a spus, apoi m-a tras după el în pat.

Mult mai târziu după aceea m-am gândit că oamenii care spuneau că mariajul e doar o hârtie erau, de obicei, aceia care nu se căsătoreau. Clișeul pierdea din vedere ceva important, anume puterea cuvintelor. Eu ar fi trebuit să înțeleg asta mai mult decât oricine.

Cumva, promisiunea pe care am făcut-o pe acea bucată de hârtie mi-a dat mai multă libertate decât avusesem vreodată. Ne permitea să ne certăm, să râdem, să riscăm, să avem încredere unul în celălalt fără teamă. Era confirmarea unei legături care exista deja, și era ceva ce se extindea mai departe de limitele unui spațiu comun de locuit. Am fi rămas împreună chiar și fără căsătorie, dar cred în permanența pe care aceasta o reprezintă. E o bucată de hârtie pe care poți să construiești o viață.

La început, mamei nu-i venise să creadă că reușisem să mă aleg cu un Travis, și încercase să vină precum molima pe capul meu, ca să încerce să profite de relațiile pe care le aveam acum, dar Jack s-a ocupat de ea și s-a folosit de o combinație de intimidare și farmec ca s-o țină în frâu. N-o vedeam și nu vorbeam prea des, iar atunci când lua legătura cu mine, era neobișnuit de potolită și de respectuoasă.

— Mă întreb ce-i cu ea, i-am spus uluită lui Jack. N-a spus nimic despre greutatea mea,

despre coafură, nimic despre detaliile vieții ei sexuale sau despre obiceiurile de igienă personală.

— I-am promis o mașină nouă dacă reușește să nu te enerveze șase luni, a răspuns el. I-am zis că, dacă te văd supărată după ce vorbești cu ea, înțelegerea cade.

— Jack Travis! am spus, amuzată și indignată. Ai de gând să începi să-i cumperi lucruri scumpe o dată la șase luni, drept răsplată că se preface a fi un om normal?

— Nu cred că o să reziste atât de mult, mi-a răspuns el.

Cât despre familia sa, ei bine, erau colorați, afectuoși, certăreți, fascinanți. Erau o familie adevărată, care mi-a făcut și mie loc, iar eu i-am iubit pentru asta. M-am atașat repede de Churchill, un om blând și generos, în ciuda faptului că îi era greu să suporte prostia. Dezbăteam diferite subiecte și ne enervam unul pe celălalt cu e-mail-uri pe teme politice, ne făceam unul pe altul să râdeam, iar el insista să îi stau alături la mesele în familie.

După două săptămâni la spitalul Garner, Joe a venit acasă, la River Oaks, ca să se recupereze, ceea ce l-a bucurat pe Churchill pe măsura supărării pe care-o simțea fiul său.

Joe a spus că avea nevoie de intimitate. Nu se bucura că oaspeții lui treceau mai întâi pe la tatăl său, dar Churchill, care nu se supăra să aibă în casă atâtea femei frumoase, i- a spus că,

dacă nu-i convenea, n-avea decât să se facă bine mai repede. În consecință, Joe a fost un pacient model, hotărât să-și revină cât mai repede și să scape de părintele lui indiscret.

M-am măritat cu Jack la două luni după ce m-a cerut de soție, lucru care i-a șocat pe toți prietenii mei și pe majoritatea prietenilor lui, care începuseră să-l considere burlac permanent. Am auzit câteva speculații cum că experiența traumatizantă prin care trecuse îl făcuse să-și schimbe prioritățile.

— Prioritățile mele erau în ordine dinainte, le-a spus Jack tuturor, pe un ton nevinovat. Ella trebuia să-și revină în simțiri.

În noaptea de dinaintea nunții, sora mea, Tara, a venit la cina pentru oaspeții din afara orașului. Purta un costum trandafiriu, părul ridicat la spate și cercei de diamant. Era singură. Am vrut s-o întreb ce mai face, dacă era tratată bine, dacă era fericită cu Noah, dar am uitat de orice când mi-am dat seama că venise cu Luca.

Băiatul era ca un înger cu ochi albaștri, care întindea mâinile și apuca lucruri, zâmbea și saliva, era prea adorabil ca să fie descris în cuvinte. Am întins mâinile, iar Tara mi l-a dat imediat. Greutatea lui la piept, parfumul, căldura lui, ochii mari și curioși care încercau să vadă tot, mi-au amintit că n-aveam să fiu niciodată întreagă fără el.

În cele două luni cât fuseserăm despărțiți, încercasem să mă consolez cu gândul că, în

timp, durerea absenței lui avea să dispară, că aveam să-l uit, să merg mai departe, dar, când l-am luat în brațe și i-am mângâiat părul moale, castaniu închis, iar el a zâmbit de parcă și-ar fi amintit de mine, am știut că nimic nu se schimbase. Iubirea nu se uita.

L-am ținut în brațe în timpul cinei, m-am ridicat și m-am plimbat cu el, l-am dus sus ca să-i schimb scutecul, deși sora mea mi-a spus că putea să facă ea asta.

— Lasă-mă pe mine, i-am zis, râzând când Luca mi-a apucat șiragul de perle de la gât și a încercat să mănânce din ele. Nu mă deranjează deloc, și vreau să petrec cât mai mult timp cu el.

— Ai grijă, a spus Tara, întinzându-mi geanta cu scutece. A învățat să se rostogolească. E în stare să cadă din pat.

— Chiar așa? l-am întrebat încântată pe băiețel. Știi să te rostogolești? Să faci asta să te văd și eu, scumpete.

El a gângurit, cu perlele în gură. Când am terminat de schimbat scutecul, l-am dus spre scară, înapoi la cină. M-am oprit când i-am văzut pe Jack și pe Tara urcând, prinși în discuție. Jack s-a uitat la mine și a zâmbit puțin, cu o privire alertă, hotărâtă. Mi s-a părut că voia să-mi spună ceva. Tara părea reținută. Oare despre ce vorbeau?

— Salut, am spus, forțându-mă să zâmbesc. Ți-era teamă că nu mai știi cum se face?

— Deloc, a răspuns Jack imediat. Ai schimbat destule scutece, așa că nu credeam c-o să uiți prea repede.

A venit la mine și m-a sărutat pe obraz.

— Draga mea, ce-ar fi să mi-l dai mie pe Luca puțin? Eu și cu el avem ceva de discutat.

Nu voiam să las copilul din brațe.

— Poate mai târziu?

Jack s-a uitat în ochii mei de la înălțimea lui.

— Vorbește cu sora ta, a murmurat. Și acceptă.

— Ce să accept?

Dar el nu mi-a răspuns, doar a luat copilul din brațele mele și l-a ridicat pe umăr, mângâindu-l apoi pe spate. Luca s-a lipit imediat de el, mulțumit să fie ținut de niște mâini așa puternice.

— Nu durează mult, mi-a spus Tara, nesigură și aproape timidă. Cel puțin nu cred că o să dureze. Putem să mergem undeva să vorbim doar noi două?

Am condus-o într-un salon de la etaj și ne-am așezat pe fotolii din piele moale.

— E vorba de mama? am întrebat îngrijorată.

— Doamne, nu, a spus Tara, uitându-se spre tavan. Mama e bine. Nu știe despre mine și despre Noah, bineînțeles. Știe doar că am un iubit bogat. Spune tuturor că mă văd în secret cu cineva din familia Astro.

— Cum merge cu Noah?

Am ezitat, nesigură dacă era în regulă să-i rostesc numele.

— E minunat, a spus ea imediat. N-am fost niciodată atât de fericită. Se poartă foarte frumos cu mine, Ella.

— Mă bucur.

— Am o casă, a continuat Tara, bijuterii, mașină... și mă iubește, îmi spune tot timpul. Sper să poată să-și țină promisiunea. Cred că vrea asta, dar chiar dacă n-o să poată, perioada asta a fost oricum cea mai frumoasă din viața mea și n-aș schimba-o pentru nimic în lume. Doar că m-am tot gândit în ultima vreme...

— Îl părăsești? am întrebat plină de speranță.

Ea a zâmbit trist.

— Nu, Ella. O să petrec mai mult timp cu el. A început să călătorească mult, merge prin țară ca să prezinte programe, pleacă în Canada și Anglia. Soția lui rămâne acasă, pentru copii. Eu o să fac parte din anturajul lui și o să fiu cu el în fiecare noapte.

O clipă nici n-am știut ce să spun.

— Vrei să faci asta?

Sora mea a dat din cap, aprobator.

— Vreau să văd lumea, să învăț lucruri noi. N-am mai avut niciodată ocazia să fac așa ceva. Și vreau să fiu cu Noah, să-l ajut oricum pot.

— Tara, chiar crezi că...

— Nu-ți cer voie, a spus, și nu-ți cer părerea, Ella. Iau singură decizii, am dreptul să fac asta.

După ce am crescut cu mama, știu cât e de important să iei propriile hotărâri.

Cuvintele ei m-au liniștit așa cum nimic altceva n-ar fi putut s-o facă. Da, era dreptul ei să decidă pentru sine, chiar dacă greșea.

— Îmi spui la revedere? am întrebat emoționată.

Ea a zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu încă. Pregătirile durează câteva luni. Îți zic acum pentru că...

Zâmbetul i-a pierit.

— Doamne. Nu e ușor să spun ce simt cu adevărat, nu ce cred că ar trebui să simt. Adevărul e că am avut grijă de Luca, am petrecut mult timp cu el, și tot ca la început e. Nu am impresia că e al meu și n-o s-o am niciodată. Nu vreau copii, Ella. Nu vreau să fiu mamă, să retrăiesc copilăria noastră.

— Dar nu e așa, am spus repede, luând-o de mâna subțire. Luca nu are nimic de-a face cu viața noastră de dinainte.

— Asta simți tu, a rostit ea cu blândețe. Eu nu simt la fel.

— Noah ce spune?

Tara s-a uitat în jos, spre mâinile noastre.

— Nu-l vrea pe Luca. Are deja copii, și un bebeluș în preajmă ne cam încurcă atunci când vrem să fim împreună.

— Luca o să crească. O să te răzgândești.

— Nu, Ella. Înțeleg ce fac.

M-a privit lung, dulce-amar.

— Doar fiindcă o femeie poate să aibă copii, nu înseamnă că este mamă. Noi două știm bine asta, nu-i așa?

Mă ustureau ochii și nasul. Am înghițit în sec.

— Da, am șoptit drept răspuns.

— Ce vreau să te întreb, Ella, e dacă ai vrea să-l iei pe Luca definitiv. Jack mi-a spus că s-ar putea să vrei. E cel mai bine pentru copil, dacă și tu ești de acord.

Lumea a părut că se oprește. Am rămas într-un moment suspendat de uluire și dor speriat, gândindu-mă că, poate, nu auzisem bine. Doar nu-mi oferise cu adevărat ceva atât de prețios.

— Dacă și eu sunt de acord, am repetat răgușit, străduindu-mă să-mi controlez glasul. De unde știi că n-o să-l vrei înapoi într-o zi?

— Nu v-aș face așa ceva, nici ție, nici copilului. Știi ce înseamnă Luca pentru tine. Văd pe fața ta când te uiți la el. Facem o adopție legală, scriem acte. O să semnez tot, la fel și Noah, atâta timp cât implicarea lui rămâne secretă. Luca e al tău dacă îl vrei, Ella.

Am dat din cap, acoperindu-mi gura ca să-mi opresc un suspin.

— Îl vreau, am reușit să spun printre răsuflări aproape dureroase. Îl vreau, da.

— Nu plânge. Îți strici machiajul, a spus Tara, ștergându-mi o lacrimă cu degetul.

Am întins mâinile spre ea și am îmbrățișat-o tare, neatentă la machiaj, coafuri și haine.

— Mulțumesc, am spus pe un ton gătit.

— Când vrei să-l iei? După luna de miere?

— Îl vreau acum, am spus și am început să plâng, incapabilă să mă mai abțin.

Tara a râs uimită.

— În seara de dinainte nunții tale?

Am dat vehement din cap.

— Nu știi un moment mai prost, a spus Tara, dar eu n-am nimic împotriva, dacă și Jack e de acord.

A căutat în geanta de scutece și a scos o cârpă, pe care mi-a întins-o. Mi-am șters lacrimile și mi-am dat seama că se apropia cineva de noi. Era Jack, aducându-l cu el pe Luca. Mi-a citit pe chip, de parcă figura mea ar fi fost un peisaj cunoscut și mult iubit. A văzut tot, a zâmbit și i-a șoptit ceva bebelușului la urechea lui miniaturală.

— Îl vrea acum, i-a spus Tara. Deși i-am spus că putem să așteptăm până după nuntă.

Jack s-a apropiat de mine și l-a lăsat pe Luca în brațele mele întinse. Mi-a apucat bărbia cu degetele lui lungi, ridicându-mi chipul spre el și ștergând cu blândețe urmele de lacrimi. Mi-a zâmbit și a spus:

— Cred că Ella nu vrea să piardă niciun minut. Nu-i așa, iubita mea?

— Nu, am aprobat șoptit.

Simțeam că lumea strălucea fierbinte în jurul meu, iar sunetul vocii lui Jack și bătaia repezită a inimii mele se amestecau și făceau muzică.

Epilog

Jack vine să mă ia de la aeroport, după conferința din Colorado, unde am fost la câteva seminarii, am vorbit despre ideile mele cu câțiva editori și am vândut un articol intitulat „Șase strategii ca să găsești și să păstrezi fericirea”. A fost o conferință plăcută, dar sunt mai mult decât pregătită să merg acasă.

După aproape un an de căsnicie, astea patru zile sunt cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o departe de Jack. L-am sunat des, i-am spus despre toți cei pe care i- am cunoscut, despre lucrurile pe care le-am aflat, despre ideile mele pentru viitoare articole și rubrici. În schimb, el mi-a povestit despre cina pe care a luat-o cu Haven și Hardy, despre cum Carrington și-a pus aparat dentar, despre Joe, care a fost la control și se simte bine. În fiecare noapte, soțul meu mi-a povestit despre ce-a făcut Luca în timpul zilei, iar eu abia am așteptat să aud tot.

Îl văd la aeroport și mi se taie răsufarea. E chipeș și ademenitor ca păcatul, genul de bărbat care atrage privirile femeilor fără să încerce, dar

el nu observă nimic în jur, în afară de mine. Mă vede venind spre el și ajunge în fața mea din trei pași, apoi mă sărută apăsător. Prezența lui e puternică și îmi dă siguranță. Deși nu-mi pare rău că am fost la conferință, îmi dau seama că nu m-am mai simțit așa de bine de când am fost cu el, acum patru zile.

— Ce mai face Luca?

E primul lucru pe care-l spun, iar Jack îmi povestește cum i-a dat să mănânce din linguriță și cum băiatul a luat mâncarea cu mâna și s-a murdărit pe păr.

Mergem și luăm bagajul, apoi Jack conduce înapoi la 1800 Main. Nu putem să ne oprim din vorbit, deși ne-am auzit în fiecare zi. Stau cu mâna pe brațul lui tot drumul, și mi se pare că bicepsul îi e imens. Când îl întreb dacă a făcut sport mai mult decât de obicei, îmi spune că numai așa poate să facă față frustrării sexuale. Spune că o să fiu ocupată o vreme, ca să-mi răscumpăr absența, iar eu îi răspund că aia aștept.

Îl sărut, ridicată pe vârfuri, cât urcăm cu liftul, și el îmi răspunde, făcând să mi se taie răsuflarea.

— Ella, murmură, cuprinzându-mi obrazii îmbujorați în palme. Patru zile fără tine mi s-au părut cât patru luni. M-am întrebat încontinuu cum m-am descurcat înainte să te cunosc.

— Ai ieșit cu multe înlocuitoare, îi răspund.

Zâmbește larg înainte să mă sărute din nou.

— Nu știam ce pierd.

El îmi duce bagajul, iar eu mă grăbesc spre ușa apartamentului nostru, cu inima bătându-mi nerăbdătoare. Sun la sonerie, iar dacă deschide exact când Jack mă ajunge din urmă.

— Bine ați venit acasă, doamnă Travis, exclamă ea.

— Bine te-am găsit. Mă bucur că m-am întors. Unde e Luca?

— În camera lui. Ne jucam cu trenulețele. A fost cuminte cât ați fost plecată.

Îmi las geanta lângă ușă, îmi dau jos sacoul și-l las pe canapea, apoi mă duc spre ușa camerei copilului. Pereții sunt zugrăviți în nuanțe deschise de albastru și verde, iar covorul are model cu străzi și șine de tren.

Fiul meu stă singur în fund și are în mână un tren din lemn, căruia încearcă să-i facă roțile să se învârtă.

— Luca, spun încet, ca să nu-l sperii. A venit mami. Sunt aici. Mi-a fost dor de tine, băiețel scump.

El mă privește cu ochii mari, rotunzi și albaștri, apoi lasă trenul să-i scape și rămâne cu mânuțele pe jumătate în aer. Zâmbește larg, arătându-mi un dinte, apoi întinde mâinile spre mine și spune:

— Mama.

Cuvântul acela mă face fericită. Mă duc la fiul meu.

Sfârșit